Raftul Denisei
ETGAR KERET
HAIDE, ZBOARĂ ODATĂ
POVESTIRI
PREMIUL SAPIR PENTRU LITERATURĂ 2018
„O nouă, subversivă, comică și sfâșietoare carte de povestiri." —NEW YORK TIMES
„Inteligente, stranii și captivante peste măsură." — BOOKLIST
book
HUMANITAS fiction

ETGAR KERET

HAIDE, ZBOARĂ ODATĂ

Traducere din ebraică
de Ioana Petridean

Colecţie coordonată de DENISA COMĂNESCU

ETGAR KERET
FLY ALREADY
Copyright © 2018, Etgar Keret
All rights reserved.

Acest e-book este protejat de legea drepturilor de autor. Reproducerea sa integrală sau parţială, multiplicarea sa prin orice mijloace şi sub orice formă, punerea sa la dispoziţie publică pe internet sau în reţele de calculatoare, stocarea sa temporară sau permanentă pe diverse dispozitive sau în sisteme care permit recuperarea informaţiei, gratuit sau în scop comercial, precum şi alte fapte similare, fără permisiunea scrisă a editurii reprezintă o încălcare a legislaţiei privind protecţia dreptului de autor şi se pedepsesc conform legilor în vigoare.

© HUMANITAS FICTION, 2021, pentru prezenta versiune românească (ediţia digitală)

ISBN: 978-606-779-939-2 (epub)

EDITURA HUMANITAS FICTION
Piaţa Presei Libere 1, 013701 Bucureşti, România
tel. 021.408.83.50, fax 021.408.83.51
www.humanitas.ro

Comenzi online: www.libhumanitas.ro
Comenzi prin e-mail: vanzari@libhumanitas.ro
Comenzi telefonice: 0723.684.194

Lui Eli şi Gai

Prima dată înainte de ultima dată când am fost tras cu tunul

Prima dată înainte de ultima dată când am fost tras cu tunul s-a întâmplat când a plecat Odelia cu copilul. Lucram în perioada aceea ca îngrijitor, curățând cuști de animale pentru un circ românesc care tocmai ajunsese în oraș. Terminasem de curățat cuștile leilor de vreo jumătate de oră, la fel și pe cele ale ursilor, dar cuștile elefanților erau un adevărat dezastru. Mă durea spinarea, iar lumea întreagă mirosea a excremente. Viața mea era o ruină, și mirosul de rahat se potrivea perfect. Simțeam de ceva vreme că am nevoie de o pauză. Mi-am găsit un locșor undeva lângă o cușcă și mi-am rulat o țigară. Nici măcar nu m-am spălat pe mâini înainte.

După câteva fumuri, am auzit în spatele meu o tuse scurtă, ca și cum cineva și-ar fi dres glasul. Era directorul circului. I se spunea Ijo și câștigase circul la un joc de cărți. Românul bătrân care fusese inițial proprietarul circului avusese trei regine, însă Ijo avusese patru. Mi-a spus toată povestea în ziua în care m-a angajat.

— Ce nevoie mai ai de noroc, când știi să trișezi? mi-a zis, făcându-mi cu ochiul.

Eram sigur că Ijo se va înfuria pe mine din cauză că-mi luasem pauză înainte de a-mi fi terminat treaba, însă nu părea deloc supărat.

— Spune-mi, mi-a zis el, vrei să câștigi ușor o mie?

Eu am încuviințat printr-o mișcare a capului, iar el a continuat:

— Tocmai mă întorceam din cortul lui Istvan, ghiuleaua noastră umană. E mort de beat. N-am reușit să-l trezesc, iar reprezentația ar trebui să înceapă într-un sfert de oră…

Mâna întinsă a lui Ijo a trasat în aer bolta pe care o descrie o ghiulea umană, degetele lui scurte oprindu-se în dreptul frunții mele:

— Îți dau o mie în bani gheață, dacă îl înlocuiești.

— Dar n-am mai fost niciodată aruncat dintr-un tun, am spus eu, trăgând încă un fum din țigară.

— Ba sigur că da, a zis Ijo, e ca atunci când te-a părăsit iubita, ca atunci când fiul tău ți-a spus că nu mai vrea să te vadă, pentru că ești un zero barat, ca atunci când mâța aia grăsană a ta a fugit de acasă. Ascultă, pentru a deveni ghiulea umană nu trebuie să fii nici flexibil, nici iute, nici puternic, nu trebuie decât să fii singur și amărât.

— Dar eu nu sunt singur, am protestat.

— Serios? a întrebat Ijo rânjind, atunci ia spune-mi tu mie, și să lăsăm deoparte sexul, când ți-a zâmbit ultima dată o femeie?

Înainte de spectacol, m-au îmbrăcat într-un costum de zale. Am întrebat un clovn bătrân, cu nas roșu, uriaș, dacă nu ar trebui să mi se facă un instructaj înainte de reprezentație.

— Important este, a bâiguit el, să-ți relaxezi trupul. Sau să ți-l contracți, ori una, ori alta. Nu-mi mai amintesc bine. Și mai trebuie să te asiguri că tunul e orientat drept înainte și că nu ratează ținta.

— Asta-i tot? am întrebat eu.

Chiar și așa, îmbrăcat în costumul de zale, duhneam încă a rahat de elefant. Directorul circului a venit la mine și m-a bătut pe umăr.

— Nu uita, mi-a zis el, după ce trag cu tine spre țintă, te întorci pe scenă, zâmbești și faci o plecăciune. Și chiar dacă, Doamne ferește, te doare ceva, sau mai rău, îți rupi ceva, trebuie să ții totul în tine, trebuie să ascunzi asta, pentru ca publicul să nu vadă nimic.

Spectatorii păreau chiar fericiți. I-au ovaționat pe clovnii care mă îndesau pe țeava tunului, iar cel înalt, cu o floare care stropea cu apă, m-a întrebat, cu doar o secundă înainte de a aprinde fitilul:

— Ești sigur că vrei să faci asta? Este ultima ta șansă de a te răzgândi.

Am încuviințat, iar el a zis:

— Știi că Istvan, ghiuleaua umană dinaintea ta, zace pe un pat de spital, cu zece coaste rupte?

— Nu-i adevărat. E doar beat. Doarme acum în cortul lui.

— Cum spui tu, a zis oftând clovnul cu floarea care scuipa apă, după care a aprins fitilul.

Privind acum în urmă, trebuie să recunosc că gura tunului fusese potrivită într-un unghi mult prea ascuțit. În loc să lovesc ținta, am zburat tot mai sus, am făcut o gaură prin pânza cortului și am continuat către

cer, sus, sus de tot, puțin deasupra stratului de nori negri care-l acopereau. Am trecut pe deasupra bătrânului cinematograf în aer liber abandonat, în care veneam pe vremuri cu Odelia; pe deasupra parcului prin care câțiva stăpâni de câini se plimbau, ținând în mâini pungi de plastic foșnitoare, iar printre ei și micuțul Max, care se juca tocmai atunci cu o minge și care, în clipa când am zburat pe deasupra lui, a privit în sus, mi-a zâmbit și mi-a făcut cu mâna; pe deasupra străzii Yarkon, chiar în margine, acolo unde se află acareturile ambasadei americane, l-am văzut pe Tiger, motanul meu grăsan, în timp ce încerca să prindă un porumbel. După câteva secunde, când am aterizat în apă, câțiva oameni care se aflau pe plajă s-au ridicat în picioare și au început să mă aplaude, iar când am ieșit, o tânără cu cercel în nas mi-a întins prosopul ei și mi-a zâmbit.

Când am ajuns înapoi pe strada pe care se afla circul, hainele mele erau încă ude, iar totul în jur fusese cuprins de întuneric. Cortul era gol, iar în mijlocul lui, lângă tunul din a cărui țeavă fusesem aruncat, ședea Ijo, numărându-și banii.

— Ai ratat ținta, a mârâit el, și nici nu te-ai întors să saluți publicul, așa cum ne-am învoit. Pentru asta te penalizez cu patru sute de șekeli.

Mi-a întins câteva bancnote mototolite, iar când și-a dat seama că nu vreau să le iau, mi-a aruncat o privire de dur est-european și mi-a spus:

— Ce vrei, măi, omule? Să iei banii, sau să te pui rău cu mine?

— Lasă-i încolo de bani, Ijo, i-am zis eu făcându-i cu ochiul și apropiindu-mă de gura tunului, haide, fă-i o favoare prietenului tău și mai trage-mă o dată.

Haide, zboară odată

Pit-Pit îl vede primul. Suntem pe drum spre parc, să ne jucăm cu mingea, când deodată spune:

— Tati, uite!

Gâtul i se lasă mult pe spate, iar ochii lui, mijiți din pricina efortului, privesc undeva mult deasupra mea și, înainte ca eu să apuc măcar să-mi imaginez vreo navă extraterestră sau vreun pian care stă să ne cadă în cap, deja încep să simt în intestine că ceva nu tocmai în regulă se întâmplă acolo sus. Dar, când îmi întorc capul în direcția spre care privește Pit-Pit, nu văd decât o clădire urâtă, cu patru etaje, acoperită cu bannere de plastic și aparate de aer condiționat, ca și cum ar fi suferit de o boală de piele. Soarele apune exact deasupra ei, orbindu-mă, iar în timp ce încerc să găsesc un unghi mai bun, îl aud pe Pit-Pit zicând:

— Vrea să zboare.

Acum observ silueta unui om îmbrăcat într-o cămașă albă, încheiată cu nasturi, cățărat pe balustrada acoperișului și privind în jos, chiar spre mine, în timp ce îl aud pe Pit-Pit șoptind în spatele meu:

— E un supererou?

În loc să-i răspund, strig către bărbat:

— Nu face asta!

Bărbatul mă privește fix. Îi mai strig o dată:

— Nu face asta, te rog! Orice te-ar fi adus în punctul ăsta – cu siguranță pare că nu va trece niciodată, dar crede-mă, va trece. Dacă sari acum, o să părăsești lumea asta cu sentimentul ăla de neputință, ultima ta amintire din viața asta. Nu familia, nu iubirea – doar înfrângerea. Dar dacă rămâi, îți jur pe tot ce am mai scump că tristețea și durerea vor începe să dispară, iar peste câțiva ani nu va mai rămâne din ele decât o poveste amuzantă, pe care le-o vei spune prietenilor la o bere, o poveste despre cum ai vrut la un moment dat să sari de pe

acoperișul unei clădiri, iar un bărbat de pe stradă a strigat la tine…

— Ce?

Bărbatul de pe acoperiș răcni la rândul lui către mine, ducându-și degetele la ureche. Din câte se pare, nu mă aude, din pricina gălăgiei de pe bulevard. Sau poate că nu din pricina gălăgiei, pentru că eu am auzit perfect „Ce“-ul lui. Poate că pur și simplu nu aude. Poate că are o problemă de auz. Pit-Pit, care și-a trecut deja brațele în jurul coapselor mele, nereușind să le cuprindă cu totul, ca și cum aș fi fost un copac cu trunchi uriaș, îi strigă:

— Ai superputeri?

Dar bărbatul arată din nou spre propria ureche, ca și cum nu ar reuși să audă, apoi strigă:

— M-am săturat! Gata! Cât să mai înghit?

Și Pit-Pit îi răspunde urlând, ca și cum ar purta cea mai firească dintre conversații:

— Haide, zboară odată!

Și eu încep să intru în starea aceea de încordare, încordarea pe care o simți când știi că totul depinde numai de tine.

Simt asta mereu la serviciu. Chiar și în familie, dar mai puțin. Ca atunci, pe drum spre Kinneret, când am încercat să frânez, iar roțile s-au blocat. Mașina începuse să derapeze pe șosea, și eu mi-am spus, fie faci ceva rapid, fie se duce naibii totul. Atunci, pe drum spre Kinneret, n-am reușit să preîntâmpin nimic și am făcut un accident groaznic. Liat, care nu avea centura de siguranță, a murit, iar eu am rămas singur cu copiii. Pit-Pit avea doi ani pe atunci și abia dacă știa să rostească două vorbe, însă Noam mă întreba fără încetare: „Când se întoarce mami? Când se întoarce mami?“ Și asta la multă vreme după înmormântare. Avea opt ani la vremea aceea, adică o vârstă la care se presupune că poți înțelege când cineva moare, însă el nu se oprea din întrebat. Iar eu, care și fără toate întrebările acelea enervante eram conștient că totul se întâmplase din vina mea, voiam deja să-mi pun capăt zilelor. Exact ca bărbatul ăsta de pe acoperiș. Dar am reușit să fac față. Și uite-mă astăzi, merg fără cârje, locuiesc cu Simona, tata e bine. Și despre toate astea vreau să-i povestesc bărbatului de pe acoperiș, să-i spun că știu exact prin ce trece, dar că, dacă nu se va transforma într-o pizza storcoșită de asfalt, totul va trece. În cele din urmă. Nu există nici un alt om pe planeta asta albastră care să fi fost atât de nenorocit ca mine. Nu trebuie decât să se

dea jos de acolo și să-și ia o săptămână. O lună. Un an, dacă e nevoie.

Dar cum îi spui asta unui om pe jumătate surd? Pit-Pit mă trage de mână și spune:

— Nu o să zboare azi, tati. Haide, vino, să mergem în parc înainte să se întunece.

Dar eu rămân ca împietrit și urlu din toți rărunchii:

— Oamenii mor tot timpul, ca muștele, chiar și fără să-și ia singuri viața. Nu face asta! Te rog, nu face asta!

Bărbatul de pe acoperiș dă din cap, pare că de data aceasta a auzit ceva, apoi îmi răspunde strigând:

— De unde ai știut? De unde ai știut că ea a murit?

Întotdeauna este vorba despre o femeie care a murit, vreau să-i strig înapoi. Întotdeauna. Iar dacă nu a murit ea, atunci a murit altcineva. Însă asta nu-l va aduce înapoi jos, pe pământ, așa că în loc de asta, îi strig:

— Am aici, cu mine, un copil, și arăt către Pit-Pit, el nu trebuie să vadă așa ceva.

Iar Pit-Pit, de lângă mine, urlă:

— Sunt aici! Sunt aici! Haide, zboară odată, înainte să se facă întuneric!

Suntem în decembrie, se întunecă într-adevăr devreme. Dacă sare – voi avea și asta pe conștiință. Irena, psiholoaga de la Maccabi, îmi va arunca din nou privirea aceea a ei, „după-tine-plec-acasă“, și îmi va spune: „Asta nu are nimic de-a face cu tine, nu e vina ta. Trebuie să-ți intre odată în cap.“ Iar eu voi ofta, pentru că știu că după numai două minute ședința se va încheia, iar ea va trebui să-și ia fiica de la grădiniță, și nu se va schimba nimic, deoarece eu va trebui să duc în spate povara acestui bărbat pe jumătate surd, alături de cea a lui Liat și de ochiul de sticlă al lui Noam. Trebuie să-l salvez.

— Așteaptă-mă acolo! îi strig eu cât de tare pot. O secundă! Vin la tine, să vorbim!

Și el îmi strigă de sus:

— Nu pot fără ea! Pur și simplu nu pot!

Iar eu îi răspund:

— O secundă!

Și îi spun lui Pit-Pit:

— Hai, scumpule, să ne cățărăm pe acoperiș.

Pit-Pit schițează un „nu“ drăgălaș din cap, așa cum face întotdeauna înainte să-mi bea sângele, apoi zice:

— Dacă zboară, se va vedea mai bine de aici.

— Nu va zbura, îi răspund eu, nu, nu astăzi. Hai să urcăm, numai pentru o clipă. Trebuie să-i spun ceva acestui bărbat.

— Atunci strigă-i de aici, insistă Pit-Pit.

Mânuța lui alunecă din palma mea și el se întinde pe trotuar, așa cum îi place să ne facă mie și Simonei la mall.

— Hai să facem o întrecere până pe acoperiș, i-am propus eu, iar dacă ajung acolo dintr-o suflare, fără nici o oprire, Pit-Pit și tati primesc o înghețată drept premiu.

— Acum vreau înghețată, se mâțâie Pit-Pit și se rostogolește pe trotuar, acum!

Dar eu n-am timp pentru asemenea prostii. Îl iau de mâini. El se zbate și urlă, dar eu îl ignor și încep să alerg către clădire.

— Ce a pățit copilul? îl aud pe bărbat strigându-mi de sus.

Nu-i răspund, ci mă reped spre casa scărilor. Poate curiozitatea îl va opri pentru moment. Poate că nu va sări și mă va aștepta. Copilul e greu, e dificil să urci scările când ții în brațe un copil de cinci ani și jumătate, darmite când ții unul care nici măcar nu vrea să urce. Pe la etajul al treilea, deja nu mai am aer. O roșcată grasă deschide ușa apartamentului ei și mă întreabă pe cine caut – din câte se pare, a auzit țipetele lui Pit-Pit –, iar eu o ignor și continui să urc treptele. Și să fi vrut să-i răspund ceva, nu aveam îndeajuns de mult aer în plămâni.

— Nu locuiește nimeni la etaj, strigă ea în urma mea, nu-i decât acoperișul acolo. Și în timp ce rostește cuvântul „acoperiș“, vocea ei ascuțită se sparge, iar Pit-Pit îi răspunde printr-un strigăt înecat în lacrimi:

— Acum înghețata! Acum!

Nu am nici o mână liberă, cu care să împing ușa care ar trebui să dea pe acoperiș, ambele mele mâini sunt ocupate cu Pit-Pit, care continuă să se zbată, așa că o izbesc cu piciorul, cu toată forța. Acoperișul e gol. Bărbatul care cu numai o clipă în urmă stătuse pe balustradă nu mai era acum acolo. Nu ne așteptase. Nu așteptase să vadă ce se întâmplase cu copilul.

— A zburat, a spus printre sughițuri Pit-Pit, din brațele mele, a zburat, iar din cauza ta n-am văzut nimic!

Încep să mă apropii de balustradă. Poate că s-a răzgândit și s-a întors în clădire, încerc să mă conving singur. Însă nu pot crede ceea ce-mi spun. Știu că e acolo, jos, întins pe trotuar, într-o poziție nefirească. Știu, și am în brațe un copil care nu trebuie cu nici un chip să vadă asta, așa ceva este pur și simplu interzis, pentru că ar rămâne traumatizat pe viață, și a trecut deja printr-o traumă, nu mai are nevoie de încă una, însă picioarele continuă să mă ducă spre marginea acoperișului. Ca atunci când rupi coaja de pe o rană, ca atunci când mai comanzi un pahar de Chivas, în ciuda faptului că știi că ai băut deja prea mult, ca atunci când conduci pe autostradă, deși știi că ești prea obosit, atât de obosit. În clipa în care suntem deja foarte aproape de balustradă, începem să simțim că ne aflăm la mare înălțime. Pit-Pit se liniștește, iar eu aud respirația amândurora și sirenele ambulanțelor apropiindu-se, ca și cum mi-ar fi spus: „De ce te miri? La ce bun să vezi? Crezi că asta va schimba ceva? Îi va face cuiva vreun bine?“ Și deodată aud în spatele meu vocea ascuțită a femeii roșcate, ordonându-mi:

— Lasă-l jos!

Mă întorc spre ea, neînțelegând prea bine ce vrea.

— Lasă-mă jos! strigă și Pit-Pit.

Se însufletește întotdeauna când apare o persoană străină.

— Nu e decât un copil, continuă roșcata, dar vocea ei devine într-o clipă blândă și caldă. Este pe punctul de a izbucni în lacrimi. Sunetul sirenei se aude tot mai aproape, iar femeia roșcată pășește spre mine.

— Știu că suferi, îmi spune, știu că e foarte greu. Știu. Crede-mă.

În vocea ei este atât de multă durere, încât până și Pit-Pit se oprește locului și o privește ca vrăjit.

— Uită-te la mine, șoptește ea, uită-te!

O grăsană singură.

— Și eu am avut odată un copil. Știi ce înseamnă să pierzi un copil? Îți dai seama ce ești pe cale să faci?

Pit-Pit era încă în brațele mele, strângându-mă tare de tot.

— Uite ce copil dulce, spune ea, deja foarte aproape de noi, mâna ei groasă dezmierdând părul lui Pit-Pit.

— A fost aici un bărbat, zice Pit-Pit, întorcând spre ea ochii lui căprui și frumoși, ochii lui Liat. A fost aici un bărbat, dar acum a zburat. Iar din cauza lui tati, nu l-am văzut.

Sirenele se opresc exact sub noi. Mai fac un pas către balustradă, iar

palma transpirată a roşcatei o prinde pe a mea.

— Nu face asta, spune ea, te rog, nu face asta!

Pit-Pit primeşte o cupă de vanilie, într-un păhărel de plastic. Eu îmi iau fistic cu fulgi de ciocolată, la cornet. Femeia roşcată cere un *milkshake* de ciocolată. Toate mesele de la gelaterie sunt murdare, aşa că şterg una pentru noi cu un şervețel. Pit-Pit se încăpăţânează să guste din *milkshake*-ul femeii, iar ea îl lasă s-o facă. Şi pe ea o cheamă tot Liat. E un nume comun. Nu ştie nimic despre Liat, despre accident, nu ştie absolut nimic. Cum nu ştiu nici eu nimic despre ea. În afară de faptul că a pierdut un copil. Chiar când ieşeam din clădire, medicii urcau trupul bărbatului în ambulanţă. Din fericire, era deja acoperit cu un cearşaf alb, o imagine a unui cadavru mai puţin în mintea mea. Îngheţata e mult prea dulce pentru gustul meu, dar Pit-Pit şi vecina par fericiţi. Pit-Pit îşi ţine paharul de plastic într-o mână, iar pe cealaltă o întinde către *milkshake*-ul femeii roşcovane. Întotdeauna face asta, nu înţeleg de ce, are deja o îngheţată în mână, pentru ce îi trebuie mai mult? Deschid gura ca să-i atrag atenţia, dar femeia îmi face semn că e în regulă şi îi dă paharul ei de *milkshake* aproape gol. Fiul ei e mort, soţia mea e moartă, bărbatul de pe acoperiş e mort şi el.

— Uite cât e de drăgălaş, şopteşte ea, în timp ce Pit-Pit se chinuie din răsputeri să soarbă ultima picătură din paharul care fusese al ei.

Şi chiar e drăgălaş.

O floare cu inimă de aur

La cafeneaua de lângă casa mea lucrează o chelneriță foarte frumoasă. Oren, care e angajat la bucătărie, îmi spune că nu are prieten, că o cheamă Sikma și că îi plac drogurile ușoare. Înainte ca ea să înceapă să lucreze acolo nu intrasem în cafeneaua asta nici măcar o dată, dar acum stau aici în fiecare dimineață. Beau un espresso. Schimb două vorbe cu ea. Despre ce citesc în ziar, despre ceilalți clienți ai cafenelei, despre prăjituri. Uneori reușesc chiar și s-o fac să râdă, iar râsetul ei îmi face bine. De câteva ori am vrut s-o invit la cinema, dar ar fi mult prea evident. Mersul la cinema e la un pas doar de cina într-un restaurant sau de invitația de a face o excursie împreună la Eilat. Mersul la cinema e un lucru căruia nu-i poți da o multitudine de interpretări. Este ca și cum i-ai spune „Te doresc“. Iar dacă ea nu e interesată și refuză, atunci lucrurile se vor termina într-un mod deloc plăcut. Așa că m-am gândit s-o invit în schimb la un joint. Îmi va răspunde cel mult „Nu fumez“, eu voi arunca o glumă despre consumatori, voi mai comanda un espresso scurt, ca și cum nu s-ar fi întâmplat nimic, și lucrurile vor merge mai departe.

Așa că îl sun pe Avri. Probabil că Avri este singurul dintre foștii mei colegi de liceu care a fost cu adevărat fumător înrăit. Ultima dată când am vorbit cu el se întâmpla în urmă cu mai bine de doi ani, iar în timp ce formez numărul, caut disperat un subiect mărunt de discuție, ceva de spus, ca să nu-i cer direct iarba. Dar Avri, imediat după ce-l întreb ce mai face, îmi răspunde direct:

— Pe sec. Ne-au închis granița cu Libanul din cauza problemelor cu Siria, iar acum și aia cu Egiptul, din cauza nebuniei cu Al-Qaeda. Nu mai avem ce fuma, omule. Mă urc pe pereți.

Îl întreb cum o mai duce în rest, iar el îmi răspunde. Chiar dacă amândoi știm că nu mă interesează. Îmi spune că prietena lui e

însărcinată şi că amândoi îşi doresc copilul, dar că mama ei, care e văduvă, nu doar că îi presează să se căsătorească, dar vrea şi o ceremonie religioasă, deoarece spune că asta şi-ar fi dorit tatăl ei, dacă ar mai fi fost astăzi în viaţă. Şi luptă-te cu un argument ca ăsta! Ce poţi să faci? Să-l dezgropi pe tată cu un excavator şi să-l întrebi? Şi în tot timpul ăsta în care Avri dă din gură, încerc să-l liniştesc, să-i spun că nu are nici o importanţă. Fiindcă pentru mine chiar nu are nici un fel de importanţă dacă Avri face sau nu ceremonie religioasă. Nu mă afectează câtuşi de puţin nici dacă hotărăşte să plece din ţară sau să facă o operaţie de schimbare de sex. Dar floarea pentru Sikma e cât se poate de importantă pentru mine. Aşa că îi zic din senin,

— Omule, dar nici măcar o floare? Nu pentru un trip, pentru o fată pe care vreau s-o impresionez.

— Sunt pe sec, a zis din nou Avri, îţi jur, am început să fumez Nice Guy, ca un narcoman.

— Nu pot să-i duc Nice Guy, îi răspund eu, n-aş da deloc bine.

— Ştiu, bolboroseşte el la celălalt capăt al firului, ştiu, dar n-am altceva.

Două zile mai târziu, Avri îmi telefonează şi-mi spune că poate are ceva, dar e destul de complicat. Îi răspund că sunt pregătit să cumpăr şi ceva scump. E o chestie pe care o voi folosi o singură dată, pentru o ocazie specială, aşa că n-am nevoie de mai mult de un gram.

— N-am spus „scump“, zice Avri iritat, am spus „complicat“. Hai să ne întâlnim peste patruzeci de minute, pe strada Carlebach, 46, şi îţi explic totul.

N-am deloc nevoie de ceva „complicat“ acum. Din câte îmi aduc aminte din liceu, „complicaţiile“ lui Avri sunt cu adevărat complicate. Iar eu nu vreau decât o floare, sau măcar un joint, pentru fata asta frumoasă pe care reuşesc s-o fac să râdă. N-am chef de întâlniri cu criminali periculoşi sau cu cine ştie cine o fi locuind acolo, pe strada Carlebach. Tonul vocii lui Avri la telefon a fost îndeajuns să mă pună în gardă, unde mai pui că a şi rostit de două ori cuvântul „complicat“. Când ajung la adresă, el e deja acolo, cu casca de la scuter încă pe cap.

— Omul ăsta, îmi zice el, răsuflând cu dificultate din pricina scărilor, ăsta la care ne ducem acum, e avocat. Prietena mea îi face curăţenie o dată pe săptămână, dar nu pentru bani, pentru iarbă medicinală. Are nu ştiu ce fel de cancer, sau aşa ceva, şi primeşte lunar patruzeci de grame,

pe care abia dacă le fumează. Am rugat-o să-l întrebe dacă nu ar vrea să ne dea şi nouă puţin din ce are, iar el i-a răspuns că putem sta de vorbă despre asta, dar să venim amândoi. Nu ştiu de ce. Aşa că de asta ţi-am dat telefon.

— Avri, îi spun, eu ţi-am cerut o floare, n-am de gând să merg cu tine la o întâlnire cu un avocat *dealer* pe care nu l-ai mai văzut niciodată până acum.

— Dar nu e *dealer*, e doar un om care ne-a cerut mie şi ţie să venim la el acasă singuri, doar noi doi, să stăm de vorbă. Dacă ne spune ceva ce nu ne convine, îi zicem scurt la revedere şi ne cărăm. În orice caz, nu vom încheia nici o afacere azi, fiindcă nu am nici un ban la mine. Cel mult vom şti dacă ni se deschide o uşă.

Eu ezit în continuare. Nu deoarece cred că va fi complicat. Ci deoarece mă tem că nu va fi deloc plăcut. Şi sunt incapabil să fac faţă lucrurilor neplăcute. Să stau cu oameni pe care nu-i cunosc, într-o casă pe care n-o cunosc, într-o atmosferă apăsătoare. Asta îmi face rău.

— Hai, spune Avri, urci un pic, iar după două minute te prefaci că ai primit un sms şi trebuie să pleci. Nu fi paranoic, mi-a cerut să venim doi, aşa că vino cu mine, ca să nu par tembel, iar în prima secundă după ce se termină totul, ne despărţim.

Încă nu-mi convine situaţia, dar după ce Avri spune toate astea, îmi vine deja greu să refuz fără să par paranoic.

Numele de familie al avocatului e Korman, sau cel puţin asta scrie pe uşa de la intrare, iar omul pare chiar cumsecade. Ne toarnă Coca-Cola şi pune câte o felie de lămâie şi gheaţă în fiecare pahar, ca şi cum ne-am afla în holul unui hotel. Şi apartamentul pare în regulă: luminos şi miroase bine.

— Uite cum stă treaba, peste o oră trebuie să fiu la tribunal. Un proces de drept civil, împotriva unuia care a călcat o fetiţă de zece ani şi a fugit de la locul accidentului. Abia dacă a stat un an în închisoare, iar acum îi reprezint pe părinţi, care-i solicită despăgubiri în valoare de două milioane. Şoferul care a călcat-o e arab, dar dintr-o familie bogată.

— Uau! îi spune Avri, ca şi cum ar avea habar despre ce ne vorbeşte Korman ăsta, dar noi suntem aici pentru altceva, suntem prieteni cu Tina. Am venit pentru iarbă.

— Dar e acelaşi lucru, spune Korman, pierzându-şi răbdarea, dacă mă lăsaţi să termin, o să înţelegeţi. La procesul ăsta vor fi de faţă mulţi

membri ai familiei șoferului, ca să-l susțină. Din partea fetiței ucise, în afară de părinții ei, nu va mai fi nimeni. Iar ei vor sta acolo în liniște, cu capetele plecate, și nu vor scoate nici măcar un cuvânt.

Avri oftează în tăcere, încă nu pricepe, dar nu vrea să-l scoată din sărite pe Korman.

— Vreau ca tu și prietenul tău să veniți la tribunal, ca și cum ați face parte din familia fetei, și să faceți scandal. Gălăgie multă. Să-i strigați acuzatului că-i un criminal. Să plângeți un pic, să-l înjurați, dar nimic rasist, doar „rahatule“, chestii de genul ăsta. Pe scurt, să vă faceți simțită prezența. Cei din sală trebuie să simtă că în țara asta sunt oameni care cred că a scăpat mult prea ieftin. Vă va părea stupid, dar lucrurile de felul acesta au o mare influență asupra juraților. Îi mai scutură puțin de naftalina legilor serbede, îi pune față în față cu lumea reală.

— Și iarba… încearcă Avri.

— Ajung și acolo imediat, îl întrerupe Korman. Voi faceți spectacolul ăsta timp de o jumătate de oră pentru mine, la tribunal, iar eu îi voi aduce fiecăruia dintre voi câte zece grame. Iar dacă veți striga destul de tare, chiar câte cincisprezece grame. Ce ziceți?

— Dar eu n-am nevoie decât de un gram, îi răspund, poate că mai întâi îmi vinzi mie un gram, iar apoi, tu și Avri…

— Să-ți vând? întreabă Korman râzând, pe bani? Dar ce sunt eu, *dealer*? Cel mult fac cadou, din când în când, o punguță câte unui prieten

— Atunci fă-mi și mie cadou, mă tânguiesc eu, nu vreau decât un gram.

— Dar ce am spus eu mai devreme? întreabă Korman cu un zâmbet deloc plăcut pe buze. Am spus că îți dau, dacă îmi dovedești mai întâi că îmi ești cu adevărat prieten.

Dacă n-ar fi fost Avri, n-aș fi acceptat, dar el îmi repetă fără încetare că asta e șansa noastră, că nu e ca și cum am face cine știe ce lucru complicat sau ilegal. Să fumezi iarbă e în afara legii, dar să strigi la un arab care a călcat cu mașina o fetiță – nu doar că este în conformitate cu legea, dar e chiar o chestiune normativă.

— Să știți că, îmi spune avocatul, dacă va fi de față și televiziunea, vom ajunge la știri.

— Dar care-i treaba cu prefăcutul că suntem parte din familie? cer eu lămuriri. Părinții copilei știu prea bine că nu suntem rude.

— Nu ne-a zis să spunem că suntem parte din familie, intervine Avri apărându-l pe Korman, ci doar să fim vocali. Dacă ne întreabă cineva, putem oricând să spunem că am citit în ziar despre acest caz și că ne pasă pur și simplu de ce se întâmplă.

Purtăm conversația asta în holul clădirii tribunalului. În ciuda faptului că afară e soare, înăuntru nu e deloc lumină și miroase a canal și mucegai. Și chiar dacă mă cert cu Avri, ne este deja limpede amândurora că o voi face. Altfel nu aș mai fi venit cu el până aici, așezat în spatele lui, pe șaua scuterului.

— Nu-ți face griji, o să strig eu cât pentru amândoi, tu nu va trebui să faci nimic, îmi spune el, ca un prieten care încearcă să mă calmeze. Știi, să se simtă că ești cu mine.

Motivul pentru care Avri îmi spune acum că nu trebuie să strig este acela că în sală sunt vreo cincizeci de indivizi, toți rude cu șoferul acuzat. Iar acesta din urmă, un malac ce pare destul de tânăr, îl întâmpină pe fiecare nou sosit, îl sărută, de parcă ar fi la nuntă. În banca acuzării, alături de Korman și de încă un avocat tinerel, cu barbă, stau părinții fetiței. Ei nu par a fi la nuntă. Par epuizați. Mama, care are cincizeci de ani, sau poate mai mult, e micuță ca un puișor, are părul cărunt și tuns scurt și pare complet nevrotică. Tatăl stă acolo cu ochii închiși, din când în când îi deschide, pentru ca imediat după aceea să-i închidă la loc. Procesul începe, pare a fi sfârșitul a ceva ce a început la înfățișarea anterioară, iar totul are un aer tehnic, bine pus la punct. Nu se aud decât înșiruiri de numere de articole legislative. Încerc să mă imaginez în sala asta împreună cu Sikma, după ce fiica noastră a fost lovită de mașină. Suntem distruși, dar ne susținem unul pe celălalt, iar ea îmi șoptește la ureche: „Vreau ca ucigașul ăsta să plătească“. Nu e deloc plăcut să-mi imaginez asta, așa că mă opresc, apoi încep să-mi imaginez în schimb cum fumăm amândoi ceva acasă la mine, în timp ce ne uităm la un documentar despre animale pe National Geographic. Și deodată, nu știu cum, începem să ne sărutăm, iar când ea se lipește de mine, îi simt sânii presându-mi pieptul…

— Ticălosule! se ridică deodată Avri în mijlocul sălii și începe să urle. De ce zâmbești? Ai ucis o fetiță! De ce zâmbești? Rușine!

Câteva dintre rudele bărbatului vin în direcția noastră, iar eu mă ridic în picioare și mă prefac că încerc să-l calmez pe Avri. Și, ca să fiu sincer, de fapt chiar încerc să-l calmez pe Avri. Judecătorul lovește cu

ciocănelul în pupitru şi îi cere lui Avri să facă linişte. Îl avertizează că dacă nu încetează, oamenii de ordine ai tribunalului îl vor scoate din sală cu forţa, ceea ce pare a fi o alternativă mult mai plăcută decât aceea de a avea de-a face cu familia şoferului, ai cărei membri stau la numai câţiva milimetri de mutra mea, înjurându-l şi împingându-l pe Avri.

— Teroristule! strigă Avri. Te aşteaptă pedeapsa cu moartea!

Habar n-am de ce spune asta. Un tip cu mustaţă mare îi trage o palmă, iar eu încerc să mă strecor între el şi Avri şi mă aleg cu un pumn în faţă. Oamenii de ordine ai tribunalului îl târăsc pe Avri afară din sală. În timp ce fac asta, mai strigă o dată:

— Ai ucis o fetiţă. Ai rupt o floare. Să dea Domnul să-ţi ucidă şi ţie copila!

În timp ce el rosteşte aceste cuvinte, eu sunt deja pe podea, în patru labe. Îmi curge sânge din nas sau de pe frunte, nu ştiu exact de unde, dar sigur sângerez. Şi exact în clipa în care Avri aruncă fraza despre cum şi fiica şoferului ar trebui să moară, cineva îmi dă o lovitură zdravănă în coaste.

Când ajungem acasă la Korman, acesta deschide congelatorul şi îmi dă o punguţă cu mazăre congelată şi îmi spune să presez cu putere. Avri nu ne zice nimic, nici lui, nici mie, doar întreabă unde e iarba.

— De ce i-ai zis „terorist“? întreabă Korman. Doar v-am spus cât se poate de limpede înainte să ajungem acolo, nu pomeniţi nimic de faptul că e arab.

— Dar „terorist“ nu însemnă arab, se apără Avri, e ca „ucigaş“. Şi printre coloniştii noştri au existat terorişti.

Korman nu-i răspunde, intră în baie şi se întoarce cu două punguţe mici, de plastic. Îmi dă mie una dintre ele, iar pe cealaltă i-o aruncă lui Avri, care abia reuşeşte s-o prindă.

— Câte douăzeci pentru fiecare, iar în timp ce ne deschide uşa de la intrare, îmi spune, poţi lua mazărea cu tine.

A doua zi dimineaţă, la cafenea, Sikma mă întreabă ce am păţit la faţă. Îi spun că am avut un accident, că am mers în vizită la un prieten căsătorit şi am alunecat pe o jucărie de-a copilului lor, în salon.

— Şi eu care deja mi te imaginam încasând pumni pentru o fată, zice Sikma râzând şi întinzându-mi cafeaua. Se mai întâmplă.

Încerc să-i zâmbesc înapoi.

— Dacă stai cu mine suficient de mult timp, o să vezi că o încasez

atât pentru fete, cât și pentru băieți, sau chiar pentru pisici. Și întotdeauna eu sunt cel bătut.

— Ești ca fratele meu, spune ea, continuând să zâmbească. Reușește mereu s-o încaseze.

Simt punguța cu cele douăzeci de grame în buzunar și, fără să-i dau vreo importanță, o întreb pe Sikma dacă a văzut din întâmplare filmul cu astronauta a cărei navetă explodează în spațiu și rămâne blocată acolo cu George Clooney. Ea îmi răspunde că nu și mă întreabă ce legătură are acest lucru cu discuția noastră.

— Nu are nici o legătură, îi mărturisesc eu, dar pare foarte interesant. E 3D, cu ochelari și tot tacâmul. Vrei să vii cu mine?

Urmează o clipă de tăcere, după care știu că va veni un „Da“ sau un „Nu“. Timp în care, în mintea mea revine aceeași imagine. Sikma plânge, stăm amândoi în sala de tribunal, ținându-ne de mână. Încerc să schimb pe canalul celălalt, unde apare imaginea cu noi doi sărutându-ne pe canapeaua din salon, dar nu reușesc. Mi s-a fixat mult prea bine în creier.

Tod

Prietenul meu Tod mă roagă să-i scriu o poveste care să-l ajute să atragă femeile în patul lui.

— Ai scris deja poveşti care le fac pe fete să plângă, zice el, şi poveşti care le fac să râdă. Acum scrie una care să le atragă în patul meu.

Încerc să-i explic că lucrurile nu merg aşa, că într-adevăr câteva fete au plâns din cauza poveştilor mele, şi că şi unii tipi au…

— Lasă-i încolo pe tipi, mă întrerupe Tod, nu mă interesează tipii. Eu îţi spun din capul locului, să nu mă trezesc că-mi scrii o poveste care să atragă în patul meu pe oricine. Doar fete. Îţi zic asta ca să preîntâmpinăm orice neplăcere.

Îi mai explic o dată, pe cel mai răbdător ton cu putinţă, că nu merge aşa. O poveste nu funcţionează ca o vrajă sau transă hipnotică, o poveste este în primul rând o cale de a împărtăşi cu ceilalţi ceea ce simţi, lucruri intime, uneori chiar stânjenitoare, care…

— Minunat! mă întrerupe el din nou. Atunci împărtăşeşte cu publicul ceva intim-chiar-stânjenitor, care să le facă pe cititoare să intre în patul meu.

Nu ascultă deloc Tod ăsta. Nu ascultă niciodată. Cel puţin nu pe mine.

Ne-am cunoscut la o lectură publică, pe care el o organiza la Denver. Când vorbea despre lecturi publice şi despre cărţile care-i plăceau, începea să se bâlbâie din pricina emoţiilor. Tod e un tip plin de pasiune şi de energie. Dar se vede că nu prea are habar în ce să le investească. N-am apucat să vorbim prea mult în seara aceea, dar mi-am dat imediat seama că e un bărbat inteligent şi de încredere. Pe care te poţi baza. Tod este exact genul de om pe care ai vrea să-l ai alături într-o casă cuprinsă de flăcări sau pe o corabie care stă să se scufunde.

Genul care nu fuge să-şi salveze pielea, lăsându-te în urmă. Doar că deocamdată nu ne aflăm nici într-o casă cuprinsă de flăcări, nici pe o corabie pe punctul să se scufunde, ci stăm împreună la o cafea cu lapte de soia, într-o cafenea vegană de fițe din Williamsburg. Iar asta mă întristează puțin. Pentru că dacă ceva din jurul nostru ar fi cuprins de flăcări sau pe cale să se scufunde, aș putea să-mi aduc aminte de ce îl plac, dar când Tod intră în bucla asta în care începe să mă preseze să-i scriu o poveste, abia dacă mai pot să-l suport.

— Numeşte povestea asta „Tod bărbatul“, îmi spune el, sau măcar „Tod“. De fapt, mai bine „Tod“, simplu. În felul ăsta, fetele care o vor citi nu-şi vor da seama încotro se îndreaptă, iar în cele din urmă, când apare… bang! Nici nu știu ce le-a lovit. Dintr-odată mă vor privi altfel. Dintr-odată își vor simți tâmplele zvâcnind, vor înghiți în sec și vor zice: „Spune-mi, Tod, locuiești cumva prin apropiere?“ sau: „Hai, nu te uita la mine așa!“, dar cu tonul acela care spune de fapt: „Te rog, te rog, continuă să te uiți la mine în felul ăsta“, iar eu le voi privi şi astfel va începe totul, ca din întâmplare, aparent fără nici o legătură cu povestea pe care ai scris-o tu. Ăsta-i genul de poveste pe care o vreau eu. Înțelegi?

Și eu îi răspund:

— Omule, nu te-am mai văzut de ani de zile. Povestește-mi ce-ai mai făcut. Ce mai e nou în viața ta. Întreabă-mă cum o mai duc, ce mai face copilul.

— Mie nu mi se întâmplă nimic, îmi spune el cu un aer nerăbdător, iar despre copil n-am de ce să te întreb, pentru că știu deja totul. Am ascultat interviul tău de la radio, din urmă cu câteva zile, iar în tot interviul ăla nenorocit n-ai vorbit decât despre el. Cum ți-a spus el asta, cum a făcut el cealaltă. Jurnalista te-a întrebat despre cărțile tale, despre viața în Israel, despre amenințarea iraniană, iar tu ai rămas încleştat, ca fălcile unui Rotweiler, în cuvintele fiului tău, de parcă ar fi vreun mare înțelept sau cine mai știe ce.

— Dar chiar este înțelept, ripostez eu, are o perspectivă cu totul deosebită asupra vieții. O perspectivă complet diferită de a noastră, a adulților.

— Minunat! zice Tod printre dinți. Bravo lui! Deci ce zici, îmi scrii sau nu povestea asta?

Așa că mă așez la biroul de plastic, imitație de lemn, din hotelul de

trei stele, imitație a unui hotel de cinci stele, în camera pe care Consulatul Israelului a închiriat-o pe numele meu pentru două zile, străduindu-mă să scriu povestea lui Tod. Încerc să găsesc ceva în viața mea atât de plin de emoție, încât să le determine pe femei să sară în patul lui Tod. Nu înțeleg de ce Tod nu-și poate găsi fete singur. Este genul de bărbat șarmant și atrăgător, care lasă însărcinată o chelneriță frumoasă de la un dineu organizat de o primărie mică, după care își ia tălpășița. Poate că tocmai asta e problema lui, faptul că nu inspiră încredere. Femeilor, vreau să zic. În chestiuni romantice. Pentru că atunci când vine vorba despre case în flăcări sau vapoare care se scufundă, am mai spus-o deja, te poți baza pe el până în ultima clipă. Poate că tocmai asta ar trebui să scriu, o poveste care să le facă pe femei să creadă că Tod e un tip de încredere. Că te poți baza pe el. Sau poate, din contră, o poveste prin care să-i devină clar oricărei femei care o citește că încrederea și fidelitatea nu reprezintă cine știe ce. Că trebuie să-ți urmezi inima, fără să te gândești prea mult la viitor. Să-ți urmezi inima și să te trezești într-o bună zi cu burta la gură, în timp ce Tod va fi deja de mult în alt oraș, organizând o lectură pe Marte, sponsorizată de NASA. Iar cinci ani mai târziu, în timpul unei emisiuni televizate transmise în direct, în timp ce el vă va dedica evenimentul Sylviei Plath și ție, vei putea să îndrepți degetul către ecranul din sufragerie și să spui: „Tod junior, îl vezi pe bărbatul ăla îmbrăcat în costum de astronaut? E tatăl tău.“ Poate că ar trebui să scriu o poveste despre asta. Despre o femeie care cunoaște un bărbat ca Tod, iar el este un seducător și un adept al iubirii libere și al tuturor lucrurilor în care cred din toată inima bărbații care vor să le-o tragă tuturor femeilor din lume. Și îi explică plin de pasiune despre evoluție și despre cum femeile sunt monogame deoarece vor un mascul care să le protejeze copiii, în vreme ce bărbații sunt poligami, deoarece ei vor să însămânțeze cât mai multe femei posibil. Și despre cum nu se poate face nimic în privința asta, pentru că e în firea lucrurilor, e un instinct mult mai puternic decât orice candidat conservator sau decât orice articol din revista *Cosmopolitan*, despre „Cum să-ți păzești soțul“. „Trebuie să trăiești clipa“, zice bărbatul din poveste, se culcă cu ea, iar apoi îi frânge inima. Și în tot acest timp, nu se va purta ca un nemernic, de care ei i-ar putea veni ușor să se despartă. Se va purta ca Tod. Cu alte cuvinte, în timp ce-i face praf viața, continuă să fie drăguț, bun și atent – într-un mod

obositor chiar, care-ți amărăște inima. Iar lucrul acesta va îngreuna și mai mult chestiunea despărțirii de el. Dar, în cele din urmă, când se întâmplă și asta, ea va înțelege că totuși a meritat fiecare moment. Și tocmai aici e șmecheria, partea cu „și totuși a meritat“. Pentru că mă pot conecta cu restul poveștii asemenea unui telefon inteligent la o rețea *wireless*, dar partea cu „și totuși a meritat“ nu-mi este deloc la îndemână. Deoarece cu ce altceva s-ar alege fata din poveste, în urma ciocnirii accidentale cu Tod și a dezertării acestuia, decât cu o tristețe cicatrizată pe sufletul ei?

„Când ea s-a trezit dimineața, el nu mai era deja acolo“, citește Tod cu voce tare textul de pe pagină, „dar parfumul lui plutea încă în aer. Parfumul lacrimilor unui băiețel care se aruncă pe jos într-un magazin, pentru că nu i se cumpără jucăria dorită, mirosul transpirației unui răufăcător care aude ieșind din difuzorul unei portavoce glasul autoritar și gutural care-i cere să iasă din ascunzătoare, cu mâinile ridicate deasupra capului, mirosul unei fete de liceu încurajate să…“ Se oprește deodată și mă privește dezamăgit.

— Ce-i porcăria asta? mă întreabă. Transpirația mea nu are nici un miros. *Fuck*, nici măcar nu transpir. Mi-am cumpărat un deodorant special, care are efect douăzeci și patru de ore. Iar fata asta de liceu, și răufăcătorul, și copilul… Asta-i moartea pasiunii, omule. O tipă care citește povestea asta nu va intra în patul meu nici într-o mie de ani.

— Citește până la sfârșit, insist eu. E o poveste bună. Când am terminat-o de scris, am izbucnit pur și simplu în lacrimi.

— Bravo ție! zice Tod. Bravo! Ai idee când am plâns eu ultima oară? Când am căzut cu bicicleta și mi-am spart capul, iar apoi au trebuit să-mi coasă douăzeci de copci. Și asta a fost dureros, pentru că nu aveam asigurare medicală, așa că în timp ce mă coseau n-am putut nici măcar să urlu și să-mi plâng de milă, ca toată lumea, pentru că trebuia să mă gândesc de unde să fac rost de bani. Asta a fost ultima dată când am plâns. Iar faptul că și tu ai plâns, ei bine, asta mă înduioșează, dar nu-mi rezolvă în nici un fel problemele cu fetele…

— Ce vreau eu să-ți spun e că avem o poveste bună, îi răspund eu, și că mă bucur că am scris-o.

— Dar nu ți-a cerut nimeni să scrii o poveste bună, se înfurie Tod, te-am rugat să scrii o poveste care să mă ajute. Care să-l ajute pe prietenul tău să depășească o problemă intimă. Dacă te-aș fi rugat să-mi

donezi sânge ca să-mi salvezi viața, iar în loc de asta ai fi scris o poveste bună și ai fi izbucnit în lacrimi în timp ce o citeai la înmormântarea mea…

— Nu ești mort, i-am tăiat-o eu scurt, nu ești nică măcar pe moarte.

— Ba sunt, strigă Tod, sunt. Sunt pe moarte, sunt singur, iar a fi singur, fir-ar mama dracului, înseamnă să fii pe moarte. Chiar nu înțelegi? N-am un copil drăgălaș, ale cărui replici înțelepte de la grădiniță să i le reproduc frumoasei mele soții. N-am. Iar povestea asta? N-am dormit toată noaptea. Am stat întins pe pat toată noaptea și m-am gândit: curând se va întâmpla, în curând prietenul meu din Israel îmi va arunca un colac de salvare, iar eu nu voi mai fi singur. Și în timp ce eu mă consolam cu gândul ăsta liniștitor, tu stăteai la birou și scriai o poveste bună.

După un scurt moment de tăcere, îi spun lui Tod că-mi pare rău. Tăcerile scurte mă determină mereu să fac asta. Tod dă din cap și spune că nu-i nimic. Că și el a fost puțin cam insistent. Că e doar vina lui. Că n-ar fi trebuit niciodată să-mi ceară un lucru atât de stupid, dar e pur și simplu disperat.

— Am uitat pentru o clipă că ești mai dificil când vine vorba despre scris, știi tu, cu metaforele tale, cu introspecția și tot restul. În mintea mea, totul era mult mai simplu, mai amuzant. Nicidecum vreo capodoperă. Ceva ușurel, așa. Ceva ce începe cu „Prietenul meu Tod mă roagă să-i scriu o poveste care să-l ajute să atragă femeile în patul lui“ și se termină cu cine știe ce artificiu postmodern. Știi tu, fără poantă, dar nu și fără sens. Ceva sexy, știi tu. Plin de mister.

— Pot să-ți scriu și o astfel de poveste, îi spun eu după încă un moment de tăcere. Serios, chiar pot să-ți scriu o astfel de poveste.

Concentrat auto

În mijlocul salonului mare și gol, între canapeaua uzată din piele și casetofonul stereo la care îmi ascult și azi casetele vechi cu muzică blues, se află o bucată de metal presat. E roșie, cu o dungă albă, iar când lumina soarelui o atinge din unghiul potrivit, devine de-a dreptul orbitoare. Nu e o masă, deși adesea așez pe ea tot felul de lucruri, și nu există om care să intre în casa mea și să nu întrebe despre ea. De fiecare dată dau câte un răspuns diferit, în funcție de starea pe care o am în momentul respectiv și de persoana care întreabă.

Uneori spun „E un obiect rămas de la tata“, alteori, „E un fragment greu dintr-o amintire“, uneori „E un Mustang 68 decapotabil“ sau „E o răzbunare roșie și strălucitoare“, iar alteori, „E o ancoră ce ține pe loc toată casa asta, fără ea, totul ar fi fost de mult luat de vânt“. Uneori răspund pur și simplu „E o operă de artă“. Bărbații încearcă mereu s-o ridice, dar nu reușesc niciodată. Femeile, cel mai adesea, o ating cu multă grijă, cu dosul palmelor, ca și cum ar lua temperatura unui copil bolnav. Dacă vreuna dintre ele o atinge cu podul palmei, o mângâie și spune „E rece“ sau „Ce senzație plăcută“, e un semn pentru mine că pot încerca s-o atrag în patul meu.

Faptul că omenii întreabă de bucata asta de metal presat a mea îmi face foarte bine. Asta și pentru că e întotdeauna reconfortant să știi că există măcar un lucru sigur și stabil în lumea asta confuză. Ba mai mult, mă salvează și de tot felul de alte întrebări, precum „Cu ce te ocupi?“, sau „Cum te-ai ales cu cicatricea asta?“, sau „Câți ani ai?“ Lucrez la cantina liceului Lincoln, cu cicatricea m-am ales în urma unui accident și am patruzeci și șase de ani. Nici una dintre informațiile astea nu e vreun secret, și cu toate astea prefer să fiu întrebat despre bucata de metal presat, pentru că de aici pot ajunge la orice subiect de conversație vreau, de la Robert Kennedy, care a fost asasinat în anul în care a fost

produs Mustangul presat din salonul meu, până la arta contemporană de rahat, ca să nu mai pomenesc de tot ceea ce e între ele: cum tata ne plimba cu mașina de fiecare dată când venea să ne viziteze la cămin. Cum a fost nevoie de opt oameni s-o încarce în portbagaj și cum pinioanele aproape au cedat sub greutatea ei. Mă mai pot folosi de întrebarea asta și pentru a vorbi despre mama, care a murit când eram bebeluș, pentru că tata conducea beat o altă mașină, mai gri și mai puțin arătoasă, și despre cum, după accident, tata a schimbat-o cu un Mustang, folosindu-se de banii de asigurare. Totul depinde doar de punctul în care vreau să ajung. Orice conversație este asemenea unui tunel pe care-l sapi răbdător cu o lingură pe sub podeaua unei celule de închisoare. Are un singur scop, să te ducă departe de locul în care te afli. Și ca întotdeauna când sapi un tunel, la capătul lui se află mereu o mână: empatie care sfârșește în așternuturi, intimitate masculină excelent asezonată cu o sticlă de whisky, ceva care să stârnească încrederea proprietarului ce vine să-și încaseze chiria. Fiecare tunel are o direcție proprie, dar lingura, cel puțin în cazul meu, este mereu aceeași: un Mustang 68 roșu cu alb, decapotabil, compactat până la dimensiunile unui minibar, care tronează în mijlocul sufrageriei mele.

Janet e colegă cu mine la cantină. Lucrează întotdeauna la casă, pentru că managerul are încredere în ea. Dar chiar și acolo se află îndeajuns de aproape de bucătărie, încât părul ei să prindă miros de *minestrone*. Crește singură gemeni. E o mamă bună, exact cum îmi imaginez că a fost mama mea. Când o văd împreună cu copiii, încerc adesea să-mi închipui cum ar fi fost dacă, în accidentul acela din urmă cu patruzeci de ani, tata ar fi fost cel ucis, iar mama ar fi rămas în viață. Cum am fi fost eu și fratele meu astăzi? Dacă ne-am fi aflat altundeva în momentul ăsta, sau eu aș fi sfârșit oricum în bucătăria cantinei, iar fratele meu, într-o celulă a închisorii de maximă siguranță din New Jersey? În cazul acesta, un singur lucru e sigur, și anume că n-aș mai fi avut Mustangul ăsta presat în salon.

Janet este probabil singura femeie care doarme în casa mea și care nu întreabă nimic despre bucata de metal roșu. După ce facem sex, pregătesc pentru amândoi câte un nes, iar în timp ce-l bem încerc să aduc în conversație Mustangul roșu. Îmi așez pe bucata de metal paharul în care plutesc cuburi de gheață și aștept întrebarea, iar când îmi dau seama că strategia nu funcționează, încerc să ajung la el prin

intermediul unei povești. Ezit puțin, întrebându-mă ce poveste să-i spun: pe cea despre cum, imediat după ce l-am adus acasă, blocul de metal a început să miroasă groaznic, iar eu crezusem că poate striviseră din greșeală o pisică înăuntru, sau pe cea despre hoții care au intrat în casă și, negăsind nimic de furat, au încercat să ridice blocul de metal. Din pricina efortului mult prea mare, se pare că unul dintre ei și-a distrus coloana. În cele din urmă mă hotărăsc să-i spun povestea despre tata. Într-o manieră mai puțin amuzantă, mai caldă. Cum l-am căutat prin tot statul Ohio și cum, imediat după ce am descoperit că murise, ultima lui iubită a pomenit de mașină, spunându-mi că tocmai o trimiseseră la casat. Și cum am ajuns la cimitirul de mașini cu numai câteva clipe prea târziu, iar din acest motiv, singurul lucru care mi-a rămas de la tata nu e o mașină clasică, impresionantă, ci bucata de metal presat din sufrageria mea.

— L-ai iubit? mă întreabă Janet. Își cufundă un deget în paharul de cafea cu gheață, după care îl linge, iar ceva din felul în care face asta, nu știu ce anume, mă scârbește. Mă gândesc repede cum aș putea să evit răspunsul. Nu simt cine știe ce pentru tata, iar puținele sentimente pe care le am față de el nu sunt câtuși de puțin pozitive, așa că nu am nici cel mai mic chef și mi se pare și complet neatrăgător să vorbesc despre ele acum, în timp ce stăm amândoi dezbrăcați, bând cafea cu gheață. În loc să-i răspund, îi propun ca weekendul următor când vine să se culce cu mine, să aducă și gemenii.

— Ești sigur? întreabă ea.

Locuiește împreună cu mama ei, așa că nu e nici o problemă, poate să-i lase cu ea și să vină singură.

— Sunt sigur, îi răspund eu. Ne vom distra.

Nu o arată, dar știu că e fericită. Iar în loc să vorbesc despre toate rahaturile pe care eu și fratele meu a trebuit să le înghițim de la tata, înainte să ne facă tuturor un bine și să dispară din viețile noastre, eu și Janet ne-o tragem chiar acolo, în salon, în timp ce ea stă aplecată deasupra Mustangului, iar eu o iau pe la spate.

Pe gemenii lui Janet îi cheamă David și Jonathan. Numele le-au fost alese de către tatăl lor, căruia i s-au părut amuzante. Janet nu s-a dat în vânt după ele. I s-au părut chiar puțin *gay*, dar le-a acceptat fără să se opună. După ce timp de nouă luni s-a plimbat peste tot cu ei în burtă, i

s-a părut justificat să accepte, să-i dea sentimentul că sunt, măcar puțin, și ai lui. Nu că asta ar fi ajutat cu ceva. De mai bine de cinci ani, nu mai știe nimic despre el.

Băieții au șapte ani acum, niște copii minunați. Cum ajung, încep să cerceteze curtea și descoperă imediat copacul strâmb. Încearcă să se cațăre în el și cad. Încearcă iar, apoi cad din nou. Se lovesc și se zgârie, dar nu plâng. Îmi plac mult de tot copiii care nu plâng. Și eu am fost la fel. Apoi ne jucăm puțin cu un Frisbee în curte, iar Janet zice că e prea cald și că ar fi mai bine să intrăm cu toții în sufragerie, să bem ceva. Pregătesc o limonadă pentru toată lumea și așez paharele pe Mustang. Gemenii spun mulțumesc înainte să guste, par copii bine-crescuți. David mă întreabă despre Mustang, iar eu îi răspund că este un concentrat auto pe care îl păstrez în sufragerie, pentru cazul în care, doamne ferește, mă lasă camioneta.

— Și ce faci dacă te lasă? mă întreabă David, iar ochii lui mari se deschid parcă și mai mult.

— Atunci voi amesteca acest concentrat auto cu suficient de multă apă, pentru suficient de mult timp, până când din el va ieși o mașină cu care să pot merge la serviciu.

— Dar nu o să fie udă? întreabă Jonathan, care ascultă conversația cu atenție.

— Puțin, răspund eu, dar în orice caz, prefer o mașină udă decât să merg pe jos până la serviciu.

Seara le spun o poveste de noapte bună. Janet a uitat să ia cărțile lor, așa că inventez pe loc o poveste. E o poveste despre doi gemeni care, luați fiecare în parte, sunt băieței cât se poate de obișnuiți, dar care, când se ating unul pe celălalt, capătă puteri supranaturale. Băieții sunt numai ochi și urechi, copiii sunt înnebuniți după superputeri. După ce ei adorm, Janet și cu mine fumăm ceva ce i-a vândut Ross, administratorul școlii. E marfă bună. Amândoi suntem luați. Toată noaptea ne-o tragem și râdem, râdem și ne-o tragem.

Ne trezim abia la amiază. Mai bine zis, Janet se trezește. Eu mă trezesc din pricina țipetelor ei. Mă dau jos din pat și văd că toată sufrageria e cu susu-n jos. David și Jonathan stau în picioare lângă Mustang, ținând în mâini un furtun pe care-l trăseseră din grădină. Janet le strigă să oprească apa, iar David aleargă imediat în curte. Jonathan mă vede lângă scară și spune:

— E stricată. Am turnat deja o tonă de apă și am încercat s-o amestecăm, dar nu merge.

Covorul roșu din sufragerie aproape a fost luat de apă, la fel și discurile vechi. Din magnetofonul meu se ridică mici bule de aer, ca dintr-un animal înecat. Nu sunt decât obiecte, îmi spun. Obiecte de care nu am nevoie.

— Te-au păcălit ăia de la magazin, îmi spune Jonathan, ținând încă furtunul în mână, ți-au vândut un concentrat stricat.

Janet n-ar fi trebuit să-l pălmuiască, și nici ce-am făcut eu n-a fost în regulă. N-ar fi trebuit să mă amestec, pentru că nu sunt copiii mei. Și cu siguranță n-ar fi trebuit să reacționez așa cum am reacționat. Janet e o mamă bună, doar că situația asta neobișnuită în care s-a găsit a stresat-o foarte mult. La fel și pe mine. Numai că dacă ar fi putut să înțeleagă cum lovitura ei de palmă a plecat fără vreo intenție rea, poate ar fi putut încerca să înțeleagă și impulsul meu. Ultimul lucru pe care mi l-aș fi dorit în lumea asta era s-o rănesc, nu voiam decât s-o îndepărtez de gemeni până când s-ar fi liniștit puțin, iar dacă n-ar fi fost toată apa aia pe podea, n-ar fi alunecat.

I-am trimis deja cinci mesaje, dar nu mi-a răspuns la nici unul. Știu că e bine, pentru că mi-a spus mama ei. Doar ceva sânge și câteva copci. I-au făcut și un antitetanos, pentru că Mustangul era puțin ruginit. După ce i-a luat pe gemeni și a plecat, mi-am făcut griji, așa că m-am dus la ea acasă, iar mama ei m-a întâmpinat la ușă și mi-a spus că Janet nu vrea să mă mai vadă niciodată, și după un acces lung de tuse tabagică a adăugat că „niciodată“ nu este întotdeauna atât de îndepărtat cum pare și că dacă îi ofer suficient de mult timp și spațiu, cu siguranță îi va trece.

În ziua următoare, când voi merge la serviciu, îi voi face un mic cadou: un gel de păr sau o pereche de șosete. E înnebunită după șosetele alea ciudate, cu buline mari, roșii, sau cu urechiușe aplicate, ca de câine. Dacă nu va vrea să-mi vorbească, îi voi lăsa cadoul frumos ambalat lângă casa de marcat, după care voi merge la bucătărie. În cele din urmă mă va ierta, iar în timp ce o voi conduce acasă îi voi spune întreaga poveste despre mașină și despre tata. Despre toate lucrurile pe care ni le-a făcut tata mie și fratelui meu. Despre cât de mult l-am urât. Și despre cum Don, atunci când a intrat în închisoare, m-a rugat să-l

caut și să-i spun drept în față, din partea amândurora, ce nenorocit de tată a fost. Îi voi povesti despre noaptea aceea, din cimitirul de mașini. Despre cum m-am bucurat atât de mult să văd mașina pe care a iubit-o mai mult decât orice redusă la dimensiunile unui bloc de oțel nefolositor. Îi voi povesti totul, și poate că atunci va înțelege. De fapt, aproape totul. Mai puțin cum am dus mașina tatei la casat într-un depozit din Cleveland, în timp ce trupul lui, cald încă, se afla închis în portbagaj. Iar după ce mă va ierta, îi va aduce din nou pe gemeni, iar noi trei vom trage furtunul din curte până în sufragerie, vom închide ușile, vom rula covoarele și le vom propti de ele, după care vom deschide la maximum robinetul din curte și nu îl vom închide până când camera aceea mare și goală nu se va umple complet de apă.

Noaptea

Noaptea, când toată lumea doarme deja, mama stă întinsă pe pat trează, cu ochii închiși. Odată, pe vremea când era copil, își dorise să devină om de știință. Visa să descopere un leac pentru cancer, sau pentru răceală, sau pentru tristețea umană. Avea note bune și caiete ordonate, iar în afară de vindecarea rasei umane, își dorea și să călătorească în spațiu și să vadă un vulcan în plină erupție. E greu de spus că ceva a mers prost în viața ei. S-a căsătorit cu bărbatul pe care îl iubea, a muncit într-un domeniu care îi stârnea interesul, a dat naștere unui copil drăgălaș, și cu toate astea nu reușește să doarmă. Poate pentru că omul ăsta pe care-l iubește s-a ridicat din pat de mai bine de o oră ca să facă pipi, și nu s-a mai întors.

Noaptea, când toată lumea doarme deja, tata iese desculț pe balcon ca să fumeze o țigară și să își numere datoriile. Muncește ca un catâr. Încearcă să facă economii. Dar nu știu cum se face că totul costă un pic mai mult decât își poate permite. Bărbatul fără gât de la cafenea l-a împrumutat deja o dată. În curând va trebui să înceapă să returneze banii și habar nu are cum o va face. După ce își termină țigara, aruncă mucul de la balcon, ca și cum ar fi o rachetă, apoi îl privește lovindu-se de trotuar. Nu e frumos să faci mizerie pe stradă, asta îi spune el copilului său ori de câte ori micuțul aruncă pe jos ambalajele de la înghețată sau dulciuri, dar acum este deja târziu, iar el este foarte obosit. Și în afară de gândurile legate de datoriile pe care le are, nu-i mai trece nimic prin minte.

Noaptea, când toată lumea doarme deja, copilul visează vise obositoare despre o pagină de ziar care i s-a lipit de talpa pantofului și pe care nu reușește s-o dezlipească. Mama i-a spus odată că visele sunt modalitatea prin care creierul încearcă să transmită ceva, însă creierul copilului vorbește o limbă neclară. Și, în ciuda faptului că visul ăsta

enervant revine noapte de noapte, însoțit de mirosul fumului de țigară și de aerul umed al nopții, copilul nu reușește să priceapă o iotă. Se foiește în pat și știe, undeva adânc înăuntrul lui, că la un moment dat mama sau tata va intra în cameră și-l va acoperi, iar între timp speră că în clipa în care va reuși să dezlipească ziarul de pe talpa pantofului, dacă va reuși într-adevăr vreodată, va începe în sfârșit să viseze altceva.

Noaptea, când toată lumea doarme deja, peștișorul de aur iese din acvariu și se încalță cu papucii de casă în carouri ai tatei. Apoi se așază pe canapeaua din sufragerie și începe să schimbe canalele la televizor. Cel mai mult îi place să se uite la desene animate, la documentare despre natură și puțin la CNN, dar numai când sunt atentate sau dezastre naturale. Și le privește pe toate fără sonor, ca nu cumva să trezească pe cineva. În jur de ora patru, se întoarce în acvariu. Papucii de casă uzi leoarcă îi lasă în mijlocul sufrageriei. Nu-i pasă câtuși de puțin că mama îl ceartă dimineața pe tata pentru asta. E pește, iar în afară de acvariu și televizor, nu are nimic în cap.

Ferestre

Bărbatul în costum maro i-a spus că e în regulă dacă nu-şi aminteşte nimic, medicii i-au explicat deja că nu trebuie decât să aibă răbdare. Bărbatul adaugă că medicii le-au spus asta amândurora, iar dacă nu-şi aduce aminte nici asta – e în perfectă regulă, aşa se întâmplă când treci printr-un asemenea accident. El a încercat să zâmbească şi l-a întrebat pe bărbat dacă nu cumva medicii i-au spus, din întâmplare, şi cum îl cheamă. Bărbatul în costum a dat din cap că nu şi i-a spus că, atunci când l-au găsit pe marginea drumului, nu avea asupra lui nici un act de identitate, doar că, până una-alta, puteau să-i spună Miki.

— Bine, a zis el, n-am nici o problemă cu asta, până una-alta, o să mă numesc Miki.

Bărbatul în costum a arătat cu degetul către pereţii goi ai salonului lipsit de ferestre.

— Nu e chiar camera cea mai frumoasă din oraş, a spus el pe un ton prin care părea că-şi cere scuze, dar e un loc de recuperare minunat. De fiecare dată când îţi vei aminti ceva, a zis arătând către laptopul aşezat pe birou, scrie totul aici, să nu cumva să uiţi din nou. Apoi, pe un ton plin de emfază, a adăugat, memoria este precum oceanul. Vei vedea că, încetul cu încetul, lucrurile vor începe să iasă la suprafaţă.

— Mulţumesc, apreciez foarte mult, a spus Miki, întinzând mâna în semn de despărţire. Şi apropo, nu mi-ai spus cum te numeşti. Sau poate mi-ai spus, iar eu am uitat.

Amândoi au râs scurt, iar imediat după asta, bărbatul în costum maro a strâns cu căldură mâna întinsă şi a zis:

— Nu are nici o importanţă cum mă numesc eu, oricum nu ne vom mai vedea niciodată. Dar dacă vei avea vreo problemă sau dacă vei avea nevoie de ceva, nu trebuie decât să ridici receptorul telefonului de lângă pat şi să formezi zero, şi imediat îţi va răspunde cineva la celălalt

capăt al firului, exact ca la hotel. Centrul nostru de asistenţă lucrează douăzeci şi patru de ore din douăzeci şi patru.

Apoi bărbatul şi-a privit ceasul şi a spus că trebuie să plece, deoarece mai are încă trei pacienţi care aşteaptă să fie internaţi, iar Miki, care deodată nu mai voia ca omul să plece şi să-l lase singur, a zis:

— Este îngrozitor de trist că nu sunt ferestre aici.

Iar bărbatul în costum s-a lovit peste frunte şi a spus:

— Vai, ce-am uitat!

— Asta era replica mea, a zis Miki, iar bărbatul în costum a mai râs o dată scurt, s-a apropiat de laptop şi a apăsat câteva taste.

În clipa în care a terminat, pe doi dintre pereţi au apărut ferestre mari şi luminoase, în timp ce pe un al treilea perete a apărut o uşă pe jumătate deschisă, prin care puteai zări o bucătărie spaţioasă, amenajată cu mult bun-gust, în mijlocul căreia se afla o masă micuţă, pregătită pentru două persoane.

— Nu eşti primul care se plânge de confortul din camerele noastre, a recunoscut bărbatul în costum, iar instituţia pentru care lucrez s-a străduit să implementeze această aplicaţie, care oferă cel puţin o senzaţie de spaţiu mai mare. Prin fereastra asta, zice el arătând către fereastra care se profila deasupra biroului, poţi să vezi o curte şi un stejar bătrân, iar prin cea de-a doua fereastră poţi vedea bulevardul. E foarte liniştit, doar din când în când mai trece câte o maşină, iar uşa îţi oferă un sentiment al continuităţii, ca şi cum ai fi acasă. Nu e decât o iluzie, desigur, dar ferestrele şi uşa sunt sincronizate, aşa că vei vedea mereu aceeaşi vreme afară şi aceeaşi lumină. Destul de inteligent, dacă e să ne gândim la asta.

— Pare extraordinar, spune Miki, zici că sunt reale. Cum ziceai că se numeşte instituţia pentru care lucrezi?

— Nu am zis, a răspuns bărbatul în costum maro, făcând cu ochiul, şi chiar nu are nici un fel de importanţă. Nu uita, dacă ceva nu merge bine, chiar şi dacă simţi cel mai mic disconfort, nu trebuie decât să ridici receptorul şi să apeşi tasta zero.

În mijlocul nopţii, când Miki se va trezi, va încerca să-şi aducă aminte când anume a ieşit bărbatul în costum maro din cameră, însă nu va reuşi. Medicii, după cum îi explicase el, spuseseră că, din pricina loviturii, urma să sufere în continuare de pierderea memoriei, însă, atâta vreme cât aceasta nu era însoţită de vertij şi de tulburări de vedere, nu

avea nici un motiv de îngrijorare. Miki va privi pe fereastră și va vedea o lună plină, scăldând în lumină un stejar bătrân. Ar putea să jure că din crengile copacului s-a auzit țipătul unei bufnițe. Pe bulevardul spre care dă cea de-a doua fereastră, va putea vedea luminile farurilor unui camion îndepărtându-se. Va închide ochii și va încerca să adoarmă din nou. Unul dintre lucrurile pe care i le-a spus bărbatul în costum a fost acela că ar trebui să doarmă cât mai mult posibil, deoarece adesea amintirile revin prin intermediul viselor. Când va adormi din nou, chiar va visa, dar visul lui nu va aduce cu sine nici o soluție, doar pe el și pe bărbatul în costum maro, cățărându-se printre crengile stejarului. În vis vor arăta ca niște copii și ceva îi va face să râdă, iar bărbatul în costum maro, care va fi îmbrăcat de data asta într-o salopetă de blugi, va râde fără oprire, dar altfel, într-un hohot sălbatic, așa cum Miki nu a mai auzit niciodată, sau cel puțin nu-și aduce aminte să fi auzit. „Uite“, îi va striga el, în timp ce cu o mână se va ține de creangă, iar cu cealaltă se va scărpina în cap, „sunt o maimuță, sunt chiar o maimuță“.

A trecut aproape o lună, cel puțin așa pare, și nu s-a schimbat mai nimic. Miki nu a reușit să-și amintească ceva din trecut și continuă să uite lucrurile care i se întâmplă cu numai câteva minute înainte. N-a venit nici un medic să-l consulte, dar își aducea aminte că bărbatul în costum maro îi spusese că nu avea nevoie de vizite medicale punctuale, deoarece era monitorizat permanent, iar în cazul în care ceva nu mergea bine, sistemul va reacționa imediat. Lângă stejarul pe care îl vedea de la fereastră era parcată adesea o dubă albă, iar în dubă, un bărbat bronzat, cu părul cărunt, și o tânără slăbuță, cu ochi albaștri, care pare cu cel puțin douăzeci de ani mai tânără decât bărbatul ars de soare. Se tot foiau în mașină, iar o dată chiar au ieșit din dubă, s-au așezat sub stejar și au băut bere. În tot acest timp, nimic nu s-a schimbat în bucătărie. Și acolo se afla o fereastră mare, prin care pătrundea multă lumină, însă era orientată în așa fel, încât din camera lui Miki nu puteai vedea nimic prin ea. Miki se așază în fața laptopului, se uită pe pereți și așteaptă să-i vină de undeva vreo amintire sau vreun gând, asemenea unei păsări care se oprește pe creanga unui copac, asemenea bărbatului bronzat și fetei slăbuțe, asemenea… La început, Miki a crezut că-și imaginează: un fel de mișcare rapidă, o umbră fără corp, care a trecut prin cadrul ușii întredeschise, după care a dispărut. Miki s-a trezit ascunzându-se

sub pat, ca un copil speriat de monștrii întunericului. Deja nu mai vedea nimic acum, dar auzea sunetul unui dulap deschizându-se și pe cineva sau ceva apăsând o clanță de ușă. După numai câteva minute, ceva a trecut din nou prin dreptul ușii întredeschise, de data asta încetișor. Era o femeie. Era îmbrăcată într-o fustă neagră, scurtă și o cămașă albă, cu nasturi, iar într-o mână ducea o cană de cafea pe care era desenat un soare, în jurul căruia scria cu litere colorate: „Rise and Shine!“ Miki a rămas în continuare în ascunzătoarea sa. Și-a adus aminte ce-i spusese bărbatul în costum maro și a înțeles că, și dacă s-ar ridica în picioare și ar începe să-și fluture mâna, femeia din bucătărie nu ar putea să îl vadă. Pentru că femeia aceasta, de fapt, nici măcar nu există. Pentru că nu este decât o proiecție pe un zid, a cărei unică menire e aceea de a-l împiedica pe el să se simtă prizonier într-o cameră micuță, lipsită de ferestre. Femeia din bucătărie scria acum un mesaj pe telefonul mobil, iar în timp ce degetele mâinilor ei tastau literele, tălpile picioarelor ei loveau ușor podeaua de marmură albă. Avea picioare frumoase. Miki încerca să-și aducă aminte de o fată cu picioare și mai frumoase, însă în afară de femeia din bucătărie și de tânăra slăbuță din duba albă, nu reușea să-și amintească nici una. Femeia a terminat de scris mesajul, a luat o ultimă înghițitură de cafea și a ieșit din raza lui vizuală. Miki a mai așteptat câteva clipe și a auzit ceva ce ar fi putut să fie zgomotul unei uși de la intrare, însă nu era sigur. S-a dus repede la birou, a luat telefonul, apoi s-a întors în ascunzătoarea de sub pat. A apăsat tasta zero. I-a răspuns o voce bărbătească obosită:

— Departamentul de asistență. Cu ce vă putem ajuta?

— În bucătărie… a zis Miki în șoaptă, adică, în bucătăria proiectată pe perete…

— În aplicație?

— Da, a spus Miki, continuând să șoptească, în aplicație, e cineva acolo. Cineva locuiește acolo.

L-a auzit pe bărbatul obosit tastând ceva la capătul celălalt al firului.

— Cineva? a întrebat bărbatul obosit. Ești sigur? Ar trebui să fie acolo o femeie, Natasha, înaltă, cu părul negru, creț…

— Da, da, a încuviințat Miki, ea este… Doar că… n-a mai fost nimeni acolo până acum, și e puțin înfricoșător…

— Greșeala noastră, s-a scuzat bărbatul cel obosit, ar fi trebuit să te anunțăm dinainte. Aducem în permanență îmbunătățiri aplicației,

deoarece în ultima vreme am avut nu puține plângeri de la utilizatori, legate de faptul că încăperile acestea goale îi fac să se simtă singuri. Prin urmare, încercăm să le adăugăm o notă de căldură umană. Departamentul de asistență ar fi trebuit să vă anunțe din timp că urmează să se producă o schimbare, nu am nici cea mai vagă idee de ce nu s-a întâmplat asta. Voi înregistra plângerea în dosarul dumneavoastră, iar cineva va plăti pentru asta, vă asigur.

— Nu e nevoie, a spus Miki, chiar nu e nevoie. Nu trebuie să plătească nimeni. Totul e în regulă. De altfel, e posibil ca cineva să mă fi anunțat, iar eu să fi uitat, de fapt, tocmai pentru asta mă aflu aici, pentru problemele cu memoria.

— În orice caz, eu îmi cer scuze în numele întregului departament, a zis bărbatul cu voce obosită. Schimbarea asta ar trebui să fie o îmbunătățire adusă sistemului, nu ceva ce-i înfricoșează pe utilizatori. Și trebuie să vă informez că deocamdată serviciul este gratuit, dar compania își rezervă dreptul de a percepe în viitor o taxă suplimentară pentru prezența umană, și…

— Taxă?! a întrebat Miki.

— Nimeni n-o spune deocamdată, a zis bărbatul pe un ton împăciuitor, dar ne luăm dreptul acesta. Știi și tu, e nevoie de instanțe suplimentare și…

— Desigur, l-a întrerupt Miki, e de înțeles, nu e mare lucru să fotografiezi niște camere goale, dar o persoană în carne și oase…

— Înțelegi cum vine treaba, a zis bărbatul cel obosit trezindu-se deodată, e o poveste complicată, mai ales în cazul aplicației noastre, în care fiecare sistem e corelat cu o figură umană diferită. În orice caz, dacă simți că te sperie, nu ezita să ne suni oricând. La fel cum a apărut, așa, de nicăieri, poate să și dispară.

Din clipa în care a apărut Natasha, timpul a început să treacă mai repede pentru Miki. Sau, poate, mai încet. În funcție de ora din zi. Dimineața se trezea cu puțin înaintea ei și aștepta să o vadă bându-și cafeaua sau chiar mâncând o felie de pâine prăjită ori cereale, scriind mesaje sau vorbind cu cineva la telefon, probabil cu sora ei, din câte părea. După aceea, femeia pleca la serviciu, iar timpul începea să se târască. Miki încerca să-și amintească lucruri, uneori schița câteva desene sau, mai bine zis, mâzgălea cu creionul pe paginile liniate ale

unui carneţel pe care-l găsise într-un sertar. Alteori citea puţin. Odată chiar a avut loc un accident pe bulevard. Un motociclist derapase şi fusese nevoie să fie luat cu ambulanţa. Şi bărbatul bronzat şi fata cea slabă mai veneau din când în când, bâjbâiau pe acolo o vreme, iar apoi plecau. Dar, în cea mai mare parte a timpului, Miki stătea şi aştepta întoarcerea Natashei. Seara, ea mânca ceva uşor acasă, întotdeauna ceva simplu – părea că nu-i prea plăcea să gătească. Adesea lua cina după ce-şi făcea duş, desculţă şi îmbrăcată doar într-un tricou şi o pereche de chiloţi. Miki o privea şi încerca să-şi aducă aminte. Poate că şi el a cunoscut odată pe cineva ca ea, nu pe Natasha, ci o altă femeie, cu părul mai drept sau cu picioarele mai puţin frumoase, o femeie pe care a iubit-o sau care l-a iubit, o femeie care-l săruta pe buze, o femeie care îngenunchea în faţa lui şi îi lua penisul în gură, ca şi cum ar fi fost lucrul cel mai firesc din lumea asta…

L-a trezit telefonul. A răspuns pe jumătate adormit. Era din partea administraţiei, o voce feminină de data asta, plictisită.

— Totul în ordine? a întrebat vocea.

— Da, a răspuns Miki, totul e minunat, cu excepţia faptului că m-ai trezit.

— Îmi cer scuze, a spus vocea, dar eşti monitorizat, iar pulsul tău a început brusc să se accelereze, aşa că…

— Visam, a zis Miki.

— Un coşmar? a întrebat vocea, care a părut pentru o clipă mai puţin plictisită. Ai avut un coşmar?

— Nu, s-a bâlbâit Miki. Dimpotrivă.

— Îmi permiţi să te întreb ce anume ai visat? a întrebat vocea.

— Îmi pare rău, a răspuns Miki, e ceva personal, după care a pus punct conversaţiei.

În dimineaţa zilei următoare, încă întins în pat, s-a gândit că poate făcuse o greşeală. Că poate nu avea voie să încheie conversaţia astfel. Că poate acum au suficiente motive de îngrijorare pentru a o scoate pe Natasha din aplicaţie, sau poate chiar pentru a anula complet aplicaţia. Nu ştia dacă să ridice receptorul, să formeze zero şi să-şi ceară scuze, să spună încă o dată că totul era bine, că-i pare rău că a închis telefonul, că apelul l-a trezit pur şi simplu în mijlocul nopţii şi…

Uşa întredeschisă de la bucătăria Natashei s-a deschis cu un scârţâit. În cadrul ei stătea Natasha, înfăşurată într-un halat şi cu părul complet

ud. A păşit în camera lui Miki, ţinând în mână o cană de cafea.

— Mi s-a părut că te-am auzit, a spus ea şi i-a dat lui Miki un sărut umed pe gât, ia, ţi-am pregătit cafeaua.

Miki a încuviinţat dând din cap, nu ştia ce să spună. A sorbit din cafea. Fără lapte, cu o linguriţă şi jumătate de zahăr, exact aşa cum îi plăcea lui. Natasha a strecurat o mână sub pătură şi i-a atins vârful penisului erect. Mâna lui Miki a început să tremure, vărsând cafeaua fierbinte pe el şi pe pătură. Natasha a dat fuga în bucătărie, de unde s-a întors cu o pungă de mazăre congelată.

— Îmi pare rău, a zis ea, aşezând punga pe dosul palmei lui.

— N-ai pentru ce, a răspuns Miki zâmbind, a fost chiar plăcut.

— Arsura? a întrebat Natasha surâzând, pentru că, dacă e aşa, aş putea să te leg de pat când mă întorc de la serviciu, să mă îmbrac în costumul de piele şi… glumesc, linişteşte-te.

I-a mai dat un sărut umed, de data aceasta pe gură, atingându-i arsura cu degetele. A aruncat apoi o privire spre telefonul mobil şi a spus că trebuie să fugă.

— Termin programul la şase, a zis. Vei fi aici?

Miki a încuviinţat.

În momentul în care a auzit uşa de la intrare închizându-se, a sărit din pat şi a încercat să treacă prin uşa care dădea în bucătărie. Nu era nimic acolo, doar un perete pe care era proiectată o uşă, ce era acum, spre deosebire de săptămânile precedente, complet deschisă. Arsura dureroasă de pe mână şi soarele strălucitor de pe cană erau încă acolo, două dovezi ale faptului că ceea ce crezuse că se întâmplase mai devreme acolo chiar se întâmplase cu adevărat. A tastat zero. Vocea care a răspuns îi era cunoscută. Era a bărbatului obosit, însă acum avea o sonoritate plină de energie.

— Miki, a zis obositul, ca şi cum ar fi vorbit cu un prieten vechi. Totul în ordine? Mi-au scris că în noaptea asta ai avut pulsul accelerat.

— Totul e minunat, a zis Miki, doar că Natasha, ştii tu, din bucătăria din… aplicaţie…în dimineaţa asta a fost… ştiu că pare puţin ciudat, dar a intrat pur şi simplu în camera mea, fizic, şi mi-a vorbit…

— Nu pot să cred, a spus bărbatul, realmente înfuriat, nu-mi spune că nici de data asta nu te-au anunţat. Nu te-a sunat nimeni ieri-seară, să te informeze în legătură cu testarea noilor conţinuturi ale aplicaţiei?

— M-a sunat cineva, a spus Miki, dar dormeam. E posibil ca ea să fi

încercat să-mi spună, dar eram pur și simplu obosit.

— Înțeleg, a răspuns obositul, preferi să nu te plângi. Respect asta. Cu toate astea, e important să știi că astfel de plângeri ne ajută foarte mult să remediem problemele de sistem. În orice caz, ar fi trebuit să te anunțe ieri în legătură cu îmbunătățirea adusă aplicației, care îi permite „vecinului“ să interacționeze cu utilizatorul, mai ales verbal, dar și fizic, uneori.

— Fizic? a întrebat Miki.

— Da, a continuat obositul, și ăsta, de asemenea, este un serviciu complet gratuit deocamdată. E o solicitare venită din partea utilizatorilor. Mulți dintre ei au spus că prezența „vecinilor“ trezește înăuntrul lor nevoia de apropiere umană. Dar este foarte important să ții minte că nu este decât o dezvoltare suplimentară a platformei existente, iar dacă îți trezește anxietate, poți renunța oricând la ea, iar „vecina“ se va întoarce înapoi în camera ei și cu asta, basta…

— Nu, nu, nu este nevoie, zău așa, a zis Miki, cel puțin nu deocamdată.

— Super! a zis obositul, mă bucur că ești mulțumit. Am început să implementăm îmbunătățirile de numai câteva zile, iar reacțiile pe care le primim sunt fabuloase. Apropo, dacă vrei, există și posibilitatea de a bloca interacțiunea sexuală. Știi, dacă simți că e nepotrivit sau că lucrurile avansează mult prea repede, ori poate că sexul…

— Mulțumesc, a spus Miki pe un ton care se căznea să pară lipsit de emoție, deocamdată nu am nici un fel de problemă cu asta, deși e bine să știi că ai mereu la îndemână o alternativă.

Nopțile visa la Natasha, iar în clipa în care se trezea, ea stătea întinsă acolo, în patul lui. Dormea cu gura deschisă, asemenea unei fetițe. Miki nu știa la ce visa ea. Dacă visa. Toată intrarea asta în camera lui, în viața lui a fost cât se poate de tulburătoare, însă în cel mai pozitiv mod cu putință. Încă nu-și amintea nimic, însă lucrul acesta îl neliniștea mult mai puțin acum. Cine ar fi avut nevoie de trecut, când această Evă caldă și suavă stătea cuibărită în pat, lângă el? Diminețile, când Natasha mergea la serviciu, el desena schițe în creion ale stejarului uriaș, ale mării, deși nu vedea marea nicăieri în camera lui, însă cel mai des încerca s-o deseneze pe Natasha. Cu timpul a devenit din ce în ce mai priceput la asta, iar în clipa în care a reușit să deseneze ceva ce părea

suficient de bun, i-a arătat şi ei, iar Natasha, într-un fel numai de ea ştiut, a reuşit să-l şi complimenteze pentru reuşita lui şi să rămână şi indiferentă, în acelaşi timp. A fost o perioadă bună. Întrebări precum ce e ea?, cine e el?, de ce ea putea să se mişte liberă în spaţiul proiectat, în timp ce el rămânea mereu singur în cameră? n-au fost niciodată formulate. A fost doar multă căldură. Şi îmbrăţişări. Şi glume. Şi un sentiment care-l inunda pe dinăuntru, că nu era singur pe lume. Apoi au început certurile. Natasha vorbea despre faptul că el n-ar fi destul de ambiţios, că numai ea munceşte, că nu ies deloc împreună. El mai mult tăcea. La un moment dat, ea a început să se întoarcă tot mai târziu de la serviciu, iar în clipa în care acest lucru a devenit o obişnuinţă, Miki a apăsat tasta „zero“ şi a vorbit cu o femeie cu nasul înfundat. I-a spus că primeau multe mesaje amestecate legate de ultima îmbunătăţire adusă aplicaţiei. Sunt unii utilizatori care se înţeleg bine cu „vecinii“ şi alţii care pur şi simplu, nu. Miki voia să întrebe dacă există şi cazuri în care „vecinii“ nu se înţeleg cu utilizatorii. Cel puţin asta simţea el în legătură cu Natasha. Însă în loc de asta a întrebat dacă există vreo posibilitate, în această etapă a recuperării sale, să iasă din cameră, iar când funcţionara a vrut să ştie de ce întreabă asta şi dacă întâmpină vreo problemă în camera lui, a răspuns că nu, însă crede că, dacă ar putea să iasă măcar puţin, asta ar ajuta foarte mult la consolidarea legăturii sale cu „vecina“. Funcţionara cu nas înfundat i-a spus că va transmite mai departe cererea lui, dar tonul ei nu era câtuşi de puţin convingător. În noaptea aceea, Natasha nu s-a întors acasă. A revenit abia în seara următoare, s-a întins pe patul lui îmbrăcată în hainele de serviciu şi s-au îmbrăţişat. Cămaşa ei mirosea a transpiraţie şi fum de ţigară.

— Eu şi cu tine nu ne potrivim, i-a spus, cred că trebuie să ne despărţim.

Apoi şi-au tras-o ca şi cum nu s-ar fi întâmplat nimic, iar ea l-a sărutat şi i-a lins tot trupul, şi asta a fost foarte plăcut, dar s-a simţit, în acelaşi timp, ca o despărţire.

Când s-a trezit, ea deja nu mai era acolo. Peretele pe care fusese proiectată până atunci fereastra prin care se vedea stejarul uriaş redevenise un simplu perete, dispăruse şi cea de-a doua fereastră, la fel şi uşa care dădea spre bucătăria Natashei. Patru pereţi, nici o uşă.

Bărbatul în costum maro i-a mulţumit Natashei pentru cana de cafea.

— Îmi cer scuze pentru toate întrebările enervante, a zis el, ştiu că

nu discutăm aici despre o experiență obișnuită, ci despre ceva mult mai intim, însă cu ajutorul feedbackului tău putem aduce îmbunătățiri în folosul a milioane de utilizatori.

— Nici o problemă, a răspuns Natasha cu un zâmbet acru, poți să mă întrebi orice.

Bărbatul în costum a întrebat-o aproape totul: cât de tare a deranjat-o faptul că „vecinul“ nu putea să iasă din camera lui? Ce părere avea despre numele „Miki“? Și dacă i-ar fi plăcut să-i aleagă chiar ea numele? Cât de mult a excitat-o faptul că el nu știa că nu e real? Contribuiseră amnezia și lipsa lui totală de relații independente în mod decisiv la luarea deciziei de a pune punct relației? În momentul în care a fost întrebată dacă ceea ce s-a înfiripat între ea și Miki ar putea fi numit „intimitate“, Natasha s-a trezit izbucnind pe neașteptate în lacrimi.

— Dar era exact ca un bărbat adevărat, a spus ea, și nu mă refer doar la felul în care îi simțeam trupul. Era cu adevărat însuflețit. Iar acum, că eu am renunțat, nu știu ce se va întâmpla cu el. Sper că nu-l veți ucide sau mai știu eu ce. Dacă aș ști că mă fac vinovată de așa ceva, n-aș mai putea trăi cu mine însămi.

Bărbatul în costum își așează palma umedă de transpirație pe brațul ei, în încercarea de a o calma, după care s-a apropiat de chiuvetă și i-a adus un pahar cu apă de la robinet. Ea l-a băut pe tot cu o înghițitură lungă, străduindu-se apoi să inspire adânc.

— N-ai de ce să-ți faci griji, i-a zis el cu un zâmbet, nu ai cum să ucizi ceva ce n-a fost niciodată viu, poți cel mult să-l scoți din funcțiune, iar în ceea ce-i privește pe „vecini“, pot să te asigur, nu facem nici măcar asta. Dar hai să lăsăm deoparte chestiunea asta pentru moment, a spus el, aruncând o privire spre ceas, și să revenim la caracteristicile de bază ale aplicației: oare proiectarea ferestrelor cu vedere spre exterior și a ușii care duce către camera suplimentară au reprezentat și ele o problemă pentru tine?

Când te afli într-un loc întunecat, se presupune că te obișnuiești treptat cu bezna, dar în cazul lui Miki, lucrurile s-au întâmplat exact pe dos. Cu fiecare minut care trecea, camera i se părea tot mai întunecată. Și-a căutat drumul, pipăind obiectele din jur, a atins fiecare piesă de mobilier, fiecare centimetru al pereților, până când a ajuns din nou în punctul din care pornise: patru pereți, nici o ușă. Mâna lui dreaptă a

atins suprafața din lemn a măsuței de scris, până când a întâlnit telefonul. Și-a apropiat receptorul de ureche și a apăsat tasta zero. La celălalt capăt al firului, în afară de un țârâit lung, nesfârșit, nu a reușit să audă absolut nimic.

Către: sefi.moreh
De la: michael.warshavski

Subiect: Escape room „Eroarea de la marginea galaxiei“

Am auzit o grămadă de lucruri bune despre *escape room*-ul vostru și vreau să fac o rezervare pentru mine și mama mea pentru joia viitoare, dimineața sau la amiază. De asemenea, aș dori să-mi confirmați faptul că sala este potrivită pentru o persoană cu dizabilități, așa cum scrie pe site.

Cu mulțumiri,
Michael Warshavski

Către: michael.warshavski
De la: sefi.moreh

Subiect: Re: Escape room „Eroarea de la marginea galaxiei“

Dragă domnule Warshavski,

Mulțumesc pentru mail. Ne bucură să auzim că foștii noștri clienți v-au recomandat acest *escape room*. Noi iubim foarte mult acest loc și suntem fericiți să vedem că și alți oameni ne împărtășesc dragostea. Încăperea este accesibilă persoanelor cu dizabilități, iar de vreme ce tematica ei are legătură cu astronomia și fizica, până și celebrul astrofizician Stephen Hawking a vizitat-o în timpul scurtei sale șederi în Israel (vă atașez și o fotografie făcută atunci). Din păcate, spațiul va fi închis joia aceasta, din pricina comemorării Zilei Holocaustului, însă vom fi încântați să vă aveam drept oaspeți pe tine și pe mama ta în orice altă zi.

Cele bune,
Sefi Moreh
Manager al escape room-ului „Eroarea de la marginea galaxiei“

Luăm mâine casa de marcat

Ziua de naștere a copilului o serbez întotdeauna la o altă dată. Mereu cu o zi după sau cu una înainte, dar niciodată atunci când ar trebui. De ce? Pentru că Înălțimea Sa Judecătorul a hotărât că micuțul trebuie să fie cu mama de ziua lui, chiar dacă ea e o ticăloasă și o mincinoasă, care sare în patul oricui îi zâmbește la serviciu. Tatăl e mai puțin important.

Lidor și cu mine mergem împreună la mall, nu ca să cumpărăm un cadou, i-am luat deja o dronă cu telecomandă când am fost în străinătate. 89 de dolari, din *duty-free*. 89 de dolari – și nici măcar n-au pus baterii în pachet. Așa că ne ducem la mall ca să cumpărăm baterii, deși lui Lidor îi spun că mergem ca să ne distrăm. Să sărbătorim. Ce altceva aș putea să-i spun? Că tata i-a cumpărat un cadou, fără să verifice dacă are baterii incluse? De parcă n-ar fi fost de ajuns că n-a putut fi prezent de ziua lui, să-l urce pe scaun, acum să-i mai dea și un cadou care nu funcționează? Nici gând. Nenorocita. Ieri-dimineață, îi spun, dă-mi voie să vin la petrecere, măcar zece minute. Să-i dau copilului un pupic, să-i fac o poză în timp ce suflă în lumânări, iar apoi mă car. Dar ea începe imediat cu amenințările, cu ordinele de restricție, zice că dacă îndrăznesc să pun piciorul în scara blocului, cheamă imediat poliția.

Lidor vrea ca mai întâi să probăm drona și abia apoi să mergem la mall. Dar drona n-are baterii, și n-am de gând să-i zic asta, așa că-i spun că mergem prima dată la magazinul de dulciuri de la etajul al treilea, cel cu baloane cu heliu în formă de Buretele Bob Pantaloni Pătrați și cu femeia aia cu dinți galbeni, ieșiți în afară, care strigă „Haideți! Haideți! Ceva dulce pentru copii!“, iar de acolo îi voi mai cumpăra un cadou, orice își dorește el. Lidor spune că e distractiv la mall, dar că mai întâi vrea să probeze drona. Îl mint că mallul se închide devreme. Norocul

meu e că se află încă la o vârstă la care crede tot ce i se spune.

Este ora trei după-amiaza, iar mallul geme de lume. În cinstea zilei de naștere a copilului, a trebuit să-mi iau o jumătate de zi liberă de la serviciu, dar, judecând după cât de plin e centrul comercial, pare că sunt singurul om din țara asta care muncește. Lidor, ce copil drăgălaș!, râde tot timpul. Nu se supără nici când așteptăm o oră la intrare ca să fim lăsați înăuntru. La scara rulantă, vrea să urce pe banda care coboară, de distracție, iar eu mă reped după el. E un exercițiu bun pentru amândoi. Trebuie să alergăm repede, ca să nu ne întoarcem de unde am plecat, trebuie să ne străduim din greu, să nu cădem în fund. Exact ca în viață. O bătrână cocoșată care coboară scările încearcă să se certe cu noi. Ne întreabă de ce nu urcăm și noi ca oamenii normali. E cu un picior în groapă, iar asta o deranjează pe ea acum, de ce un copil mic vrea să se distreze, în timp ce pe ea nu o mai așteaptă nimic, decât dureri de șale și moartea? Nici măcar nu-i răspund.

Când ajungem la magazinul de dulciuri de la etajul al treilea, vânzătoarea cu dinți galbeni nu e acolo. E doar un puști slăbănog, cu fața plină de coșuri. Îi spun lui Lidor:

— Alege-ți orice vrei. Absolut orice vrei, mă auzi? Dar numai un singur lucru. Și, oricât ar fi de scump, tata ți-l cumpără. Îți promit. Deci, ce-și dorește Lidor?

Copilul se entuziasmează. Se învârte prin magazin ca un narcoman printr-o farmacie. Ia lucruri de pe rafturi. Le miroase. Eu profit de ocazie și cumpăr patru baterii AAA. Băiatul cu fața plină de coșuri nu le bate pe casă, deși îi întind o bancnotă.

— Ce așteptați, domnule? îl întreb eu.

— Să aleagă copilul, îmi spune el, întinzând guma de mestecat pe care o are în gură, ca să fac un singur bon.

Și înainte de a mai apuca să-i explic ceva, începe să se joace pe telefonul mobil.

— Fă-l pe ăsta separat, omule, insist eu și îndes bateriile în plasa cu drona, înainte să se întoarcă micuțul. E o surpriză.

Slăbănogul cu coșuri bate prețul pe tastatura casei de marcat, iar sertarul cu bani se deschide cu un clinchet. Nu are o bancnotă de 50, să-mi dea rest, așa că mă umple de monede. Exact atunci apare Lidor.

— Ce ai cumpărat, tati?

— Nimic, îi răspund eu, doar nişte gumă de mestecat.

— Unde e? mă întreabă copilul.

— Am înghiţit-o, mint eu.

— Dar nu e voie s-o înghiţi, îmi spune Lidor, ţi se poate lipi de burtă, iar slăbănogul plin de coşuri începe să râdă ca un tembel.

— Vrei un cadou, sau nu? întreb eu, ca să schimb subiectul. Hai, fugi şi alege-ţi odată ceva.

— Vreau casa de marcat, zice Lidor şi arată spre casa mare de marcat din faţa vânzătorului. Vreau casa de marcat, să mă joc cu Yanir şi Liri de-a magazinul de dulciuri.

— Nu ne pot vinde casa de marcat, spun eu, alege-ţi altceva.

— Vreau casa de marcat, se încăpăţânează copilul. Tati, am ales!

— Dar ţi-am spus că trebuie să alegi ceva doar dintre produsele de vânzare…

— Eşti un mincinos! îmi strigă copilul şi mă loveşte în picior cu toată puterea, chiar şi mama spune că numai gura e de tine, că nu te ţii niciodată de cuvânt.

Lovitura mă doare, iar atunci când mă doare ceva, îmi ies din pepeni, doar că astăzi reuşesc să mă controlez. Pentru că astăzi e o zi specială. Astăzi e ziua de naştere a fiului meu, pe care-l iubesc mai mult decât pe oricine altcineva în lumea asta. De fapt, astăzi e prima zi după ziua lui de naştere. Nenorocita.

— Cât vrei pentru casa de marcat? îl întreb pe slăbănogul plin de coşuri, ca şi cum ar fi fost cel mai firesc lucru din lume.

— Nu e de vânzare, îmi răspunde el cu un zâmbet strâmb, o ştii foarte bine. Înţeleg copilul, dar tu…

Rosteşte cuvântul ăsta, „copilul“, ca şi cum Lidor ar fi un idiot sau ceva, iar în clipa asta îmi dau seama că m-a prins într-o capcană, mă obligă să aleg o tabără, sunt fie de partea lui, fie de partea lui Lidor.

— O mie de şekeli, spun şi întind mâna spre el, hai să batem palma, iar eu cobor la bancomat şi mă întorc cu banii.

— Dar nu e a mea, a zis slăbănogul, devenind agitat, eu doar lucrez aici.

— Atunci a cui e? întreb, a femeii cu dinţi galbeni?

— Da, încuviinţează el, Tirtza.

— Dă-mi numărul ei de telefon, îi cer, vreau să vorbesc cu ea. Cu o

mie de șekeli își poate cumpăra o casă de marcat nouă-nouță. Mult mai bună decât asta.

Lidor se uită la mine ca la un rege. Nu e nimic mai plăcut în lumea asta decât să-ți vezi copilul uitându-se la tine în felul ăsta. Nici măcar o vacanță în Thailanda. Nici măcar un *blow job*. Nici măcar un pumn în fața cuiva care și-o cere.

— Hai odată, dă-i telefon, spun eu și îl împing un pic, așa, îmboldindu-l. Nu pentru că aș fi nervos. Pentru copil.

Formează numărul și se îndepărtează puțin de noi. Vorbește aproape în șoaptă. Îl urmăresc oriunde s-ar duce, iar Lidor vine în urma noastră. Copilul pare fericit. Și când m-am dus să-l iau părea fericit, însă acum pare că e de-a dreptul în al nouălea cer.

— Zice că nu se poate, spune slăbănogul plin de coșuri, ridicând din umeri, ca și cum sentința ar fi fost dată de însuși Dumnezeu.

— Dă-mi telefonul, să vorbesc eu cu ea, îi spun, gesticulând.

— Zice că așa ceva nu se poate, insistă vânzătorul.

Îi smulg telefonul cu forța. Asta îl face pe Lidor să râdă. Tati îl face pe Lidor să râdă.

— Tirtza, spun eu, sunt Gabi. Un client fidel, nu mă cunoști după nume, dar după figură m-ai recunoaște într-o clipă. Ascultă, trebuie să mă ajuți cu asta. O mie de șekeli – nu doar că îți cumperi o casă de marcat nouă cu banii ăștia, dar îți mai și rămân dator.

— Și cum anume va încasa vânzătorul meu cei o mie de șekeli? întreabă Tirtza de la celălalt capăt al firului.

Mai sunt și alți oameni care vorbesc acolo, așa că abia aud ce spune.

— Să nu-i bată pe casă! zic, ce sunt eu, biroul de taxe și impozite? O mie de șekeli direct în buzunar. Ce zici?

— Dă-mi-l înapoi pe băiat, îmi cere ea nerăbdătoare.

— Pe cine? întreb eu. Pe băiat?

— Da, da, se enervează Tirtza, pe vânzător.

Îi dau slăbănogului telefonul. Vorbește cu ea o clipă, apoi închide.

— Zice că nu, îmi spune el, îmi pare rău.

Lidor mă ia de mână.

— Casa de marcat… zice el pe cel mai drăgălaș ton cu putință, mi-ai promis.

— Două mii, îi spun eu vânzătorului. Sun-o și spune-i că dau două mii, o mie pe loc, iar încă o mie, mâine.

— Dar… începe vânzătorul.

— Bancomatul nu-mi eliberează mai mult de o mie odată, îl întrerup eu, aduc cea de-a doua mie mâine-dimineață, la prima oră. Îți las garanție un act de identitate.

— Dar mi-a spus să n-o mai sun, zice vânzătorul, e la *shivah* pentru tatăl ei și mi-a cerut să n-o mai deranjez.

— Condoleanțe, spun eu, punându-mi mâna pe umărul lui, într-un gest de consolare. Numai să nu vă pară rău. Gândește-te puțin, nu fi idiot. O mie înseamnă o grămadă de bani. Dacă va afla mai târziu că am oferit atât de mult, iar tu ai refuzat, se va înfuria pe tine. Ascultă un om mai bătrân decât tine. N-are rost să intri în încurcătură pentru o nimica toată.

Apăs butonul casei de marcat, iar sertarul se deschide. E o șmecherie pe care am învățat-o când am lucrat la un fast-food, după armată.

— Scoate banii, îi spun, dar el nu face nici o mișcare, așa că adun eu bancnotele în locul lui și i le îndes în buzunarul din față al blugilor.

— Dar nu se poate așa ceva… spune el.

— Ba se poate, ba se poate, îi spun, făcându-i cu ochiul, ai încredere în mine, e o adevărată afacere, așteaptă-mă aici, iar în cinci minute mă întorc cu încă o mie de șekeli, pe care să-i pui în buzunar, lângă ceilalți, să le țină de urât, iar înainte ca el să apuce să-mi răspundă, îl iau de mână pe Lidor și coborâm la bancomat.

Uneori bancomatul îmi face probleme, dar astăzi îmi dă cei o mie de șekeli fără să se împotrivească, în bancnote albastre, de câte o sută. Când ne întoarcem la magazin, lângă slăbănogul plin de coșuri stă un grăsan cu mustață. Stau de vorbă. Îl cunosc. E proprietarul gelateriei de iaurt de alături. Lidor și cu mine intrăm în magazin, iar slăbănogul plin de coșuri arată spre mine. Îi fac cu ochiul și pun cei mie de șekeli pe tejghea.

— Ia, îi spun.

Slăbănogul nu se mișcă.

— Haide, ia-i odată, nu e mare lucru.

Adun cei o mie de șekeli de pe tejghea și încerc să-i îndes în buzunarul lui.

— Lasă-l în pace, intervine mustăciosul, e doar un copil.

— Nu pot, insist eu, i-am promis fiului meu, astăzi e ziua lui.

— La mulți ani! spune grăsanul și mângâie creștetul lui Lidor, fără să se uite măcar la el. Vrei o înghețată, micuțule? Cadou din partea mea, o cupă mare, cu frișcă și sirop de ciocolată, și cu ursuleți gumați pe deasupra…?

Tot timpul cât vorbește, mă țintuiește fără întrerupere cu privirea.

— Vreau casa de marcat, spune Lidor, depărtându-se de el și lipindu-se de mine, tati mi-a promis.

— Ce-o să faci cu casa de marcat? îl întreabă grăsanul, fără a-i da timp să răspundă. Și noi avem una, dar numai pentru că ne obligă autoritatea fiscală, în rest nu folosește la nimic, nu e bună de mâncat, nu e distractivă, doar face zgomot. Ce-ai zice dacă tata ar coborî cu tine la magazinul de electronice de la etajul al doilea și ți-ar cumpăra un *play-station*? Cu o mie de șekeli l-ai putea avea pe cel mai bun, cu Kinect și tot ce-i trebuie.

Eu nu spun nimic, ba chiar îmi surâde ideea, mă scutește de o grămadă de necazuri, și pe moment, dar și mai târziu, cu Silvie, când îl voi duce înapoi acasă. Pentru că imediat ce va vedea casa de marcat, Silvie va începe să facă un scandal monstru.

— Deci ce spui? încearcă din nou grăsanul. Nimic nu se compară cu un *play-station*. Curse, explozii, orice vrei.

— Casa de marcat, zice Lidor și mă strânge tare de picior.

— Uitați-vă la el, e ca un îngeraș, zic eu, întinzând bancnotele spre grăsan, haideți, ajutați-mă să-l fac fericit de ziua lui.

— Nu e magazinul meu, spune grasul, nici măcar nu lucrez aici, eu doar încerc să ajut…

— Dar nu o faci deloc, îl întrerup eu și mă apropii atât de mult de el, încât fața mea aproape că o atinge pe a lui, nu faci decât să încurci.

Grăsanul ridică din umeri și îi spune slăbănogului:

— Trebuie să mă întorc la magazin; dacă începe să ridice mâna, sună la poliție.

După care pleacă. Ca un adevărat erou. Eu așez mia de șekeli pe tejghea, deconectez casa de marcat și încep să înfășor cablul, iar când Lidor observă asta, începe să bată din palme.

— Chem poliția, zice slăbănogul plin de coșuri, în timp ce pune mâna pe telefon.

— De ce? îl întreb eu, luându-i telefonul. E o zi de naștere azi, ar trebui să fim cu toții fericiți, nu strica totul.

Slăbănogul își privește telefonul, care acum e în mâna mea, apoi se uită la mine, după care iese alergând din magazin. Numai de nu s-ar termina rău ziua asta!

Pun telefonul slăbănogului pe tejghea și iau în brațe casa de marcat.

— Acum hai să plecăm repede de aici, îi spun lui Lidor pe un ton vesel, ca și cum am juca un joc, să ne întoarcem acasă și să-i arătăm mamei ce ai primit.

— Nu, a zis Lidor, bătând din picior, mai întâi probăm drona, apoi mergem acasă. Ai promis.

— Da, îi explic eu pe cel mai blând ton cu putință, dar casa de marcat e grea, tata nu poate s-o țină în brațe în timp ce pilotează drona. Acum casa de marcat, iar mâine, imediat după ce ieși de la școală, mergem amândoi s-o probăm în parc.

Lidor se gândește preț de o clipă.

— Atunci mai bine drona acum, zice el, azi drona, iar mâine, casa de marcat.

Exact la timp. Exact în clipa în care slăbănogul se întorcea alergând, însoțit de un paznic.

— Ce crezi că faci tu aici? întreabă paznicul.

E scund și cărunt și seamănă mai curând cu un pinscher pitic decât cu un paznic.

— Nimic, îi răspund și îi fac cu ochiul, în timp ce așez casa de marcat înapoi pe tejghea, pur și simplu îl distram pe copil, astăzi e ziua lui de naștere.

— La mulți ani, sufletel, îi spune paznicul lui Lidor cu cea mai blândă voce, să ne trăiești, dar acum tu și tati trebuie să plecați de aici.

— Da, spune Lidor, plecăm să probăm drona.

În parc, eu și Lidor ne jucăm pilotând drona. În instrucțiuni scrie că poate zbura până la o înălțime de patruzeci de metri, însă, după numai aproximativ cincisprezece, nu mai primește semnal de la telecomandă, palele se opresc și se prăbușește. Lui Lidor îi place la nebunie.

— Cine îl iubește pe Lidor cel mai mult pe lumea asta? întreb eu, iar Lidor răspunde:

— Tati!

— Și cât de mult îl iubește tati pe Lidor? continui eu în timp ce drona se rotește în jurul copilului, iar acesta strigă:

— Muuult!

— Până la cer! strig eu. Și până la lună, și până la stele!

Mobilul începe să-mi sune în buzunar, dar îl ignor. Sigur e Silvie. Deasupra noastră, drona se face din ce în ce mai mică, iar în curând va ieși din raza noastră vizuală și se va prăbuși, după care vom începe amândoi să alergăm după ea, încercând s-o prindem, iar dacă Lidor va reuși să mă învingă, va izbucni în hohotele alea de râs ale lui, care-ți înmoaie inima. Nu e nimic mai frumos în lumea asta decât hohotele de râs ale unui copil.

De la: sefi.moreh
Către: michael.warshavski
Subiect: Re: Re: Escape room „Eroarea de la marginea galaxiei“

Dragă domnule Sefi Moreh,

Sunt conștient de faptul că joia aceasta comemorăm Ziua Holocaustului, iar dacă îmi permiți, aș vrea să-ți aduc aminte că intenția mea este tocmai aceea de a căuta o activitate potrivită pentru o ocazie atât de tristă și teribilă precum Ziua Comemorării Holocaustului. Personal nu văd nici un motiv pentru care să închizi sala în ziua susmenționată. Dacă stăm să ne gândim, *escape room*-ul vostru are de-a face cu tot felul de corpuri cerești, iar ele, din ceea ce știu, nu au deviat de pe orbită atunci când șase milioane de evrei au fost conduși spre moarte.

Cu cele mai bune gânduri,
Michael Warshavski

Către: michael.warshavski
De la: sefi.moreh
Subiect: Re: Re: Re: Escape room „Eroarea de la marginea galaxiei“

Dragă domnule Warshavski,

Ziua de Comemorare a Holocaustului este una în care ar trebui să ne racordăm sufletește la un eveniment îngrozitor și traumatizant, fără asemănare în lumea asta, iar poporul nostru, în special, a suferit teribil de pe urma lui, așa încât eu m-aș simți extrem de incomod dacă aș ignora lucrul acesta și aș ține sala deschisă, ca în orice altă zi obișnuită. După umila mea părere, ar fi mult mai bine dacă ne-am dedica timpul, chiar și numai pentru o singură zi, aprofundând suferința acelei perioade înfricoșătoare și amânând toate celelalte preocupări ale noastre, oricât de fascinați am fi de ele, pentru o dată cu mai puține implicații emoționale profunde.

Cu respect,
Sefi Moreh

GooDeed

O femeie bogată a îmbrățișat un bărbat sărac. A fost ceva absolut spontan, complet neplanificat. El s-a apropiat de ea și i-a cerut bani pentru o cafea. În cartierul în care locuia ea nu erau cerșetori, așa că gestul a luat-o pe nepregătite. Nici cerșetorul care s-a apropiat de ea nu era unul tipic. Era alb, vorbea bine engleza și, în ciuda faptului că avea un cărucior de cumpărături și era limpede că locuia pe străzi, părea curat și proaspăt bărbierit. Femeia bogată a căutat în portmoneu o monedă, însă nu avea decât bancnote de o sută. Dacă ar fi găsit o bancnotă de zece dolari, sau măcar de douăzeci, i-ar fi dat-o fără să clipească, dar i se părea ciudat să-i dea una de o sută. Poate că nici el n-ar fi vrut să accepte atât de mult.

Chiar și între cerșetori și oamenii obișnuiți de pe stradă există reguli clare ale jocului: își vorbesc unul altuia în mod politicos, nu se privesc în ochi, nu se întreabă unul pe celălalt cum îi cheamă și nu se oferă o sumă mai mare de douăzeci de dolari. Tot ce e cuprins până la această sumă este considerat a se înscrie într-un standard de generozitate unanim acceptat, însă tot ceea ce depășește acest standard este deja o încercare de a atrage atenția. De a impresiona. De a-l determina pe cel sărac să spună „Doamnă, sunteți o femeie deosebită“, sau, în egală măsură, să pară nerecunoscător. Ea nu voia să se pună într-o astfel de poziție, așa că i-a spus bărbatului cu căruciorul pentru cumpărături:

— Așteaptă-mă aici un minut. Bine? Intru până la aprozar, să schimb niște bani.

— Nu îți va schimba banii, a zis bărbatul cel sărac, nu schimbă nimănui. Și nici nu dă apă de băut de la robinet, și nu te lasă nici să folosești toaleta.

— Aaa, a zis femeia, ce-ar fi să încerc totuși?

— Nu te mai osteni, a spus bărbatul sărac, n-are nimic, îmi dai data

viitoare. Cum ai zis că te cheamă?

Femeia cea bogată nu-i spusese cum o cheamă, însă acum simțea că nu mai are de ales.

— Ești o femeie bună, Nora, i-a zis bărbatul sărac, cu siguranță nu sunt primul om care ți-o spune. Ai o inimă bună.

— Chiar ești primul care mi-o spune, a zis Nora. Îmi ajut foarte mult fratele mai mare. Mai ales din punct de vedere financiar. Și pe părinții mei îi ajut. De fapt, pe tata. Pe mama nu o mai pot ajuta, a murit. Și nici unul dintre ei, niciodată nu mi-a spus că am inimă bună, nici măcar mulțumesc nu mi-au spus.

— Asta-i de rahat, a zis bărbatul. E frustrant. Te face să te simți invizibilă. Ca o sclavă. Te face să te simți ca o sclavă invizibilă. Ești observată doar atunci când ceilalți nu mai primesc de la tine ceea ce se așteaptă să le oferi.

Femeia bogată a încuviințat. Ar fi vrut să-i spună bărbatului că a fost o vreme când își iubea foarte mult familia și că și-ar fi dorit să-i poată iubi și astăzi, însă nu mai are putere pentru asta. Și să-i povestească despre cum, atunci când îl cunoscuse pe soțul ei, acesta îi spusese: „Fără copii“, pentru că el era la a doua căsătorie și avea deja o fiică de paisprezece ani, și despre cum într-adevăr nu făcuse copii, dar chiar și asta era în regulă, pentru că viața lor era bună și așa. Era împlinită. Dar ceea ce o ucidea pe dinăuntru era faptul că nu-i spusese nici măcar o singură dată că ea își dorea foarte mult copii.

Bărbatul a simțit că era agitată, așa că i-a spus:

— Hai să ne așezăm undeva. Știu în apropiere o bancă retrasă, iar nu departe, o cafenea. Fac eu cinste.

Dar ea nu voia. Nu voia cafea, și nici să meargă altundeva decât acasă, singurul loc în care putea închide ușa în urma ei și unde se putea retrage să plângă. Dar nu voia nici să-l rănească, nu voia ca el s-o creadă arogantă. Și din toată dorința-nedorința asta a ieșit în cele din urmă o îmbrățișare. O îmbrățișare surprinzătoare și caldă, care a impus însă și limite. Ca și cum ar fi spus „Sunt cu tine“, dar, în același timp, și „Eu sunt eu însămi“. Și s-a simțit bine. S-a simțit atât de bine. Iar după ce l-a îmbrățișat, i-a dat bărbatului șapte sute de dolari, fără să se gândească la cum ar putea fi interpretat acest lucru sau la cum ar încălca asta toate regulile. Oricum încălcaseră regulile deja, când ea îi spusese cum o cheamă. Și bărbatul i-a zis:

— E mult prea mult.

Iar ea i-a răspuns:

— E exact cât trebuie.

Iar după ce el a luat banii, l-a mai îmbrățișat o dată, apoi a plecat.

Mai devreme, se pregătea să ia un taxi, pentru a ajunge acasă cât mai repede posibil. Dar acum, a ajunge cât mai repede acasă nu mai era o prioritate, voia doar să se bucure de ziua asta specială. Și oricum nici nu mai avea bani în portofel. Așa că a mers pe jos tot drumul către casă, iar cu fiecare pas pe care îl făcea în pantofii ei Jimmy Choo roșii părea să calce pe nori.

Mai târziu, le-a povestit prietenelor ei despre asta. Despre sentimentul pe care ți-l dă faptul de a face ceea ce vrei. De a-ți da voie să te simți bine. De a dărui șapte sute de dolari și de a ți se spune: „Îți mulțumesc, Nora. Mi-ai luminat ziua, poate chiar întreg anul.“ Când au auzit ele ultima oară asemenea cuvinte din gura cuiva? Toate au înțeles imediat ce voia să spună și își doreau să se simtă la fel. Erau sătule de făcut donații la balurile pe la care erau cărate de către soții lor, la finalul cărora primeau câte o broșă aurită și un mulțumesc formal din partea primarului sau a câte unei vedete stafidite, scoasă de la naftalină pentru respectiva ocazie. Ele voiau să primească acel mulțumesc, acea privire, poate chiar și îmbrățișarea aceea, dacă ea va veni firesc, din partea bărbatului pe care-l salvau de la moarte; și chiar dacă nu-l salvau tocmai de la moarte, îi ofereau un ajutor semnificativ. Își doreau să-l vadă și plângând poate puțin, sau mulțumindu-i lui Isus pentru faptul că le scosese în calea lui, ca și cum ar fi fost niște sfinte, nu doar niște femei foarte bogate.

Nora le-a luat pe două dintre prietenele sale în Mini Cooperul ei argintiu și le-a dus în zona de sud a orașului. Nu era chiar o mașină ideală pentru trei persoane, așa că Susan a fost nevoită să-și adune picioarele ei lungi și să se înghesuie în spate. Au dat în felul ăsta o raită prin partea de sud a orașului, în care locuiau oameni obișnuiți, unde erau mai puțini proprietari de firme și imobile, deoarece Nora își imagina că acolo ar fi fost mai simplu să dea peste cerșetori și oameni ai străzii, și chiar au găsit unul în cele din urmă. Un cerșetor cu un câine și fără un picior. Susan și Karen se certau, încercând să decidă care din ele să-i dea banii, genul acela de ceartă în care fiecare insistă să-i cedeze celuilalt locul, iar în final, Karen a fost aceea care a ieșit din

mașină și s-a apropiat de cerșetor. În fața lui era așezată o bucată de carton, pe care scria cu cerneală neagră că era veteran de război, și un pahar de plastic de unică folosință, pe care se vedea logoul Pepsi, iar Karen s-a aplecat și a pus înăuntru o mie două sute de dolari. Bărbatul și-a dat seama că era vorba de o sumă mare. Poate că nu a intuit suma exactă, dar a recunoscut imediat bancnotele de o sută și a observat că femeia pusese mai multe în pahar. Nu a spus nimic, doar a privit-o îndelung în ochi pe Karen, după care a înclinat din cap, în semn de mulțumire. Iar seara, în timp ce stătea întinsă pe pat, după ce toți ceilalți adormiseră deja, Karen și-a închis ochii și s-a gândit la mulțumirea aceea tăcută, și întreg corpul i-a fost traversat de un tremur. Era pentru prima dată, după foarte mult timp, când cineva o privea în felul acela.

În ziua următoare, au găsit unul și pentru Susan. Dar cu acesta lucrurile n-au mers așa cum se așteptaseră. Adică luase banii, ba chiar îi mulțumise și îi întorsese un zâmbet știrb, însă Nora și-a dat imediat seama că era un narcoman care urma să risipească toți banii pe droguri, iar între el și Susan nu existase un moment de apropiere autentică. Cu toate acestea, nu se putea spune că fusese o experiență proastă.

Au mai făcut apoi câteva încercări, dar nici Nora, nici Susan n-au mai reușit să retrăiască acel prim sentiment, deși continuau să se simtă bine. Și oamenii care primeau bani de la ele se simțeau bine. În orice caz, mai bine decât înainte. Și, foarte repede, Karen a venit cu ideea aplicației: softul procesa toate datele despre cerșetori și oameni ai străzii pe care oricine le putea încărca pe platformă, apoi, asemenea unui GPS, îți putea oferi în orice moment informații despre cel mai apropiat loc în care se află o asemenea persoană aflată în nevoie.

A fost ceva genial. Fantastic. Oamenii au fost pur și simplu dați pe spate. Pe ele le-am văzut apărând pe prima pagină a ziarului San Francisco Chronicle, iar Mark Zuckerberg chiar le-a propus un preț pentru companie. Au refuzat s-o vândă, însă în cele din urmă au acceptat să i-o dea, cu condiția de a dona toate profiturile pe care i le-ar aduce și de a nu păstra absolut nimic pentru el însuși. El a părut jignit când ele i-au impus asta.

— Voi vă imaginați că vreau compania asta pentru bani? le-a întrebat el. Am deja îndeajuns de mulți bani. Vreau să mă implic în acțiunea asta pentru a face bine. Iar când spun „pentru a face bine“, nu mă refer la a finanța construirea de toalete în India ori Sudan, la celălalt

capăt al pământului. Mă refer la a-i ajuta pe oamenii care trăiesc chiar aici, lângă noi, dar pe care aproape că nu-i vedem.

A spus toate astea într-un mod atât de frumos, încât Nora a simțit că se sufocă. Era un om plin de calități, nici nu e de mirare că a ajuns unde e astăzi. I-a spus că are nevoie de câteva minute, pentru a discuta problema cu Karen, însă înainte de a mai apuca să adauge ceva, Karen a prins-o de braț și a zis:

— Trebuie să i-o cedăm.

Până la preluarea aplicației de către Zuckerberg, o numiseră „Fă bine o dată pe zi“, dar el i-a schimbat imediat denumirea în „GooDeed“, ceea ce era mult, și chiar mai mult decât mult, mai atractivă, iar în decurs de numai trei luni, a explodat pur și simplu. Nu ca WhatsApp, dar a explodat.

Pe bărbatul pe care l-a îmbrățișat pe stradă, Nora l-a reîntâlnit șase ani mai târziu, la intrarea în mall. Ea și soțul ei semnaseră în luna aceea actele de divorț, însă în clipa în care bărbatul a întrebat-o dacă e totul în regulă în viața ei, ea a răspuns că da. O parte din ea voia să-i spună că ea și Walter se despărțiseră și că, pentru prima dată în viața ei, înțelegea ce înseamnă să fii singur, dar în loc de asta i-a povestit despre aplicație, iar lui aproape că nu-i venea să creadă. Știa aplicația, sigur c-o știa, toată lumea o știa, dar nu făcuse legătura cu el însuși, cu întâlnirea dintre ei doi. Cu conversația pe care o avuseseră. Cu îmbrățișarea. Iar înainte să se despartă, ea și-a scos portmoneul și i-a mai dat niște bani.

— Nu mai sunt cerșetor, i-a zis el zâmbind, și îți datorez asta într-o mare măsură. După întâlnirea noastră, am hotărât să-mi iau viața în mâini, m-am lăsat de băut, iar acum predau la un centru comunitar. Mătușa mea a murit în urmă cu câțiva ani și mi-a lăsat o mică moștenire, iar cu banii mi-am cumpărat un apartament micuț nu departe de locul ăsta. Hei! a zis el, fluturându-i mâna prin fața ochilor și arătându-i inelul de aur de pe unul dintre degete, m-am și însurat între timp. Și ghicește ce? Sunt tatăl unor gemeni.

Nora rămăsese în fața lui, cu bancnotele în mână.

— Nu mai am nevoie, i-a zis el, aproape cerându-și scuze, atunci aveam, dar acum sunt bine.

— Ia-i, a spus ea, izbucnind în lacrimi, te rog să-i iei. Pentru mine.

Avea în mână câteva sute de dolari, nici ea nu știa exact câte, nici măcar nu le numărase, și abia în clipa în care ea a început să plângă cu

sughițuri, a luat bancnotele din mâna ei.

Către: sefi.moreh
De la: michael.warshavski

Subiect: Re: Re: Re: Re: Escape room „Eroarea de la marginea galaxiei“

Dragă domnule Moreh,

Judecând după numele de familie, este dificil să stabilim care este originea ta („moreh“ înseamnă „profesor“ în ebraică. Este oare o ebraicizare a cuvântului german „Lehrer“ sau a arabului „moalim“?) În cazul meu, lucrurile sunt cât se poate de simple și de limpezi. Numele meu este Warshavski, deoarece familia mea își are rădăcinile în Varșovia, iar mama mea este imobilizată într-un scaun cu rotile, pentru că naziștii au pus-o acolo. Zilele de comemorare a Holocaustului sunt cele mai greu de îndurat pentru ea. Astfel de ocazii îi inundă creierul cu amintiri pe care orice om în toate mințile ar fi bucuros să le uite. Pentru că mamei îi plac foarte mult ghicitorile și astronomia, m-am gândit să o aduc la sala voastră, în speranța că asta îi va mai distrage puțin atenția și îi va mai ușura cât de cât suferința. Dar, dacă am înțeles bine, atât din punctul tău de vedere, cât și din cel al partenerilor tăi de afaceri, Comemorarea Holocaustului reprezintă nu doar un prilej pentru a petrece o zi liberă plăcută, cât și ocazia de a-i invita pe supraviețuitori să nu-și evite amintirile agonizante. De asemenea, în calitatea noastră de israelieni, avem datoria să ne înfigem degetul în rana deschisă pe care Holocaustul i-a provocat-o mamei mele și să-l răsucim acolo, asigurându-ne că strigătul ei de durere se sincronizează perfect cu sunetul sirenei care marchează doliul nostru colectiv.

Îți urez o Zi a Holocaustului încărcată de semnificații,
Michael Warshavski

Către: michael.warshavski
De la: sefi.moreh

Subiect: Re: Re: Re: Re: Re: Escape room „Eroarea de la marginea galaxiei“

Dragă domnule Warshavski,

Îmi cer iertare dacă maniera mea de exprimare te-a jignit pe tine sau pe mama ta. Aș vrea totuși să clarific câteva lucruri: în conformitate cu hotărârile legislative ale municipalității, toate centrele de agrement sunt obligate să-și întrerupă activitatea în zilele de doliu național, inclusiv în Ziua Comemorării Holocaustului. Nu a fost ideea mea, și nici a vreunuia dintre partenerii mei de afaceri, de a închide sala în data respectivă, decizia fiind una luată în conformitate cu legislația în vigoare.

Îmi exprim cu toată sinceritatea speranța că mama ta va găsi puțină consolare într-o zi atât de tristă. Am fi cât se poate de bucuroși să vă avem ca oaspeți fie înainte, fie după Ziua Comemorării Holocaustului.

Cu respect,
Sefi Moreh

Tort sfărâmicios

În ziua în care împlinesc cincizeci de ani, mama mă duce la prânz la Charley Grăsanu'. Eu vreau să comand un turn de clătite cu sirop de arțar și frișcă, dar mama mă roagă, ca de obicei, să comand ceva mai sănătos.

— Dar e ziua mea, insist eu, împlinesc cincizeci de ani. Lasă-mă să comand clătite. O singură dată.

— Dar ți-am făcut eu deja tort, zice mama printre dinți, tort sfărâmicios, așa cum îți place ție.

— Dacă mă lași să mănânc clătite, nici măcar n-o să mă ating de tort, o asigur eu.

Mama se gândește preț de câteva clipe, după care spune înciudată:

— Te las să mănânci și clătite, și tort, dar numai de data asta, și numai pentru că astăzi e ziua ta.

Charlie Grăsanu' îmi aduce turnul de clătite, cu o artificie aprinsă în vârf. Îmi cântă „La mulți ani!" cu vocea lui groasă, așteptând ca mama să i se alăture, dar ea nu face decât să arunce priviri furioase către farfuria cu clătite. Așa că încep eu să cânt împreună cu Charlie, în locul ei.

— Câți ani ai? mă întreabă Charlie.

— Cincizeci, îi răspund eu.

— Ai cincizeci de ani și încă îți sărbătorești ziua de naștere cu mama? întreabă el, fluierând surprins, după care continuă, te invidiez, doamnă Peikov. Fiica mea are jumătate din vârsta lui și a trecut multă vreme de când nu mai vrea să-și petreacă ziua de naștere cu noi. Suntem deja prea bătrâni pentru ea.

— Cu ce se ocupă fiica ta? întreabă mama, fără să ridice ochii de la turnul de clătite din farfuria mea.

— Nu știu exact, îi spune Charlie, ceva legat de tehnologie.

— Fiul meu este gras și n-are nici o ocupație, spune mama aproape în șoaptă, așa că nu te grăbi să mă invidiezi.

— Dar nu e gras, se bâlbâie Charlie, încercând să zâmbească.

În comparație cu Charlie, chiar că nu sunt gras.

— Și nu sunt nici fără ocupație, adaug eu cu gura plină de clătite.

— Dragul meu, zice mama, să-mi aranjezi mie pastilele în cutie în schimbul a doi dolari pe zi nu e tocmai o slujbă în adevăratul sens al cuvântului.

— La mulți ani! îmi spune Charlie. Poftă bună și încă o dată La mulți ani!

După care se îndepărtează de masa noastră păşind cu spatele, așa cum te îndepărtezi de un câine care te latră. Când mama merge la toaletă, Charlie se apropie din nou de masa noastră.

— Vreau să-ți spun, zice el, că faci foarte bine. Că locuiești cu mama ta și tot restul. După ce a murit tata, mama a rămas singură. Ar fi trebuit s-o vezi. S-a stins mai repede decât artificiile de pe tortul tău. Să te critice ea până nu mai poate, dar tu ești cel care o ține în viață, iar fapta ta e desprinsă direct din Tora. Onorează pe tatăl tău și onorează pe mama ta. Cum sunt clătitele?

— Extraordinare, îi spun eu, păcat că nu pot veni aici mai des.

— Ești invitatul meu oricând te afli prin apropiere, îmi spune Charlie, făcându-mi cu ochiul, te servesc cu bucurie. Din partea casei.

Nu știu ce să-i răspund, așa că doar zâmbesc și dau ușor din cap.

— Vorbesc serios, spune Charlie. Mi-ar face mare plăcere. Sunt ani buni de când fiica mea nu mai vrea nici măcar să guste din clătitele mele, e tot timpul la dietă.

— O să vin, îi răspund eu lui Charlie, promit!

— Minunat! răspunde Charlie. Minunat! Iar eu promit să nu-i spun mamei tale nimic despre asta. O săptămâna fabuloasă!

Pe drum spre casă ne oprim la supermarket, iar mama îmi spune, ca de obicei, că, fiind ziua mea, îmi pot alege un cadou. Eu vreau o băutură energizantă cu aromă de gumă de mestecat, dar mama îmi zice că am mâncat deja prea mult dulce pentru o singură zi, așa că să-mi aleg altceva. Eu o rog să-mi un cumpere un bilet de loterie. Ea îmi răspunde că e împotriva jocurilor de noroc, pentru că ele îi fac pe oameni să devină pasivi, iar astfel, în loc să facă ceva pentru a-și schimba viețile, stau pe fundurile lor grase și așteaptă să dea norocul

peste ei.

— Știi care sunt șansele să câștigi la așa ceva? întreabă ea. Una la un milion, poate chiar mai puțin. Ascultă bine la mine, avem mai multe șanse să fim uciși într-un accident de mașină în drum spre casă decât să câștigi la loterie.

Iar după un scurt moment de tăcere, adaugă:

— Dar, dacă insiști, îți cumpăr.

Eu insist, iar ea îmi cumpără. Împăturesc de două ori biletul, o dată pe lung și încă o dată pe lat, apoi îl îndes în buzunarul micuț, din față al blugilor. Tata a murit într-un accident de mașină, în timp ce se îndrepta spre casă, dar asta s-a întâmplat demult, pe vremea când eu eram încă în burta mamei, așa că poate am totuși o șansă.

Seara vreau să mă uit la un meci de baschet. Warriors joacă destul de bine anul ăsta. Curry e chiar bun la loviturile de trei puncte, n-am mai văzut așa ceva în viața mea, aruncă mingea fără să se uite măcar la coș și înscrie punct după punct. Mama nu-mi dă voie, zice că a citit în program că pe National Geographic se difuzează un documentar despre cele mai sărace locuri din lume.

— Chiar nu poți să mă lași? o rog eu. E totuși ziua mea.

Dar mama insistă că ziua mea a început cu o zi în urmă și că s-a terminat la apusul soarelui, așa încât acum nu mai este decât o zi oarecare.

În timp ce mama se uită la documentar, eu mă duc în bucătărie și îi pregătesc cutiuța cu medicamente. Ia mai mult de treizeci de pastile pe zi. Zece dimineața și peste douăzeci, seara. Pastile pentru tensiune, și pentru inimă, și pentru colesterol, și pentru tiroidă. Așa de multe medicamente, încât te umpli înghițindu-le doar pe ele. Ca să fiu sincer, cred că nu există boală pe lume pe care ea să n-o aibă deja. Poate doar SIDA. Și lupus. După ce termin de aranjat pastilele în cutie, mă așez lângă ea pe canapea și mă uit la documentar. Văd un copil cocoșat, care a crescut în cel mai sărac cartier al Calcuttei. Noaptea, înainte să meargă la culcare, părinții lui îl leagă cu o sfoară, pentru a dormi aplecat. În felul acesta, explica jurnalistul, cocoașa lui va crește și mai mult, iar atunci când se va face mare, va putea stârni mila celorlalți oameni și va avea un real avantaj în fața celorlalți cerșetori din oraș. Eu nu sunt o persoană care se emoționează ușor, însă povestea acestui copil e cu adevărat tristă.

— Vrei să schimbi la meciul de baschet? mă întreabă mama pe un ton blând, în timp ce mă mângâie pe cap.

— Nu, spun eu, ștergându-mi lacrimile cu mâneca și zâmbind către ea, e un documentar interesant.

Și documentarul chiar este interesant.

— Îmi pare rău că ți-am vorbit urât la restaurant, zice ea, ești un copil bun.

— Nu-i nimic, îi spun eu și îi dau un sărut pe obraz, nu m-am supărat deloc.

În dimineața următoare, o însoțesc pe mama la medicul oftalmolog. El îi arată o tablă acoperită de litere și o roagă să le citească. Citește pe un ton aproape răstit literele pe care le recunoaște și se încăpățânează să le ghicească pe cele pe care nu le deslușește, ca și cum recunoașterea și distingerea lor ar reprezenta tratamentul în sine. Medicul mai adaugă un medicament, o dată pe zi, pentru glaucom. După vizita la doctor, mergem la farmacie, să cumpărăm medicamentul cel nou și, ca să nu uit, imediat după ce ne întoarcem acasă, îl adaug în cutia cu pastilele pentru seară. Apoi mă schimb în hainele de sport, îmi iau mingea de baschet și merg la terenul copiilor.

În urmă cu câțiva ani, am avut probleme cu o roșcată plină de tatuaje, stresată de faptul că mă jucam cu fiul ei. Imediat ce m-a văzut lângă el pe teren, mi-a strigat pe un ton cât se poate de dur să nu care cumva să îndrăznesc să-l ating. I-am explicat că până și regulamentul îți interzice să-ți atingi adversarul în timp ce-l blochezi, așa că nu are de ce să-și facă griji, eu știu că sunt mai mare și mai puternic decât scumpul ei fiu, așa că până și blocajul îl voi face cu foarte multă atenție. Dar ea, în loc să mă asculte, s-a înfuriat și mai tare.

— Nici să nu îndrăznești să-i spui „scumpule“ fiului meu, perversule! a urlat ea și mi-a aruncat în față paharul de cafea.

Spre norocul meu, cafeaua era deja rece, așa că nu m-am ales decât cu o pată pe tricou. După întâmplarea asta, n-am mai călcat pe acolo timp de câteva săptămâni, dar apoi a început campionatul, iar când vezi meciuri bune, îți vine și ție cheful să joci. Nu voiam să mă întorc pe teren, deoarece îmi era teamă că roșcata plină de tatuaje va fi și ea acolo și va începe din nou să urle, așa că am rugat-o pe mama să-mi cumpere un coș cu stâlp, pe care să-l instalez în curte. Iar mama, căreia i-am povestit atunci pentru prima dată ce mi s-a întâmplat cu roșcata, a rămas

încremenită în tăcere, așa cum face de fiecare dată când e foarte supărată, apoi mi-a cerut să mă îmbrac în echipamentul de baschet, să-mi iau mingea, după care am ieșit din casă. Pe drum spre teren mi-a spus cu voce tremurândă că părinții tuturor copiilor care se joacă acolo ar trebui să-mi mulțumească, deoarece nu sunt prea mulți alți adulți pe lume care să aibă delicatețea și bunăvoința de a intra în jocurile copiilor și de a-i învăța diverse lucruri, așa cum făceam eu.

— Scumpul meu, mi-a zis ea cu vocea aproape țăndări, dacă atunci când ajungem la terenul de baschet o vezi din nou pe maimuța aia tatuată, te rog să-mi spui, bine?

Eu am încuviințat, deși în sufletul meu speram ca roșcata să nu mai fie acolo, deoarece, oricât de bătrână ar fi fost mama, o vedeam în stare să-i zdrobească țeasta cu bastonul. Când am ajuns la terenul de baschet, mama s-a așezat pe una dintre bănci și a început să-i măsoare pe toți ceilalți părinți, ca și cum ar fi fost o gardă de corp, încercând să detecteze un posibil răufăcător. La început am avut jumătate de teren doar pentru mine, am driblat și am aruncat la coș de unul singur, dar, foarte repede, copiii din cealaltă jumătate de teren m-au rugat să mă alătur lor, deoarece le lipsea un jucător, așa încât la finalul jocului, când am înscris punctul învingător, m-am uitat înspre mama, care ședea în continuare pe bancă, prefăcându-se că citește ceva pe ecranul telefonului, deși știam că văzuse totul și că era mândră.

Nu erau deloc copii pe teren când am ajuns, așa că am aruncat încet de câteva ori și am ratat coșul, iar după un sfert de oră m-am plictisit. Restaurantul lui Charlie se afla la numai cinci minute distanță, iar când am ajuns acolo, locul era aproape gol, și Charlie chiar s-a bucurat să mă vadă.

— Hei, dragule, îmi spune el, ai fost la baschet?

Eu îi răspund că nu era nimeni pe teren.

— E încă prea devreme, îmi spune și îmi face cu ochiul, dar până voi termina eu de preparat turnul de clătite pentru tine, sigur vor mai veni câțiva jucători.

Clătitele lui Charlie sunt cu adevărat extraordinare. După ce termin de mâncat, îi spun mulțumesc și îl mai întreb o dată dacă e în regulă că mănânc în restaurantul lui fără să plătesc.

— Oricând vrei tu, dragule, îmi răspunde el, e plăcerea mea.

— Dar nu-i vei spune nimic mamei, nu-i așa? întreb eu înainte de a pleca.

— Nu-ți face griji în privința asta, spune Charlie râzând și lovindu-se ușor peste burtă. Secretul tău e foarte adânc îngropat.

Sâmbătă seara are loc marea extragere loto. Mama îmi aduce aminte de asta imediat după ce își ia medicamentele.

— Ești emoționat? mă întreabă ea.

Ridic din umeri. Îmi mai spune o dată că șansele ca eu să câștig la loterie sunt mai mici de una la un milion, după care mă întreabă ce voi face cu banii, dacă totuși voi câștiga. Îi răspund că sigur îi voi trimite o parte din bani băiatului cocoșat pe care îl văzurăm la televizor. Mama râde și-mi spune că filmările acelea au fost realizate cu foarte mulți ani în urmă și că probabil copilul cocoșat a devenit între timp un adult cocoșat, care a cerșit atât de mult, încât acum nu mai are nevoie de favoruri din partea nimănui, sau poate că a murit de cine știe ce boală, pentru că oamenii ca el mor adesea din cauză că nu se spală pe mâini.

— Lasă-i pe copiii de pe National Geographic, îmi spune ea și mă mângâie pe creștet, așa cum îmi place mie. Ce ți-ai dori pentru tine?

Eu ridic iarăși din umeri, pentru că pur și simplu nu știu.

— Dacă o să câștigi, probabil o să te muți într-o casă mare, o să-ți faci abonament VIP la tribuna celor de la Warriors și o să angajezi o filipineză toantă, care să-mi pregătească medicamentele în locul tău, zice mama, aruncându-mi un zâmbet nu tocmai fericit.

Dar mie chiar îmi place să pregătesc medicamentele mamei, mă liniștește.

— Nu-mi place să merg la meciuri, îi răspund. Îți aduci aminte când am mers în vizită la unchiul Larry, în Oakland, iar el m-a dus la meci? Am așteptat aproape o oră la coadă, iar portarii urlau la toți cei care intrau pe stadion.

— Atunci fără abonament, zice mama. Ce altceva ți-ar plăcea să-ți cumperi?

— Poate un televizor pentru camera mea, spun eu, dar unul mare de tot, nu ca acela din sufragerie.

— Scumpul meu, zice mama, premiul cel mare e de șaizeci și trei de milioane de dolari. Dacă vei câștiga, va trebui să te gândești și la altceva, în afară de televizorul cu ecran mare.

E pentru prima dată în viața mea când urmăresc extragerea loto. Văd

un fel de maşinărie plină cu mingi de ping-pong, şi pe fiecare minge e scris câte un număr. Femeia care operează maşinăria e blondă şi afişează încontinuu un zâmbet forţat. Mama spune că sânii ei nu sunt naturali şi că se vede de la o poştă că e plină de botox, pentru că fruntea ei e pur şi simplu imobilă. Apoi mama zice că trebuie să meargă la toaletă. În ultimul an a început să aibă probleme serioase cu rinichii, iar din cauza asta trebuie să meargă la toaletă din jumătate în jumătate de oră.

— Mult noroc, fiule! Dacă vezi că ai câştigat în timp ce fac pipi, strigă tare şi ies cu chiloţii în vine, zice ea râzând şi îmi dă o sărutare înainte de a se ridica de pe canapea. Dar să nu strigi fără motiv, mă auzi? Îţi aduci aminte ce a zis doctorul despre inima mea.

Blonda cu zâmbet forţat apasă butonul care porneşte maşinăria. Mă uit la fruntea ei. Mama are dreptate, chiar că e complet rigidă. Pe prima bilă care a ieşit din maşinărie e scris numărul „46“, care e numărul casei noastre. Pe a doua e scris „30“, adică vârsta pe care o avea mama când a murit tata şi m-a născut pe mine. Pe bila a treia e scris „33“, adică numărul de pastile pe care le lua mama înainte ca medicul să-i prescrie tratamentul pentru glaucom. Ciudat cum fiecare număr pe care îl alege maşinăria blondei cu fruntea încremenită are legătură cu viaţa mamei şi a mea şi cum toate numerele astea se regăsesc pe biletul meu. Nici măcar nu mai verific ultimele trei cifre, mă gândesc doar la motivele pentru care ar alege o femeie să-şi injecteze fruntea cu o substanţă paralizantă şi la cât de trist ar fi ca eu şi mama să locuim în case diferite.

Când mama se întoarce în cameră, eu mă uit deja la baschet, dar mama insistă să schimb pe Fox News, pentru că e deja ora jurnalului de seară. La ştiri se vorbeşte despre un atentat cu bombă în Pakistan, în care şi-au pierdut viaţa şaizeci şi şapte de oameni. Nu spun în ce oraş a avut loc atentatul, iar eu sper că nu e vorba despre Calcutta. Mama îmi explică apoi că de fapt Calcutta e in India, iar Pakistanul e o altă ţară, chiar mai rea.

— Lucrurile pe care şi le fac oamenii unii altora… zice ea, în timp ce se îndreaptă încetişor spre bucătărie.

Atentatele teroriste îi provoacă întotdeauna foame. Mama mă întreabă dacă vreau să pregătească omletă pentru amândoi, iar eu îi răspund că mi-e foame, dar nu am poftă de ouă.

— Vrei ultima felie din tortul sfărâmicios pe care l-am pregătit

pentru ziua ta? îmi strigă ea din bucătărie.

— Îmi dai voie? o întreb eu. Chiar dacă e deja noapte?

De obicei e cât se poate de strictă în privința dulciurilor.

— Astăzi e o zi specială, zice mama, e ziua în care nu ai câștigat la loterie. Ai dreptul la un premiu de consolare.

— De ce ești așa sigură că n-am câștigat? o întreb eu.

— Pentru că nu te-am auzit strigându-mă, așa cum ai promis, zice ea râzând.

— Dacă te-aș fi strigat, oricum n-ai fi auzit. Ești aproape surdă, spun eu, zâmbindu-i.

— Aproape bătrână și aproape surdă, zice mama încuviințând și așezând pe masă ultima felie de tort, dar spune-mi sincer, scumpule, mai știi tu pe cineva în lumea asta care să pregătească un tort sfărâmicios la fel de gustos ca cel al mamei tale?

Către: sefi.moreh
De la: michael.warshavski
Re: Re: Re: Re: Re: Re: Re:

Dragă domnule Moreh,

În ultimul tău mesaj, mi-ai vorbit despre supunere și ți-ai exprimat îndemnul de a ne abține de la a face judecăți, două chestiuni extraordinar de apăsătoare pentru orice om care își dorește să se cufunde în amintirea Holocaustului și să învețe o lecție din această experiență. Nu pot spune că am fost surprins să descopăr faptul că ajutorul acordat unei femei evreice bătrâne și imobilizate este mult mai puțin important pentru tine decât supunerea față de hotărârile legislative municipale. Nu pot decât să-mi imaginez care va fi atitudinea dumneavoastră, în cazul în care legislația v-ar cere să ne predați pe mine și pe mama mea în mâinile autorităților. Este cât se poate de simplu să trag concluzia, pe baza schimbului de mesaje dintre noi, că nu păreți genul de persoană care ar ascunde în podul casei un om aparținând unei minorități persecutate.

Tot înainte, în forță!
Michael Warshavski

Către: michael.warshavski
De la: sefi.moreh
Re: Re: Re: Re: Re: Re: Re: Re:

Dragul meu Michael,

Ultimul mail pe care mi l-ai trimis m-a rănit profund. A ne compara pe mine și familia mea cu naziștii este cât se poate de deplasat. Și, referitor la o întrebare ridicată de tine într-un mesaj anterior, bunicii mei și-au schimbat numele de familie din „Moalim“ în „Moreh“ după ce au emigrat din Irak. Au plecat de acolo deoarece bunicul meu, care era un sionist fervent, devenise victima persecuțiilor și a torturii. Prin urmare, deși rădăcinile mele nu sunt est-europene, și familia mea a căzut victimă persecuțiilor și suferinței. Empatizând cu starea emoțională în care se află mama ta (și în ciuda manierei tale agresive și dureroase de adresare), am luat hotărârea, fără a mă consulta cu partenerii mei, de a vă găzdui pe tine și pe mama ta în *escape room*-ul nostru, în dimineața Zilei Holocaustului, în speranța că încercarea de a dezlega enigme profunde și observarea corpurilor cerești vor reuși, chiar și pentru puțin timp, să țină la distanță amintirile teribile care cu siguranță o bântuie neîncetat.

Cu speranța că ne vom revedea curând,
Sefi Moreh

P.S. Atașez o fotografie a bunicului meu, stând deasupra unui tanc, imediat după eliberarea Beit Guvrinului.

Către: sefi.moreh
De la: michael.warshavski
Re: Re: Re: Re: Re: Re: Re: Re:

Mulțumesc, Sefi.

Mama mea și cu mine apreciem foarte mult flexibilitatea de care dai dovadă și ne bucurăm că vom avea privilegiul de a fi oaspeții sălii voastre, despre ale cărei enigme vorbești în termeni atât de laudativi. Evitând să formulez o justificare defensivă a motivelor care au stat în spatele afirmațiilor pe care le-am făcut, faptul că ele te-au jignit mă obligă să-mi cer scuze pentru acest lucru. Te rog să accepți scuzele mele și, odată cu ele, și rezervele privitoare la comparația deplasată dintre persecuțiile suferite de bunicul tău în Irak și suferința mamei mele. Din câte știu eu, în Irak nu a avut loc nici un genocid și nici un evreu n-a fost dus în camera de gazare sau la crematoriu (oricum, mă îndoiesc de faptul că irakienii ar fi avut, la vremea respectivă, o tehnologie atât de avansată încât să le permită să construiască asemenea camere de gazare). Sunt convins că bunicul tău, însuflețit de idealuri înalte, a avut de înfruntat foarte multe experiențe neplăcute în țara sa de baștină, însă orice comparație între ele și ororile Holocaustului nu face decât să indice un înalt grad de insensibilitate și ignoranță. Sunt foarte bucuros că joia asta ne vom concentra asupra unor probleme legate de astronomie, și nu asupra istoriei poporului nostru, evitând în felul acesta alte motive de a intra în dezacord.

Al tău,
Michael Warshavski

P.S. Mulțumesc pentru fotografie. Bunicul tău chiar pare a fi un bărbat curajos, cu picioarele pe pământ și mă bucur tare mult că a reușit să-și vadă visul cu ochii.

Din nefericire, bunicii mei au fost trimiși la Auschwitz, fiind ceva mai puțin norocoși. De vreme ce nu am o fotografie cu ei, îți atașez una

cu criminalul (care nu a fost niciodată prins și judecat) responsabil pentru moartea lor.

Piure cu tata

TATA

Stela, Ela și cu mine aveam aproape zece ani în ziua în care tata și-a schimbat forma. Mamei nu-i place când spunem că el „și-a schimbat forma“ și insistă să spunem că „a plecat“, dar nu e ca și cum ne-am fi întors acasă într-o zi și am fi găsit casa goală. Pentru că ne aștepta acolo, în fotoliul lui, strălucind în impunătoarea lui blană albă, iar când ne-am aplecat pentru a-l scărpina după urechi, așa cum îi plăcea lui, nu a luat-o la fugă, doar și-a încrețit nasul de fericire. Mama a zis imediat că nu-l putem păstra, pentru că va umple casa de rahat, iar în clipa în care Stela a încercat să-i sugereze cu blândețe că iepurele ar putea să fie chiar tata, mama s-a înfuriat și i-a spus să înceteze, pentru că îi este și așa destul de greu, iar apoi imediat a început să plângă.

Ela și cu mine i-am pregătit mamei ceai de iasomie și prăjiturele cu migdale, pentru că iasomia liniștește, iar migdalele înveselesc, și asta pentru că, în după-amiaza aceea, mama nu părea nici liniștită, nici veselă, iar după ce a spus mulțumesc și a băut puțin din ceai, ne-a sărutat pe toate trei și ne-a povestit că în timpul nopții dinainte, în timp ce noi dormeam, ea și tata se certaseră în șoaptă, ca să nu ne trezească, și că în cele din urmă tata își împachetase câteva lucruri, le îndesase în geanta de tenis albă și plecase de acasă. Mama ne-a spus că ne aștepta o perioadă dificilă și că trebuia să fim puternice și să ne ajutăm una pe cealaltă, iar după ce a terminat de rostit aceste cuvinte, a urmat o pauză lungă și nu tocmai plăcută. În cele din urmă, tata mi-a făcut semn din nas s-o îmbrățișez, iar în timp ce o îmbrățișam, mama a început din nou să plângă. Ela, pe care plânsul o sperie, mi-a spus în șoaptă:

— Dar de ce plânge? Important este că tata s-a întors.

După care a mângâiat obrazul mamei, însă mama a continuat să

plângă, lacrimile ei fiind însoțite de suspine furioase. Ela a încercat să schimbe subiectul și a propus ca toate patru să facem ceva drăguț împreună, poate o prăjitură cu morcovi, dar mama s-a înfuriat și mai tare și a zis:

— Iepurele ăsta trebuie să dispară de aici astăzi! Mă auziți?

După care s-a dus în pat, să se odihnească.

Când s-a trezit, i-am dus un pahar cu limonadă făcută chiar de noi, o felie de pâine cu unt și cu dulceață și o pastilă pentru dureri de cap, deoarece de fiecare dată când se trezea din somn avea dureri de cap. Înainte să mergem la ea, l-am închis pe tata în camera noastră, deoarece Stela ne-a spus că mutrele pe care le face când vorbim o scot pe mama din minți și că ne va fi mult mai ușor s-o convingem să-l păstrăm dacă va fi închis în camera noastră. I-a mai explicat Elei și că, atunci când vom vorbi cu mama despre el, nu avem voie să-l numim „tata“, asta pentru că mama e încă supărată pe tata din cauza certei, și că până când nu-l va ierta, va trebui să ne prefacem pur și simplu că tata nu e decât un iepure.

Mama a mâncat felia de pâine, a înghițit pastila, a băut toată limonada, după care ne-a sărutat pe fiecare dintre noi pe frunte și ne-a spus că ne iubește și că de acum, de când rămăseserăm toate patru singure pe lume, noi eram unica ei consolare. Ela i-a spus că nu suntem singure, că îl avem și pe iepure, și chiar dacă nu era în stare de nimic, nici măcar să pună apă la fiert pentru ceai sau să desfacă un borcan de dulceață, putea totuși să se gudure de picioarele noastre, să alerge pe lângă noi și să ne lase să-i mângâiem blănița ori de câte ori avem chef s-o facem. Mama ne-a spus că suntem fete generoase și că avem inimă bună, două calități extraordinare, care ne vor ajuta foarte mult în viață, dar că iepurele trebuie să dispară. Apoi s-a încălțat, a luat cheile de la mașină de pe raftul de lângă ușă și ne-a spus că pleacă în oraș, să-l aducă pe omul de la *pet shop*, să ne ajute, iar după ce-l va prinde pe tata, îl va vinde unei familii cu o casă mare, cu grădină, care va putea avea grijă de el mai bine decât noi.

— Dar nici o familie nu va putea avea grijă de el mai bine decât noi, a zis plângând Ela, căreia îi fusese întotdeauna frică de omul acela ciudat de la magazinul de animale, fără noi va fi trist, și noi vom fi triste fără el.

Dar mama a încuviințat fără ca măcar să asculte, după care a spus că

putem să ne uităm la televizor până se întoarce ea.

În clipa în care mama a ieşit pe uşă, Ela şi cu mine i-am spus Stelei că trebuie să-l ducem repede pe tata într-un loc în care mama şi bărbatul de la magazinul de animale nu vor reuşi să-l găsească niciodată, dar Stela a insistat că nu va merge, pentru că mama caută foarte bine peste tot şi ştie cum să găsească orice, chiar şi lucruri care s-au pierdut în urmă cu mult timp.

— Dar e tatăl nostru, a zis Ela printre lacrimi, nu putem permite să fie luat de lângă noi.

— Ştiu, a zis Stela, cred că ar trebui să fugim cu el.

Am luat bicicleta cu trei locuri pe care tata a construit-o special pentru noi când am împlinit nouă ani, l-am aşezat pe tata în coşuleţul pentru ghiozdane, pe care chiar el ni-l montase pe ghidon, şi am început să pedalăm spre câmpie. Era o zi călduroasă şi am uitat să luăm cu noi apă, dar Stela a zis că nu putem să ne întoarcem cu nici un chip. Dintre noi patru, tata părea cel mai însetat, dar şi cel mai fericit. El fusese mereu cel căruia îi plăceau cel mai mult plimbările. Ela ne-a implorat să ne întoarcem şi să-i dăm apă, altfel va leşina sau se va deshidrata, dar Stela şi cu mine am insistat că trebuie să ne vedem în continuare de drum. Ela s-a supărat şi a zis că dacă nu facem cale întoarsă şi nu mergem înapoi acasă, nu ne va mai ajuta să pedalăm, şi aproape am început să ne certăm, când deodată, în mijlocul câmpului de porumb, Stela a văzut o cişmea. Am reuşit să deschid robinetul, deşi era ruginit, iar tata s-a ridicat pe picioarele din spate şi a băut îndelung. S-a udat cu totul, dar nu părea să-i pese câtuşi de puţin. Apoi Stela i-a dat un ştiulete de porumb, mâncarea preferată a tatei, iar el l-a ronţăit într-o clipă, şi chiar atunci Ela a început să plângă, spunând că poate mama are dreptate, că poate iepurele a intrat din întâmplare în casa noastră şi că poate chiar nu e tata. În timp ce Ela rostea aceste cuvinte, tata s-a oprit din ronţăit ştiuletele şi s-a apropiat de ea. Ela şedea în noroi şi plângea, iar tata şi-a aşezat două dintre lăbuţele lui moi pe ea şi a început s-o lingă; la început Ela s-a speriat puţin, dar apoi a început să râdă, pentru că limba lui o gâdila, iar când am văzut-o pe ea râzând, şi eu şi Stela am izbucnit în hohote.

— Numai tata ştie să ne facă să râdem aşa, a zis Stela şi, în ciuda faptului că Ela nu spunea nimic şi că faţa ei era încă udă de lacrimi, am putut să-mi dau seama, din felul în care mângâia blănița tatei, că ştie că

Stela are dreptate.

Chiar în momentul acela, undeva în spatele Elei, exact lângă cărare, am văzut frunzele de porumb mișcându-se. În prima clipă m-am gândit că era vântul, însă în ziua aceea vântul nici măcar nu adia, așa că frunzele erau mișcate de cineva care se îndrepta în direcția noastră. Nu am reușit să-i văd chipul, dar, judecând după mișcări, părea a fi mult mai înalt decât noi, cineva de înălțimea mamei sau poate chiar de înălțimea bărbatului de la magazinul de animale. Nu mi-a plăcut niciodată de el, din primul moment în care mama ne-a dus la magazinul lui. Cuștile de acolo păreau mereu murdare, iar cu excepția unui peștișor purpuriu strălucitor, nu am văzut niciodată în magazinul ăla vreun animal care să pară fericit. Voiam să le spun Stelei și Elei să facă liniște, pentru că se apropie cineva, însă frica mă amuțise complet. Știam că dacă s-ar fi uitat la mine, ar fi știut imediat că suntem în pericol, însă ele erau prea ocupate să-l mângâie pe tata.

Când urmăritorul misterios a ieșit dintre frunzele de porumb, Stela l-a luat imediat în brațe pe tata și l-a ascuns în sân. Ela și cu mine ne-am așezat repede în fața ei, în timp ce nasul tatei fremăta și ochii îi trădau starea de nervozitate, fiind cât se poate de clar că și lui îi era frică. Era un copil slab și înalt, cu dinți uriași și fața plină de coșuri, și avea și el un iepure în brațe, dar iepurele lui era gras și maroniu, cu pete albe pe tot corpul. Băiatul cu dinți uriași stătea în picioare și ne privea fără să spună nimic. Tata se zbătea în brațele Stelei, părând că recunoștea iepurele cel gras de cine știe unde și că voia să stea de vorbă cu el, sau cel puțin să-l miroasă, dar Stela îl ținea strâns și nu i-a dat voie să plece.

— La ce te uiți? i-a zis ea băiatului cu dinți uriași, pe cel mai înspăimântător ton de care era în stare.

— Nu știu, a răspuns el, pur și simplu… n-am mai văzut niciodată trei fete identice.

— Ce cauți aici? l-am întrebat eu, dar cu o voce mult mai domoală și blândă decât cea a Stelei.

— Nimic, a zis băiatul cu dinți uriași, ridicând din umeri, ne întorceam de la casa bunicului și s-a făcut cald, apoi ne-am adus aminte că e o cișmea…

— Ne-am adus aminte? a întrebat Ela.

— Da, a zis zâmbind băiatul cu dinți uriași, arătând printr-o mișcare a capului către iepurele gras pe care îl ducea în brațe, și tatăl meu e

iepure.

ROBBIE

În dimineaţa zilei lui de naştere, Robbie s-a ridicat din pat şi a descoperit în salon, alături de cadourile împachetate în hârtie colorată, că tatăl lui se transformase în iepure. L-a recunoscut imediat, după mersul şchiopătat, dar şi mama lui Robbie, exact ca mama noastră, nu l-a crezut.

Tatăl lui Robbie era ofiţer în armată. Misiunea lui era să dezamorseze bombe. Robbie crezuse mereu că asta era cea mai enervantă şi cea mai puţin gratificantă slujbă posibilă, pentru că dacă o faci aşa cum se cuvine, atunci nu se întâmplă absolut nimic, iar dacă greşeşti, atunci nu doar că oamenii vor spune despre tine că ai făcut o treabă proastă, dar mai şi sari în aer, făcându-te fărâme. Nu ca la cofetari, îţi dai seama, dacă îi reuşeşte reţeta, avem parte de o prăjitură gustoasă, iar dacă nu, nu se întâmplă absolut nimic. Dar tatăl lui Robbie îşi iubea slujba. În urmă cu câţiva ani, nu reuşise să dezamorseze o mină găsită de un copil pe un câmp de căpşune, iar în momentul în care aceasta a explodat, piciorul i-a fost rănit de un şrapnel, şi de atunci a rămas cu un şchiopătat. Superiorii tatălui lui Robbie doriseră să-l transfere la un alt departament, însă el insistase să rămână.

— Doar nu trebuie să alerg după bombe, le-a explicat el lui Robbie şi mamei acestuia, care şi-ar fi dorit şi ei ca tatăl să renunţe la această slujbă.

Iar când mama lui Robbie a încercat să-l convingă că slujba cea nouă ar putea fi la fel de interesantă, tatăl lui Robbie a zâmbit şi a spus:

— Detonarea unei bombe e ca dezlegarea unei enigme, iar tu ştii că nimic nu-mi place mai mult pe lumea asta decât dezlegarea enigmelor.

În dimineaţa ultimei zile de naştere a lui Robbie n-a existat nici un tort, nici o petrecere, nimic, doar un iepure gras şi şchiop, apărut de nicăieri. În aceeaşi zi, mama lui Robbie a stat lângă telefon, vorbind cu diverşi oameni şi plângând, iar în aceeaşi seară, tatăl lui Robbie a fost declarat dispărut. Robbie s-a apropiat de mama sa şi i-a spus să le zică poliţiştilor că tatăl lui se transformase în iepure, dar ea l-a pălmuit, după care şi-a cerut imediat iertare şi l-a luat în braţe. După această palmă,

Robbie i-a promis să nu mai spună niciodată că iepurele e tata, iar drept recompensă pentru asta, mama i-a dat voie să-l păstreze și să-l crească în salon.

— Mama noastră n-ar fi niciodată de acord cu așa ceva, a zis Stela, e foarte încăpățânată.

Acum eram în bucătărie, acasă la Robbie. Mama lui era încă la serviciu, iar tatăl lui stătea de vorbă cu tatăl nostru, pe covorul mititel din fața sobei. Se miroseau unul pe celălalt și își dădeau târcoale fericiți, iar Stela a zis că, judecând după felul în care se joacă, ai putea spune că se cunosc de ani de zile. Afară începuse să se întunece, și Ela a zis că, dacă vrem să ne întoarcem acasă, ar fi bine să plecăm imediat, cât încă mai e un pic de lumină, pentru că farul de la bicicleta noastră e stricat.

— Nu putem să ne întoarcem, i-am explicat Elei. Când mama îl va vedea pe tata cu noi, îl va trimite imediat la bărbatul de la magazinul de animale, iar atunci tata va fi nevoit să trăiască într-o cușcă micuță, după care, cu o familie pe care e posibil să n-o iubească deloc și…

— Da, a spus Stela, știi că există oameni care cumpără iepuri din magazinele de animale de companie, după care îi prepară, cu piure alături?

— Să n-o crezi, i-am zis eu Elei, care a început imediat să plângă, e doar o invenție.

— Nu e o invenție, a insistat Stela, lucrul ăsta chiar se întâmplă.

— Nu vreau ca tata să fie mâncat cu piure, a continuat să scâncească Ela.

— Puteți să-l lăsați aici și să veniți să-l vizitați oricând vreți, a zis Robbie. Avem o casă mare, iar tata se înțelege foarte bine cu el.

MAMA

Pe drum către casă, Ela a continuat să plângă și abia dacă a reușit să pedaleze.

— Mi-ar plăcea ca tata să locuiască împreună cu noi, în casa noastră, nu aiurea, în casa unui alt copil.

— Dar nu e aiurea, am zis noi, încercând s-o liniștim, e o casă în care are un prieten iepure și un copil drăguț, care are grijă de el.

— Da, a continuat Ela, cu lacrimile curgându-i pe obraz, lui îi va fi

bine, dar cum rămâne cu noi?

— Noi vom veni să-l vizităm în fiecare zi, îi vom aduce salată și pătrunjel, iar el va alerga, făcând roată în jurul nostru, și ne va linge labele picioarelor, așa cum îți place ție, a spus Stela, dar pentru ca toate astea să se întâmple, trebuie să fim deștepte și să nu-i mai spunem mamei că el e tata; promiteți?

Acasă, mama ne aștepta îngrijorată. Eram sigură că va striga la noi, dar n-a făcut decât să plângă puțin și ne-a zis că era bucuroasă că ne întorseserăm și că eram bine, după care ne-a îmbrățișat pe toate trei atât de tare, încât ne-a durut. În salon, în fotoliul tatei, ședea bărbatul acela ciudat de la magazinul de animale. Mama ne-a spus că, atunci când a ajuns acasă și nu ne-a găsit, s-a speriat foarte tare și că Alex a fost foarte drăguț și a liniștit-o, a ajutat-o și chiar i-a pregătit ouă cu șuncă. Ne-am cerut scuze toate trei, iar Stela a mințit, spunând că a cunoscut în tabăra de vară un băiat care își dorea foarte mult un animal de companie, așa că ne duseserăm împreună la el, să-i ducem iepurele.

— Ela ar fi trebuit să-ți scrie un bilețel, a spus Stela, iar Ela a încuviințat și a zis:

— Am uitat.

Știam toate trei că era cel mai bine să dăm vina pe Ela, pentru că mama era mai îngăduitoare cu ea.

— Nu mai contează, a spus mama, important e că v-ați întors. Pentru o clipă m-am gândit că m-ați părăsit și voi și că am rămas complet singură pe lumea asta.

Deși îmi doream foarte mult să-i spun să înceteze cu asta, pentru că tata nu ne-a părăsit nici o clipă, nu am zis nimic. Ela s-a apropiat de mama, a îmbrățișat-o și a spus:

— Nu te vom părăsi niciodată, mami.

Iar în clipa în care mama a îmbrățișat-o, la rândul ei, a adăugat:

— Și dacă vrei, mâine, după școală, putem merge împreună la casa acelui băiat, să ne jucăm cu iepurașul.

Către: sefi.moreh
De la: michael.warshavski
Subiect: Re: Re: Re: Re: Re: Re: Re: Re: Re:

Dragul meu Sefi,

Voiam să-ți mulțumesc încă o dată pentru efortul de a deschide sala în dimineața aceasta, special pentru mama. Enigmele propuse au fost destul de interesante, deși puțin cam prea accesibile („Câte planete se află în sistemul nostru solar?“… Pe bune…?) Dar ultima dintre ele, camera care (dacă am înțeles corect) ar fi trebuit să semene cu o farfurie zburătoare, a fost de-a dreptul enervantă și frustrantă. O cameră de evadare nu poate pretinde că are la bază adevăruri astronomice, dar să considere existența extratereștrilor ca fiind un lucru dovedit științific? Nici nu e de mirare că mama n-a reușit să dezlege enigma, ceea ce a întristat-o foarte tare, provocându-i multă frustrare. Aș mai vrea să-ți sugerez și să oprești aparatul de aer condiționat din încăpere. Experiența asta ar fi trebuit să fie o călătorie în spațiu, nu o expediție la Polul Nord.

Cu mulțumiri,
Michael (Warshavski)

Șopârla arctică

Când m-am înscris în unitatea 14+, am făcut-o doar pentru Summer. Mereu a fost alături de mine, atunci când am avut nevoie: prietenă, soră mai mare, gardă de corp, mamă. Amândurora ne era clar că, dacă mi se va întâmpla ceva rău pe front, atunci tot ceea ce reușisem să câștig și să economisesc până atunci avea să-i rămână ei. Dar, în dimineața asta, în timp ce mă întorceam de la spital către bază, mi-am schimbat testamentul, așa că, dacă mâine sunt lovit de un dispozitiv exploziv artizanal pe vreo alee din Kiev sau dacă sunt nimerit de vreun lunetist undeva la marginea Minskului, totul îi va rămâne sergentului Baker. Summer nu va înțelege, știu asta. Doar m-am înrolat pentru ea. Pentru noi. Iar Baker ăsta e un păMpălău sadea. În timpul instrucției mi-a făcut niște lucruri pentru care ar merita bătut măr. Sau chiar aruncat în închisoare. Dar după noaptea aia petrecută pe plută, pe Marea Baltică, nu pot continua să trăiesc ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat. Acest nou testament e unicul mod pe care l-am găsit pentru a-i arăta cât de mult apreciez ceea ce a făcut pentru mine. Mi-l și imaginez stând în scaunul lui cu rotile, în casa părinților săi din Cleveland, uitându-se la filme porno pe internet, când, deodată, primește mailul:

„Sergent Baker, avem pentru tine o veste rea și una bună. Ca să fim sinceri, vestea rea nu e chiar atât de rea, pe scurt, un caporal tembel care a luptat sub comanda ta (îți amintești perioada aceea? Când încă îți puteai folosi picioarele pentru a șutui fundul oricui te scotea din sărite?) s-a mutat cu tot cu echipament în marele cartier general din ceruri. Dar vestea bună e că – ține-te bine, prietene, pentru că e cu adevărat bună: începând de astăzi ești proprietarul a douăzeci și nouă de personaje rare și a patruzeci și opt de ouă norocoase. Douăzeci și nouă de personaje rare! Inclusiv o Șopârlă arctică, dintr-o ediție limitată a Destromon Go, seria specială Marines. Numai aceia care au fost în Bangkok în ziua

Revoluției Tăcute au putut s-o procure. Nu sunt decât șase în tot universul ăsta de rahat. Și acum, una dintre astea șase a intrat în posesia ta!“

Îl și văd imitând mersul pe Lună, în scaunul lui cu rotile, acționat electric. Urlând ca un nebun. Știu soldați care și-au petrecut zece ani în cele mai nenorocite și periculoase colțuri ale lumii și care și-ar da la schimb colecțiile lor fenomenale pentru nenorocita asta de Șopârlă. Am folosit-o în 142 de lupte corp la corp din momentul în care am câștigat-o, și le-am câștigat pe toate, una câte una. 142 de lupte corp la corp! Câștigate. Pun pariu că dacă Baker ar ști că mi-am schimbat testamentul, s-ar târî până la sacul meu de dormit chiar în noaptea asta și mi-ar lua gâtul. Aproape că-mi pot imagina grohăitul de fericire al porcului ăluia. Dar o merită, omul și-a făcut coloana țăndări pentru mine. Ar fi putut să ezite, așa cum ar fi făcut orice alt soldat. Ar fi putut să ezite o secundă – și atunci ar fi putut trage salve de tun la înmormântarea mea. Dar n-a făcut-o.

La câteva minute după ce-i trimit avocatului testamentul modificat, pe ecranul telefonului apare un mesaj de la Summer. Prima mea reacție e una de panică. Sigur a descoperit ce-am făcut! Cineva de la departamentul care ține legătura cu membrii familiilor a informat-o deja. În testament sunt trecute și datele ei personale. Toți banii și toate bunurile vor ajunge la ea. Poate că toți beneficiarii primesc în mod automat o notificare în momentul în care un soldat își schimbă testamentul? Privesc în tăcere ecranul telefonului, ca încremenit. În ultimul an am trecut prin momente înfricoșătoare: când jeepul în care mă aflam s-a aprins precum artificiile din Lima, sau când ne aflam pe plaja lunetiștilor, în Phuket, iar Timmy și-a zburat creierii direct pe vesta mea antiglonț, și când eram în sătucul ăla de lângă Ankara, iar rebelii au pus o capcană în bomboane, și Jema și Damien au sărit pur și simplu în aer. Dar toate astea au fost nimic, în comparație cu frica pe care o simt în momentul ăsta, când deschid mesajul de la Summer. Pentru că dacă a descoperit chestia cu testamentul, atunci nu mai am de ce să mă întorc în San Diego. Nu mai am nici un loc pe lumea asta la care să mă întorc. A fost o greșeală din partea mea să trimit testamentul. Aș fi putut să-l schimb printr-o anexă scrisă de mână, pe care să i-o dau spre păstrare unui prieten și să-l rog s-o trimită spre legalizare doar în cazul

în care aș fi pățit ceva. Doar că eu, ca un idiot ce sunt, a trebuit s-o încarc pe serverul lor și să privesc ca prostul cum ajunge la absolut toată lumea.

Deschid mesajul de la Summer, așa cum întorci trupul unui terorist care ar putea fi blindat cu explozibil. Încet și cu atenție. Palma îmi este atât de transpirată, încât ecranul telefonului nu răspunde la atingerea ei, dar, după ce o șterg de pantaloni, reușesc în sfârșit să deschid mesajul. Summer îmi scria că n-a mai primit veşti de la mine de câteva zile și își făcea griji. Atunci încep să-i scriu despre rană. Despre cum sergentul meu mi-a salvat viața, despre faptul că simt că-i sunt dator, că trebuie să-l recompensez cumva. Despre cum, în ciuda faptului că e om în toată firea, are aproape douăzeci de ani, e înnebunit după Destomon Go, chiar mai înnebunit decât noi. Dar mă opresc în mijlocul mesajului, șterg totul și îi trimit în schimb un alt mail, mai scurt. „Totul e bine. Am fost puțin cam ocupat.“ Adaug trei inimioare roșii și un *emoji* cu o gură, cu arătătorul lipit de buze, ca și cum ar fi vorba despre un mare secret, apoi scriu: „Când mă întorc, îți povestesc totul“. Ea nu va înțelege niciodată. Nu a fost acolo.

Divizia 14+ a fost înființată la exact un an după ce Trump a fost reales pentru a treia oară. America își lingea încă rănile după războiul din Mexic. Dacă vreți adevărul, nu ne așteptam să fie atât de greu. Dronele noastre îi loveau fără oprire din aer, dar n-am putut face mare lucru în privința atacurilor teroriste din malluri. Întreaga țară a fost transformată într-un mare câmp de luptă. Jihadiștii și rușii s-au aliat împotriva noastră și au început să-i aprovizioneze pe mexicani cu arme, ca și cum n-ar mai fi existat ziua de mâine. Guvernul federal a invocat legea marțială. La început a fost doar un proiect, dar apoi, când situația a devenit tot mai dificilă, au înființat Divizia 14+. Teoretic, pentru a te înrola, ai fi avut nevoie de acordul părinților, însă, după marele atac de Crăciun din San Diego, eu și Summer am rămas singuri. Adică am primit un tutore din partea statului, dar decizia ne-a aparținut în totalitate. La început, Summer nici n-a vrut să audă de așa ceva, dar apoi au început să apară materiale de promovare peste tot, fără încetare, așa că în cele din urmă a cedat și ea. Soldații din Divizia 14+ primeau salarii adevărate, de cinci ori mai mari decât primea Summer la McDonald’s, deși nu lucrul ăsta a fost decisiv. Ceea ce m-a adus în cele din urmă la baza de recrutare a fost colecția de ediții limitate pe care o

promiteau în reclame. Ediții limitate ale personajelor Destromon Go și mega pachete CP, care apăreau doar în zonele de război. Armata Statelor Unite le punea la bătaie pentru un timp limitat la patruzeci și opt de ore, iar singura modalitate de a obține unul era să fii pe câmpul de luptă, ceea ce însemna să înfrunți fie o unitate de infanterie, fie un comando rusesc, sau pe oricine dracu' mai lupta pe acolo. I-am spus lui Summer: Mă înrolez pentru un an, îți voi trimite acasă banii, lună de lună, iar când mă întorc acasă, vom avea cea mai tare colecție din oraș și, cine știe, poate chiar din toată nenorocita asta de țară. Și am avut dreptate, o, câtă dreptate am avut! Trei boși rari, de pe trei continente diferite. Trei! Înainte să mă înrolez, singurul loc în care am mai văzut personaje mega CP a fost pe YouTube, iar acum, dacă voi mai rămâne în viață timp de zece săptămâni, mă voi întoarce cu ele la Summer ca un rege.

Dar dacă mor, totul va fi moștenit de Baker. O merită, porcul ăla nenorocit.

Când mă întorc la bază, băieții se bucură să mă vadă. Un pui de pușcaș marin mă îmbrățișează plângând. În buletinul lui scrie Robbie Ramirez, dar toată lumea îi spune pui de pușcaș marin. În buletinul lui mai scrie și că are paisprezece ani și jumătate, dar pun pariu că nu are mai mult de doisprezece ani și un pic. Țârul ăla abia dacă-mi ajunge până la piept, iar la duș se vede că n-are nici un fir de păr pe corp, nici măcar la subsuori sau pe boașe. E spân ca un fund de bebeluș. Puiul a fost acolo în noaptea în care Baker a sărit între mine și ceceni și m-a ajutat să cărăm înapoi la navă ce mai rămăsese din sergent. Medicii m-au consultat și pe mine, iar la spitalul de campanie și-au dat seama că rana nu era chiar atât de gravă cum se crezuse inițial. Doar un șrapnel în burtă, cam atât.

— Mă bucur să te văd pe picioare, omule! zice puiul, încercând să-și ascundă lacrimile.

După masă, jucăm o partidă scurtă de Destromon Go – iar asta e victoria cu numărul 143 pentru Șopârla arctică.

— Ai auzit ceva despre sergent? mă întreabă el, în timp ce ne facem creierii pilaf cu băuturile roșii de la popotă. Cartierul General ne-a informat în legătură cu starea ta, dar n-au suflat o vorbă despre Baker.

Îi povestesc despre tot ce s-a întâmplat la spital. Despre cum medicii

abia reuşiseră să-l salveze şi despre cum nu va mai putea niciodată să meargă. E prea mult pentru pui, care îşi scoate telefonul mobil şi începe să-mi arate colecţia lui.

— Vezi asta? mă întreabă, indicând spre un personaj care arată ca un baros uriaş. L-am găsit pe plută, în noaptea în care tu şi Baker aţi fost loviţi. Nu e chiar un bos, dar foloseşte un mod de atac special. Data viitoare când luptăm, îl arunc în bătălie împotriva nenorocitei tale de Şopârle şi o s-o transforme într-un şniţel.

Suntem chemaţi prin difuzoare să ne pregătim echipamentul şi să ne prezentăm înarmaţi. Pe drum, încerc să aflu de la noul sergent al plutonului unde vom fi trimişi de data asta, dar e mut ca un mort. Avem atât de mulţi duşmani în nenorocita asta de lume, încât ar putea fi orice loc de pe mapamond.

Treisprezece ore mai târziu, punem la pământ o bază al-Quaeda din Sinai. Acolo îl eliminăm pe Jamil „Zece vieţi“ Alsharira, numărul doi al organizaţiei, iar lichidarea lui e pusă pe seama mea. Urmează o scurtă şedinţă de *debriefing*, după care comandantul diviziei tăbărăşte asupra mea ca o fată, zicându-le tuturor cum m-am întors dintr-o misiune în care am fost rănit, intrând direct în infern, şi cum, în clipa în care mă văzusem faţă în faţă cu Zece vieţi, arma mi s-a blocat, dar nu-mi pierdusem sângele rece, zdrobindu-i ţeasta cu patul puştii. Îmi dă salutul militar în faţa întregului pluton şi îmi spune că va avea grijă să primesc Medalia Congresului. Cu toţii sunt atenţi şi încordaţi, iar comandantul le spune să mă ovaţioneze, aşa că încep să strige ca o şleahtă de nebuni. În momentul în care pleacă, toată lumea se năpusteşte spre Sammy Mucosul. El, dintre toţi soldaţii, a fost singurul care a găsit o Cămilă de foc, un personaj epic, cel mai puternic din istoria jocului. Cu faimosul ei atac infernal şi cu defensiva pe care i-o oferă cocoaşa, Sammy ar putea să-mi spulbere Şopârla în două secunde. Turnăm pe Sammy găleţi de apă rece ca gheaţa, aşa cum facem mereu în divizia 14+ atunci când vreunul dintre noi reuşeşte să pună mâna pe un personaj legendar, în timp ce Sammy, acoperit cu totul de noroi, ne mulţumeşte cu dulcegării. Dacă, în urmă cu o jumătate de an, în timp ce încă scria eseuri despre Tom Sawyer şi Huckleberry Finn într-o agendă jerpelită, undeva în Tuscaloosa, cineva i-ar fi spus că va veni un moment în care va câştiga Cămila de foc, sigur s-ar fi stricat de râs.

Seara în cort, în sacul de dormit, primesc pe Instagram o poză de la

Summer. În poză apare un uriaș număr zece, din bombonele M&M presărate pe burta ei. În fiecare duminică îmi trimite numărul de săptămâni pe care le mai am până la întoarcerea acasă, de fiecare dată scrise cu câte ceva ce-mi place: figurine Star Wars, bomboane gumate, pliculețe de ketchup. Mai am patru ore până la apelul de dimineața, dar, în loc să le dorm, mă gândesc la ea și la Baker. Au mai rămas doar zece săptămâni până când îl voi face fericit pe unul din ei. Zece săptămâni, sau poate mai puțin.

Către: șeful.departamentului.pentru.studiul.relațiilor.dintre.specii
De la: Agent. Federal. SEFI
Subiect: Escape Room – Distrugerea probelor privind prezența extraterestră

În atenția Șefului Departamentului pentru Studiul Relațiilor dintre Specii,

După cinci luni de observare și cercetare genetică a vizitatorilor care au călcat pragul sălii de evadare aflate în gestionarea mea, s-a decis întreruperea oricărui contact cu speciile la care se face referire. Ultima întâlnire cu pământeanul numit „Warshavski“ a cântărit enorm în luarea acestei decizii. Aroganța și agresivitatea înregistrate pe parcursul interacțiunilor anterioare au putut fi observate izbucnind cu o asemenea forță amenințătoare în ceea ce-l privește pe antemenționatul pământean, așa cum reiese, de altfel, din raportul atașat acestui document, încât, dacă aceste tipare comportamentale reprezintă o uzanță comună tuturor membrilor speciei lui, considerăm că o relație deschisă cu astfel de indivizi ar putea conduce către extincția propriei noastre specii. Toate dovezile prezenței extraterestre pe coordonatele 66:22:14 (denumire locală „Mall Rishon LeTzion“) au fost distruse și inițiez călătoria de întoarcere la planeta-mamă.

Molecularul Domniei Voastre,
Agent Federal SEFI, Sistemul Solar

Scara

REVELAȚIE DIVINĂ

În mijlocul postului, Rafael l-a învitat la o discuție.

— Ce mai faci, Tzvi, toate bune?

— Da, mai mult sau mai puțin.

— Mă bucur să aud asta, pentru că începusem să mă cam îngrijorez.

— De ce? Am făcut ceva?

— Doamne ferește, doar că în ultima vreme…

— Ieri-dimineață n-am greblat împreună cu ceilalți, dar am avut învoire.

— Știu, știu. Nu sunt plângeri cu privire la felul în care îți îndeplinești îndatoririle…

— Atunci care-i problema? Cine a vorbit cu tine? Amatzia?

— N-a vorbit nimeni cu mine. Nici nu e nevoie să vorbească, îmi ajunge să privesc.

— Să privești la ce? Rafael, dacă ai ceva să-mi spui, atunci spune-mi pur și simplu.

— Cât de bine vorbești idiș, Tzvi? Știi ce înseamnă *farpishter punim*? E mutra unui om nefericit. O mutră încordată, tristă.

— Atunci problema e fața mea?

— Nu fața, Tzvi, ci ceea ce se află *în spatele* ei. Noi, toți cei de aici, cum să-ți explic, suntem fericiți. Și pentru că ne e bine – ești de cord cu mine, Tzvi, că ne e bine?

— Și?

— Și pentru că avem alternativă. Cum să nu vezi asta? Toți cei care ajung aici se simt norocoși. Mai mult decât norocoși. Binecuvântați, ăsta-i cuvântul. Pur și simplu binecuvântați. Pentru faptul că se află aici, împreună cu noi, și nu cu toți ratații din… știi tu de unde.

— Știu, a zis Tzvi. M-ai auzit pe mine plângându-mă vreodată?

— Nu, a spus Rafael, inspirând adânc. Niciodată. Dar nici nu te-am auzit vreodată râzând. Nici măcar nu te-am văzut zâmbind vreodată de când ai venit la noi.

— Bine, a zis Tzvi, străduindu-se să zâmbească. Vrei să zâmbesc mai des?

Rafael a devenit serios.

— Nu, nu vreau să zâmbești. Vreau să fii fericit, tot timpul, să te veselești din toată inima. Dumnezeu știe că ai multe motive să fii bucuros…

— Dumnezeu e mort, i-a tăiat vorba Tzvi.

— Știu, a zis Rafael, mușcându-și buza de jos. Dar suntem încă aici, iar Grădina Raiului continuă să funcționeze exact ca înainte, și tu, având în vedere că înainte ai lucrat ca… ca ce anume ai lucrat, Tzvi?

— Ofițer asistent în situații de urgență.

— Asta e în armată?

— Da.

— Ceva medical, nu-i așa?

— Nu. Slujba mea era să informez familiile atunci când cineva murea într-un accident. Știi și tu: un soț, un fiu, un frate.

— Îngrozitor. Chiar nu știam că există o asemenea meserie.

— De unde să știi, Rafael, ai făcut cumva armata?

— Ai dreptate, Tzvi. Deci tu mergeai să duci familiilor vestea morții celor dragi lor, apoi te duceai la bancă și stăteai la coadă, să-ți plătești ratele, temându-te că și tu vei muri… presupun că și tu te temeai de moarte, nu-i așa?

— Da, mă temeam. Și încă ce mă mai temeam!

— Atunci, uite, după toate astea, ai ajuns aici. Înger, fără credite, fără cozi, fără frici. Ar trebui să fii plin de recunoștință.

— Dar sunt plin de recunoștință.

— Se presupune că ar trebui să te simți ușurat.

— Dar mă simt ușurat. Nu neapărat în clipa asta, vreau să spun, dar în general, așa.

— Ar trebui să fii fericit.

— Încerc, Rafael, încerc din răsputeri.

— Și? Ce? Nu ești fericit când te trezești dimineața?

Tzvi și-a dres gâtul.

— Sunt, sunt… dar e o fericire molatică, precum elasticul de la chiloții spălați de mult prea multe ori…

— Trebuie să spun, Tzvi, că eu mă aflu de multă vreme aici, dar n-am mai auzit niciodată până acum expresia „fericire molatică“. După cum văd eu lucrurile, fericirea nu prea are cum să fie molatică.

— Ba poate, crede-mă pe cuvânt. Molatică, decolorată și tocită. Știi sentimentul acela pe care-l ai atunci când îți dorești foarte mult ceva, dar parcă nu doar ți-l dorești, îl dorești cu atâta ardoare, încât tot corpul îți tremură, și știi că șansele de a-l obține sunt foarte, foarte mici? Și stai așa, în sufragerie, îmbrăcat doar în chiloți, transpirat tot, încercând să-ți imaginezi clipa în care buzele tale vor atinge buzele fetei pe care ai dorit-o dintotdeauna, sau cea în care îți auzi fiul spunându-ți „Ești cel mai bun tată din lume“, sau pe aceea în care va suna telefonul de spital, ca să te anunțe că rezultatul biopsiei e negativ? Ți-ai dorit vreodată ceva atât de mult, Rafael?

— Nu.

— Ei bine, eu mi-am dorit. Și mi-e dor de sentimentul ăsta.

— Dar noi nu ținem pe nimeni aici cu forța, Tzvi. Dacă nu ți-e bine, te putem transfera cu ușurință…

— Nu vreau să merg în Iad, Rafael. Știi asta.

— Din câte știu eu, nu există decât două opțiuni, iar dacă vrei cu adevărat să rămâi aici, e de datoria mea să-ți spun că un înger trebuie să fie fericit. Un înger trebuie să fie împăcat cu sine. Senin, ăsta e cuvântul pe care îl căutam. Senin. Pentru că, deși nu e scris nicăieri, lucrul ăsta face parte din atribuțiile unui înger. Îmi cer scuze, îngerii nu au atribuții. A fi înger nu e o meserie, e mai mult decât atât, și…

— Privitor la greblatul norilor…

— Ce anume?

— Există îngeri care fac și altceva?

— Nu, dar dacă nu îți face plăcere să greblezi norii, ai putea pur și simplu să…

— Întreb asta pentru că Gabriel ne-a povestit la un moment dat că, înainte ca Sara să rămână însărcinată, a coborât s-o vadă și…

— N-a fost singur, au mai fost doi cu el.

— Și mă gândeam că, poate… poate că există vreo șansă ca, în loc de greblat, să fac ceva de genul ăsta? Știi tu, să-i vizitez pe oameni. Să le duc vești. Așa cum ți-am spus deja, asta am făcut și pe pământ. Am

multă experienţă în ceea ce priveşte relaţiile interpersonale în situaţii-limită şi sunt sigur că, dacă voi avea voie să-i vizitez din când în când pe oameni, lucrul ăsta m-ar putea ajuta foarte mult. Şi poate nu doar pe mine, ci întregul sistem. Cu toată modestia, mă pricep foarte bine la asta…

— Dar nu mai facem astfel de lucruri.

— Şi totuşi Gabriel mi-a povestit că nu s-a întâmplat doar cu Sara…

— E adevărat, dar, de când Dumnezeu ne-a părăsit, am terminat-o cu asta. A fost întotdeauna revelaţia divină aceea care a stat la baza deciziilor de a coborî pe pământ şi de a intra în contact cu oamenii. Deşi o asemenea întâlnire poate fi eficientă, poate deopotrivă să producă şi multă nenorocire, şi nici unul dintre noi – nici eu, nici Gabriel, nici Ariel – nu avem emanaţia divină necesară pentru a lua o astfel de decizie.

— Cum adică nu aveţi emanaţia divină necesară? Doar sunteţi îngeri…

— Arhangheli. Misiunea noastră este aceea de a-l servi pe Dumnezeu, nu de a lua decizii.

— Dar voi toţi sunteţi…

— Puri, nu înţelepţi. Dar nu suntem nici proşti, să fim bine înţeleşi. Şi, dacă îmi este permis să întreb, de ce e atât de important lucrul ăsta pentru tine? Îţi e dor de lumea vie?

— Nu de lume, a zis Tzvi, zâmbind trist, mi-e dor de oameni.

— Nici asta, trebuie să-ţi mărturisesc, a zis Rafael cu un zâmbet la fel de trist, n-am mai auzit până acum niciodată. Şi apropo de asta, ştii că e posibil ca ei nici să nu mai… să nu…

— Să nu ce?

— Să… ştii tu… să fi fost anihilaţi… să se fi anihilat unii pe alţii…

— Dar am ajuns aici în urmă cu puţin timp.

— Ştii când ai ajuns aici?

— Nu.

— Nici eu nu ştiu. Aici timpul trece cu totul altfel. Îngerii nu îmbătrânesc, şi nici norii. Mă bucur să aud că timpul a trecut repede pentru tine, ăsta-i un semn că te-ai simţit bine. Dar cine ştie câţi ani au trecut pe pământ: o sută? O mie? Un milion? Indiferent cât de mult ar fi trecut, e cu siguranţă suficient pentru ca o specie atât de vulnerabilă şi de instabilă să se autodistrugă.

— Vorbești asemenea cuiva care știe ceva.

— Vorbesc asemenea cuiva care nu știe nimic și care admite asta. Din clipa în care Dumnezeu a murit, oamenii nu ne-au mai interesat deloc.

— Bun, deci dacă înțeleg bine, atunci nu există decât două posibilități, fie greblatul de nori, fie iadul, a zis Tzvi.

— Ai înțeles bine.

— Atunci mă întorc la greblat.

TRANSPIRAȚIE

Îngerii nu cad niciodată. Este aproape imposibil s-o facă, de vreme ce sunt suflete curate, fără dorințe și nevoi. Dar Tzvi nu putea scăpa de sentimentul că era exact ceea ce era: un înger căzut. Plutea pe marea liniștită, ducând dorul vârtejurilor și valurilor. Ceva nu era bine cu el, ceva ce nu putea împărtăși cu nici un alt suflet. Problema asta era doar a lui, iar dacă nu va găsi o cale de a o rezolva, va ajunge în iad.

Iadul e plin de suflete care au trăit ca și cum n-ar mai fi existat ziua de mâine și care abia în clipa morții descoperiseră că au de plătit un preț pentru păcatele lor. Nu-și dorea să fie primul care ajunge acolo, pur ca albul zăpezii, doar pentru că n-a reușit să-și găsească fericirea aici, în Grădina Raiului. Știa că trebuie să găsească o metodă prin care să nu-i mai fie dor.

Îngerii nu visează niciodată. Activitatea cea mai apropiată de visare este privitul în zare. Primul lucru pe care Tzvi a trebuit să-l învețe a fost tocmai privitul în zare. Cum să nu se concentreze asupra lucrurilor materiale și cum, sub nici o formă, să nu ajungă în punctul în care să înceapă să compare viața fizică pe care a trăit-o, cu existența eterică actuală. De asemenea, trebuia să zâmbească mai mult. Nu zâmbete false. Îngerii sunt incapabili de falsitate. Trebuia pur și simplu să găsească zâmbetul dinăuntrul lui.

Trecuse mult timp de la discuția lui cu Rafael. Nu putea spune exact cât anume, în Grădina Raiului nu există ceas, dar cu siguranță trecuse mult. Și chiar dacă dorința lui de a se întoarce în lumea oamenilor nu dispăruse de tot, cel puțin nu-l mai chinuia clipă de clipă. Tzvi știa că nu va fi niciodată un înger perfect, dar avea încredere în faptul că, dacă

va munci îndeajuns cu sine însuși, va reuși să devină un înger comun, unul care nu va mai îngrijora și nu va mai supăra pe nimeni. Și, în ciuda modestiei sale angelice, știa că schimbarea era vizibilă. Dintre toate zecile de îngeri, Rafael îl alesese tocmai pe el pentru a se îngriji de uneltele de grădinărit. Din câte se pare, aceasta fusese modalitatea lui de a-i spune că vede că se află pe calea cea bună.

În calitatea lui de îngrijitor al uneltelor de grădinărit, Tzvi avea obligația de a ajunge la depozit înaintea tuturor celorlalți îngeri, de a încărca greblele în roabă și de a le duce la locul programat pentru a fi greblat în ziua respectivă. Mai erau și alte unelte în depozit: ciocane, foarfeci, chiar și un plug, însă nu aveau nevoie decât de greble. Momentul din zi pe care Tzvi îl iubea cel mai mult era acela în care termina lucrul și, de dragul exactității, trebuie spus mai curând că momentul lui preferat era cel imediat de după ce termina lucrul. Toți îngerii se relaxau, cufundându-se într-o mare de serenitate, așa cum Tzvi nu reușea niciodată pe deplin, în timp ce el își folosea întreaga energie pentru a aduna greblele, lucru care-l împiedica să se lase înghițit de melancolia aceea atât de familiară. Lucrul ăsta îl ajuta exact ca un medicament. De fiecare dată când depista înăuntrul minții lui chiar și cea mai mică fărâmă de gând la viața lui anterioară sau vreo umbră de dor, dădea repede fuga la depozit și începea să aranjeze uneltele de lucru.

Într-o astfel de noapte agitată, Tzvi a descoperit scara. Era o scară de neînțeles, un paradox în trepte: îndeajuns de scurtă, încât să poată fi depozitată acolo, în atelierul acela micuț, și suficient de lungă, încât… serios? Era imposibil să-i stabilești lungimea după vreo unitate de măsură pământească și, în ciuda faptului că s-a străduit s-o facă, Tzvi a trebuit să admită în cele din urmă că era infinită. L-a chestionat pe Rafael în legătură cu scara, iar Rafael, cu o răbdare de înger și oferindu-i cele mai mici detalii, a început să-i spună povestea visului lui Iacov, ca și cum Tzvi n-ar fi fost și el evreu sau ca și cum ar fi fost vreun țânc care n-a deschis niciodată cartea Torei. Când Rafael a observat că pe Tzvi îl entuziasma povestea, i l-a prezentat pe îngerul care se luptase cu Iacov în noaptea aceea și chiar l-a rugat să-i spună lui Tzvi povestea, din punctul de vedere al unui participant la cele întâmplate. Iar îngerul i-a povestit. I-a spus lui Tzvi că aceea a fost prima și ultima dată când a coborât pe pământ, iar lucrul cel mai dificil

fusese, din punctul lui de vedere, să înfrunte mirosurile trupurilor omenești. Iacov, i-a spus îngerul lui Tzvi, avea un trup slab, mult inferior celui al unui înger, dar îngerul trebuia să ascundă lucrul acesta și să facă să pară că între ei se ducea o luptă pe viață și pe moarte. Iacov în schimb se străduia și iar se străduia, fiind transpirat din cap până-n picioare, iar mirosul ăsta era atât de puternic, încât aproape că-l omorâse pe înger. Dar îngerul a reușit să-și ducă misiunea la îndeplinire, iar la sfârșitul acelei nopți, după ce s-a întors în ceruri, primul lucru pe care i l-a cerut lui Dumnezeu, care trăia încă pe vremea aceea, a fost să nu-l mai trimită niciodată în misiuni care presupuneau interacțiune cu ființele pământene. După ce și-a terminat povestea, îngerul și-a ridicat ambele brațe în aer, într-o mișcare greu de interpretat, ca și cum ar fi spus, povestea asta n-are nici o morală, iar Rafael, care stătea lângă Tzvi și asculta povestea împreună cu el, a izbucnit în râs.

— E adevărat, i-a zis el lui Tzvi, și pe mine m-au speriat întotdeauna mirosurile.

MIROS DE HAINE CURATE

În noaptea aceea, cuibărit pe un nor, pentru prima dată de când ajunsese în Grădina Raiului, Tzvi a avut un vis. Atunci când a ajuns aici, Rafael i-a explicat că privitul în zare se poate transforma din când în când în visare, iar în vis nu există niciodată poveşti, sau imagini, sau timp, sau culoare. Dar visul pe care l-a avut Tzvi în noaptea aceea a fost unul de cu totul alt tip. În visul lui se făcea că grebla nori, când, deodată, grebla lui a lovit un obiect tare. Tzvi a săpat cu mâinile în nor și a descoperit o cutie metalică. Pe cutie era o imagine cu biscuiți cu unt, ca aceia pe care asistenta lui i-i servea la cafea, dar, când a deschis cutia, a găsit înăuntru un om micuț, un omuleț, iar omul acesta, în loc să spună ceva, l-a atacat pe Tzvi cu furie. În vis, omulețul era așa de mititel și de inofensiv, încât Tzvi nu-și putea explica de unde își adunase curajul să-l atace. La început, Tzvi a încercat să se apere cu delicatețe și, cu două degete, să-l îndepărteze de el pe omul acela micuț, dar omulețul nu s-a lăsat: lovea cu picioarele, mușca, scuipa și înjura, iar Tzvi și-a dat seama în vis că omulețul nu va înceta decât dacă-l va distruge și că lupta aceasta era una pe viață și pe moarte. Tzvi a încercat

să-l strângă pe omuleț între degete, să-l zdrobească, să-l facă bucăți – dar n-a reușit. Nu știa din ce era făcut omul acesta minuscul și păros, părea un material mai dur decât diamantul. Iar când Tzvi s-a trezit din somn și a descoperit pe fruntea sa o picătură de transpirație, a gustat-o cu vârful limbii și și-a dat seama că era sărată.

Tzvi s-a ridicat. Fără să mai aștepte nici măcar o secundă, s-a dus direct la depozit, a luat scara și a sprijinit-o de un nor. Scara avea trepte infinite și, cu fiecare treaptă pe care o cobora, încerca să-și imagineze mirosurile care-l așteptau acolo jos: miros de transpirație, miros de haine curate, miros de lemn mucegăit. Poate chiar mirosul dulce și ușor înecăcios al unei prăjituri lăsate prea mult timp în cuptor. Mirosul a orice.

Yad Vashem

Între secțiunea care expunea informații despre comunitățile evreiești dinaintea ascensiunii nazismului și aceea despre Noaptea de Cristal era amplasat un panou transparent de sticlă. Panoul acesta avea o utilitate strict simbolică – Europa dinaintea nopții acelui pogrom istoric și cea care a urmat după ea ar putea părea, pentru un ochi neexperimentat, unul și același continent, însă adevărul este că erau complet diferite. Eugene, care mergea repede, fiind cu câțiva pași înaintea ghidului, n-a observat panoul despărțitor. Izbitura a fost neașteptată și dureroasă. O picătură de sânge a început să i se prelingă dintr-o nară. Rachel a spus în șoaptă că nu arăta deloc bine și că ar fi fost mai bine să se întoarcă la hotel, dar el și-a îndesat câte o bucățică de șervețel mototolit în fiecare nară și a zis că nu e nimic și că vrea să continue vizita.

— Dacă nu punem puțină gheață, se va umfla, a încercat din nou Rachel, hai să mergem, nu trebuie să…, iar în momentul acela s-a oprit, în mijlocul propoziției, a tras aer în piept și a spus: E nasul tău. Vrei că continuăm? Atunci hai să continuăm.

Eugene și Rachel au prins din urmă grupul, care se afla acum în colțul dedicat procesului de la Nürnberg. În timp ce asculta explicațiile ghidului, care avea un puternic accent sud-african, Eugene încerca să ghicească în ce fel s-ar fi încheiat propoziția lui Rachel, dacă ar fi continuat-o. „Nu trebuie să faci o dramă din orice, Eugene, e atât de obositor.“ Sau „Nu trebuie să-ți pui gheață pe nas, dar asta ar ajuta cu siguranță“. Oare ceva de felul ăsta avusese de gând să spună?

Multe gânduri îi trecuseră prin minte lui Eugene în clipa în care se hotărâse s-o surprindă pe Rachel cu două bilete spre Israel. Se gândea: mare. Se gândea: deșert. Se gândea: Rachel zâmbind din nou. Se gândea: noi, făcând dragoste în camera de hotel, în timp ce prin fereastra veche vedem soarele începând să apună peste zidurile

Ierusalimului. Și, în întreg oceanul acela de gânduri, nu existase nici măcar unul legat de firicele de sânge curgându-i din nări sau despre Rachel care începe o propoziție pe care nu o mai termină, în felul acela al ei, care-l scoate din minți. Dacă s-ar fi aflat acum în oricare alt loc din univers, cu siguranță ar fi început să se autocompătimească, dar nu și aici. Femeia sud-africană care le era ghid le-a indicat o fotografie cu mai mulți evrei dezbrăcați, în zăpadă, sub amenințarea puștii. Temperatura acolo, spunea femeia, era de minus cincisprezece grade Celsius. Imediat după ce au fost făcute fotografiile, au fost forțați cu toții – femei, bătrâni și copii – să intre într-o groapă săpată în pământ, apoi au fost împușcați. După ce și-a terminat propoziția, l-a privit pentru un moment pe Eugene, cu ochi goi, și n-a mai adăugat nimic. Nu înțelegea de ce se uita tocmai la el. Primul gând care i-a trecut prin minte a fost că el era singurul din grup care nu era evreu, însă, înainte ca gândul lui să fi apucat să se contureze pe deplin, și-a dat seama că nu avea nici un sens.

— Ai sânge pe cămașă, i-a spus ea, cu o voce care i-a părut destul de detașată lui Eugene.

El s-a uitat la pata micuță de pe cămașa lui albastră, apoi a privit încă o dată fotografia unui cuplu în vârstă, dezbrăcat. Femeia din fotografie își acoperea goliciunea cu mâna dreaptă, în încercarea de a-și păstra demnitatea, în timp ce soțul îi ținea strâns mâna stângă în palma lui mare. Oare cum ar fi reacționat el și Rachel dacă într-o bună zi ar fi fost scoși cu forța din apartamentul lor călduros, din Upper West Side, duși în parcul din apropiere și obligați să se dezbrace și să coboare într-o groapă săpată în pământ? Oare și ei și-ar găsi sfârșitul ținându-se de mână?

— Sângele, domnule, a zis femeia, întrerupându-i șirul gândurilor, continuă să curgă.

Eugene și-a îndesat și mai tare în nări bucățile de hârtie igienică mototolită și a încercat să zâmbească.

Totul a început lângă fotografia a șase femei cu capetele rase, în secțiunea despre Auschwitz. Adevărul este că începuse de fapt cu aproximativ patru săptămâni în urmă, când amenințase că-i va da în judecată ginecologul. Se aflau împreună în clinica bătrânului medic, iar în mijlocul monologului lui doar pe jumătate amenințător, ea îi spusese:

— Eugene, strigi.

Avea o privire pierdută şi lipsită de expresie. O căutătură pe care nu i-o cunoştea. Din câte se pare, el chiar vorbise pe un ton răstit, deoarece asistenta de la recepţie intrase în cabinet fără să bată la uşă şi îl întrebase pe medic dacă e totul în ordine. Atunci a început totul – şi a continuat să se ducă la vale acolo, lângă fotografia care le înfăţişa pe femeile acelea cu capetele rase. Ghidul le-a povestit că femeile însărcinate care ajungeau la Auschwitz trebuiau să avorteze înainte ca sarcina să devină vizibilă, deoarece sarcina însemna nici mai mult, nici mai puţin decât condamnare la moarte. În mijlocul explicaţiei, Rachel s-a întors cu spatele la ghid şi s-a îndepărtat de grup. Femeia care le servea drept ghid s-a uitat spre Eugene, care a spus, aproape reflex, „Îmi pare rău. Am pierdut de curând un copil“. A rostit cuvintele cu o voce pe care o credea suficient de tare, încât să poată fi auzită de ghid, dar nu şi de Rachel. Aceasta din urmă continua să se îndepărteze de grup, dar, chiar şi de la depărtare, Eugene putea simţi fiorul care-i traversa spinarea în timp ce el rostea acele cuvinte.

Locul cel mai impresionant din întreg muzeul era Memorialul Copiilor. Tavanul acelei peşteri subterane fusese acoperit de candele fără număr, care încercau – fără prea mult succes – să alunge întunericul ce acoperise totul. În fundal se auzea o voce recitând numele copiilor ucişi în timpul Holocaustului. Ghidul le-a spus că erau atât de multe, încât rostirea tuturor ar fi durat mai mult de un an. Grupul a părăsit încăperea, dar Rachel a rămas pe loc. Eugene s-a apropiat de ea, îngheţat, ascultând numele rostite unul după altul, pe un ton lipsit de orice expresie. I-a mângâiat spinarea, prin jachetă. Ea n-a reacţionat în nici un fel. El i-a spus:

— Îmi pare rău, n-ar fi trebuit să spun asta aşa, de faţă cu toată lumea. E ceva intim, care ţine doar de noi.

— Eugene, a zis Rachel, continuând să privească luminile difuze suspendate deasupra lor, noi n-am pierdut un copil. L-am avortat. Nu e acelaşi lucru.

— A fost o greşeală teribilă, a spus Eugene. Erai într-o stare emoţională dificilă, iar eu, în loc să încerc să te ajut, m-am cufundat în muncă. Te-am abandonat.

Rachel s-a uitat la el. Ochii ei arătau precum ochii cuiva care a plâns, dar în ei nu se vedea nici măcar o lacrimă.

— Starea mea emoţională era cât se poate de bună, a zis ea, am

făcut avortul pentru că nu-mi doream copilul.

Vocea din fundal rostea acum numele „Shoshana Kaufman“. În urmă cu câțiva ani, când Eugene preda la școala primară, avusese o elevă tristă, pe care o chema Shoshana Kaufman. Știa că nu era vorba despre aceeași fetiță, însă imaginea ei, zăcând moartă în zăpadă, i-a trecut pentru o secundă prin fața ochilor.

— Spui acum lucruri pe care nu le crezi cu adevărat, i-a zis el lui Rachel, le spui pentru că ești furioasă, le spui pentru că ți-e greu, pentru că suferi de depresie. Relația noastră trece printr-o perioadă îngrozitoare, e adevărat, iar eu sunt de vină pentru aproape tot ce s-a întâmplat în ultima vreme, dar…

— Nu sufăr de depresie, Eugene, l-a întrerupt Rachel, pur și simplu nu mai sunt fericită cu tine.

Eugene a tăcut. Au mai ascultat numele câtorva dintre copiii uciși, apoi Rachel a spus că va ieși să fumeze o țigară. În încăpere era atât de întuneric, încât era greu să-ți dai seama câți oameni erau înăuntru, iar în afara japonezei în vârstă, care privea exponatele cu capul dat pe spate, n-a reușit să mai vadă pe nimeni. Aflase pentru prima dată de sarcina lui Rachel atunci când ea îi povestise despre avort. El s-a înfuriat atunci. S-a înfuriat pe faptul că ea nu-i dăduse nici măcar răgazul de a-și imagina împreună copilul, că nu-i dăduse șansa de a-și așeza capul pe pântecul ei moale și de a încerca să-și dea seama ce se întâmplă acolo, înăuntru. Furia lui a fost atât de puternică, își aducea el aminte, încât îl speriase până și pe el. Se temea că i-ar putea face ceva rău. Rachel îi spusese atunci că era prima dată când îl vedea plângând. Dacă ar mai fi rămas câteva minute în muzeu, ar fi putut să-l vadă plângând pentru a doua oară. A simțit o mână caldă atingându-i ceafa, iar când și-a ridicat privirea, a văzut-o pe japoneza în vârstă stând chiar lângă el. În ciuda întunericului și a ochelarilor groși pe care-i purta, și-a putut da seama că și ea plângea.

— E îngrozitor, i-a zis ea lui Eugene în engleză, cu un accent străin foarte puternic, e pur și simplu îngrozitor ce sunt capabili oamenii să-și facă unii altora.

Zi de naştere tot anul

Era odată un om bogat. Foarte bogat. Erau unii care spuneau că ar fi fost chiar mult prea bogat. În urmă cu mulţi ani, inventase ceva sau furase invenția cuiva. Dar asta se întâmplase în urmă cu atât de mult timp, încât nici măcar el nu-şi mai aducea aminte. Invenția asta a lui fusese vândută unei mari companii, în schimbul unei sume uriașe. Bărbatul investise toți banii primiți în terenuri şi apă. Pe terenurile cumpărate, ridicase nişte cutii minuscule de beton, pe care le-a vândut oamenilor care aveau nevoie de ziduri şi de un acoperiş, iar apa a îmbuteliat-o în sticle şi le-a vândut-o oamenilor însetați. După ce a terminat de vândut totul la prețuri exorbitante, s-a dus la casa lui uriașă şi foarte frumoasă şi a început să se gândească la lucrurile pe care le-ar fi putut face cu banii câştigați. Ar fi putut, desigur, să se gândească la ce va face cu viața lui, o chestiune nu mai puțin interesantă, dar oamenii cu mult prea mulți bani nu au de obicei timp de pierdut cu astfel de gânduri.

Bărbatul bogat stătea în casa lui uriașă, încercând să se gândească la lucruri pe care le-ar fi putut cumpăra la preț mic, dar pe care le-ar fi putut vinde la preț mai mare, dar şi la alte lucruri, care l-ar fi putut face pur şi simplu fericit. Era singur şi avea nevoie de lucruri care să-l facă fericit. Nu era singur pentru că n-ar fi fost un tip de treabă. Era un om bun, foarte popular, şi multă lume îşi dorea să se afle în preajma lui. Dar pentru că era şi sensibil şi suspicios, se gândea că oamenii îi căutau compania din cauza banilor lui. Aşa că a ales să se îndepărteze de toată lumea.

Adevărul este că bărbatul avea dreptate. Toți oamenii din jurul lui, cu excepția unuia singur, îl căutau şi din pricina banilor. Pentru că nu aveau suficienți, sau pentru că aveau impresia că nu au suficienți, în timp ce credeau că el are. Toți oamenii din jurul lui, cu excepția unuia,

credeau că dacă el le va da puțin din ceea ce are, viața lor se va schimba de la un capăt la altul, în vreme ce el nici măcar nu va simți. Absolut toți, cu o singură excepție. Și tocmai omul acesta care făcea excepție, care nu era câtuși de puțin interesat de banii lui și de viitorul pe care și l-ar putea cumpăra cu ei, s-a sinucis.

Bărbatul cel bogat s-a întins pe podeaua de marmură albă a salonului său și a început să-și plângă de milă. Era o zi plăcută de primăvară, iar marmura răcoroasă îi făcea corpul să se înfioare, ceea ce nu l-a împiedicat să rămână în continuare acolo și să-și plângă de milă. Bărbatul se gândea, „trebuie să existe pe lumea asta ceva ce-mi doresc, ceva care să mă facă fericit. Ceva ce altcineva ar putea să-și petreacă o viață întreagă încercând să obțină, iar eu mi-aș putea procura fără cel mai mic efort.“ Dar nu-i trecea absolut nici o idee prin minte.

A stat întins pe podeaua răcoroasă timp de patru zile întregi, până când i-a sunat telefonul mobil. La celălalt capăt al firului era mama sa, care-l sunase să-i ureze „La mulți ani!“. Era deja foarte bătrână, iar celulele memoriei din creierul ei se împuținaseră considerabil, așa încât nu-și mai putea aduce aminte decât numele rubedeniilor și câteva date importante. Bărbatul cel bogat s-a bucurat să-i audă vocea, iar înainte de a încheia conversația cu ea, a auzit soneria sunând, și când a deschis ușa, a văzut un curier, cu o cască de motociclist pe cap, ținând în mână un buchet de flori frumos mirositoare și o felicitare. Omul care-i trimisese florile era unul de care nu-i plăcea foarte mult, dar florile erau frumoase și au reușit să-l bucure și mai mult. Toată bucuria aceea a trezit în mintea lui o idee antreprenorială: dacă ziua de naștere îl face să se simtă atât de fericit, atunci de ce să se limiteze la una singură pe an?

A hotărât să dea un anunț foarte mare la ziar, în care să scrie că era interesat să cumpere zilele de naștere ale altor oameni. De fapt, nu zilele de naștere în sine, pentru că acestea nu puteau fi vândute, ci tot ceea ce venea odată cu ele: cadouri, urări, petreceri și tot restul. Reacțiile la anunțul lui au fost fantastice. Lucrul acesta putea fi explicat de situația economică din perioada respectivă sau, poate, de faptul că oamenii nu mai dădeau prea multă importanță propriilor zile de naștere – programare după programare, bărbatul s-a trezit cu agenda aproape plină în mai puțin de o săptămână, având câte o zi de naștere pentru fiecare zi a anului.

Cei mai mulți dintre vânzătorii zilelor de naștere erau oameni cinstiți.

Cu excepția unui singur bătrân, care a încercat să țină doar pentru el câteva sărutări umede și un tablou cu o câmpie de flori, făcut de nepoții lui, toți ceilalți vânzători respectau contractul întocmai și îi trimiteau bărbatului bogat tot ceea ce primeau de zilele lor de naștere, fără a fi constrânși prin amenințări și fără a apela la avocați.

Astfel, în fiecare zi, bărbatul cel bogat avea parte de o mulțime de conversații telefonice pline de afecțiune, care-i aduceau multă bucurie, și, în fiecare zi, tot felul de copii și de bătrâni pe care nu-i cunoștea îi cântau la telefon „La mulți ani!“. Până și mailul era plin de felicitări electronice și o mulțime de cadouri frumos împachetate ajungeau acasă la el, fără oprire. Încă avea câteva „găuri“ în agendă, mai ales în luna februarie, dar oamenii lui i-au arătat șiruri nesfârșite de tabele Excel, spunându-i că era doar o chestiune de timp până ce aveau să fie ocupate și datele respective.

Bărbatul bogat era fericit. Un ziar a publicat la un moment dat o frumusețe de articol sfâșietor împotriva inițiativei lui de a cumpăra zilele de naștere, numind-o lipsită de etică, însă nici măcar acest lucru n-a reușit să-i tulbure fericirea. În ziua aceea celebra aniversarea unei fete de optsprezece ani, iar prietenele acesteia îl bombardaseră pur și simplu cu tot felul de urări călduroase, ceea ce reușise să-l facă să se simtă ca și cum în față i s-ar fi deschis un viitor complet necunoscut.

Aceea a fost o perioadă extraordinară, care s-a încheiat pe 1 martie. Chiar atunci avea programată sărbătorirea zilei de naștere a unei văduve furioase, însă, când s-a trezit în dimineața aceea și și-a dat seama că nu primise nici măcar o felicitare, nici măcar un telefon, s-a simțit înșelat. Fiind un om plin de resurse, a decis să nu se lase tulburat de acest eveniment și să caute altceva care i-ar putea însenina ziua. Bărbatul cel bogat și-a mai verificat o dată agenda și a descoperit că aceasta era tocmai ziua în care își luase viața singurul om care nu voise niciodată nimic de la el, așa încât a decis să facă o vizită la cimitir. Când a ajuns la mormântul prietenului mort, a văzut că acolo se afla o mulțime de oameni. Plângeau și puneau flori roșii pe mormânt. Se îmbrățișau și își spuneau unii altora cât de dor le era de omul care, prin dispariția lui, lăsase un gol în viețile lor.

Bărbatul cel bogat s-a gândit: poate e ceva aici. Morții nu se mai pot bucura de toată dragostea revărsată asupra lor, dar eu pot. Aș putea oare să cumpăr și comemorările celor morți? Adică, nu de la ei, ci de la

urmaşii lor. Aş putea să-mi aşez pe mormânt un pat acoperit cu un fel de sticlă neagră, să mă întind pe el şi să-i ascult pe oameni plângând şi spunând cât de mult îmi simt lipsa.

Era o idee interesantă, dar bărbatul cel bogat n-a apucat s-o pună în practică. A murit a doua zi dimineaţa şi, asemenea fericirii pe care o experimentase în ultima vreme, şi moartea lui a fost menită altcuiva. Trupul lui neînsufleţit a fost găsit printre ambalaje rupte de cadouri primite cu ocazia zilei de naştere a unui fost revoluţionar. Ulterior s-a descoperit că printre cadouri se strecurase şi unul trimis din partea unui regim totalitar.

La înmormântarea bărbatului bogat au participat mii de oameni. Cu toţii voiau banii lui, dar, pe de altă parte, îl şi iubiseră foarte mult. I-au povestit ore întregi, i-au cântat melodii triste şi au aşezat pietricele pe mormântul lui. Totul a fost atât de emoţionant, încât până şi tânărul miliardar chinez care cumpărase drepturile asupra desfăşurării înmormântării de la moştenitorii legali ai decedatului şi care urmărise întreaga ceremonie din interiorul cuştii sale întunecate, aşezată pe fundul gropii, a vărsat o lacrimă.

Alergii

Câinele a fost ideea mea. Tocmai ne întorceam de la cabinetul ginecologului. Rakefet plângea, iar șoferul taxiului, care era un individ cumsecade, ne-a lăsat în capătul străzii Arlozorov, pentru că Ibn Gavirol era închisă din cauza protestelor. Ne-am îndreptat spre casă pe jos. Strada era aglomerată și umedă, iar oamenii din jurul nostru strigau în megafoane. O sperietoare uriașă, care avea chipul ministrului de finanțe, fusese așezată în mijlocul unui refugiu pietonal, iar oamenii aruncau în ea cu bancnote; exact în momentul în care am trecut pe acolo, cineva a dat foc bancnotelor, iar sperietoarea a început să ardă.

— Nu vreau să adopt un copil, a zis Rakefet, mi-e și așa destul de greu că tu ai deja unul. Nu vreau copilul altcuiva.

Oamenii strigau în jurul nostru, dar ea continua să mă privească doar pe mine, așteptându-mi răspunsul. Nu știam ce să spun, nu aveam nici cea mai vagă idee și, chiar dacă aș fi avut, nu era momentul s-o rostesc. Dar am văzut că Rakefet era cu adevărat supărată.

— Poate ar trebui să mergem mâine să cumpărăm un cățel? am zis eu în cele din urmă, mai mult pentru a spune totuși ceva. Sperietoarea de ciori ardea acum în flăcări roșii, iar deasupra noastră se auzea sunetul sirenelor unui elicopter de poliție sau al unui car de televiziune.

— Nu cumpărăm, a strigat Rakefet, în încercarea de a se face auzită, vom salva unul. Sunt destui câini părăsiți care au nevoie de o casă.

Și astfel a apărut Araz.

L-am luat de la un adăpost de animale. Nu mai era pui, dar nici nu terminase de crescut. Îngrijitoarea ne-a spus că fusese abuzat și că nimeni nu-l dorea, iar eu am vrut imediat să știu de ce, pentru că era un câine frumos, care părea de rasă, dar Rakefet n-a dat nici o importanță acestei probleme. Când ne-am apropiat ca să-l mângâiem, a tresărit ca și cum am fi avut de gând să-i facem rău, și tot drumul spre casă a

tremurat şi a scheunat îngrozitor. Dar Araz s-a obişnuit destul de repede cu noi. Ne iubea cu adevărat şi, de fiecare dată când unul din noi era nevoit să plece, plângea pur şi simplu, iar dacă ieşeam undeva amândoi, atunci lătra ca ieşit din minţi şi zgâria uşa. Prima dată când s-a întâmplat asta, am hotărât să aşteptăm jos, până când avea să înceteze, dar el n-a încetat, aşa că, după încă vreo câteva astfel de încercări, am încetat noi să-l mai lăsăm singur. Având în vedere faptul că Rakefet lucra mai mult de acasă, n-a fost deloc complicat.

Pe cât de mult ne iubea pe noi, pe atât de mult îi ura Araz pe ceilalţi oameni, şi mai ales pe copii. După ce a muşcat-o pe fiica vecinei noastre de palier, am început să-l scoatem la plimbare numai cu lesă şi botniţă, dar vecina s-a încăpăţânat să facă un întreg circ din pricina asta. A făcut plângere la municipalitate şi l-a sunat pe proprietarul apartamentului în care locuiam, deşi acesta nici măcar nu ştia că ne luaserăm câine, iar în mai puţin de o săptămână am primit o scrisoare trimisă de avocatul lui, prin care ne solicita să eliberăm urgent apartamentul. Era greu să găsim un alt apartament în acelaşi cartier, mai ales unul în care să fie acceptate animale de companie, aşa încât ne-am mutat puţin mai la sud. Am închiriat unul pe strada Yona HaNavi, un apartament mare, dar foarte întunecos. Lui Araz i se potrivea de minune. El nu suporta lumina, iar acum avea şi mai mult spaţiu în care să alerge. Era de-a dreptul amuzant, Rakefet şi cu mine stăteam pe canapea şi povesteam sau ne uitam la televizor, în timp ce el alerga în jurul nostru ore întregi, fără să obosească.

— Dacă ar fi fost copil, i-am fi dat de mult Ritalin, am spus eu într-o zi în glumă, dar Rakefet mi-a răspuns cât se poate de serios că, şi dacă ar fi fost copil, tot nu i-am fi dat, pentru că Ritalinul este pentru părinţi leneşi, care nu sunt capabili să tolereze energia copiilor, şi nicidecum pentru copii.

Între timp, Araz a început să dezvolte o alergie ciudată, un fel de eczemă roşie, care i se întindea pe tot corpul şi care părea destul de îngrijorătoare. Veterinarul ne-a explicat că ar fi vorba despre o alergie la mâncarea de câini şi ne-a sugerat ca, în loc de hrana obişnuită, să încercăm să-i dăm carne crudă, iar în clipa în care l-am întrebat dacă nu cumva crede că apariţia eczemei ar putea avea legătură cu atacurile cu rachetă asupra Tel Avivului – pentru că Araz, care era bine-mersi cu zgomotul exploziilor, se speria totuşi îngrozitor de sunetul sirenelor –,

medicul a insistat asupra faptului că nu exista nici o legătură între cele două şi ne-a mai spus o dată să încercăm cu carne crudă. Dar numai vită, pentru că nici carnea de pui nu-i făcea bine lui Araz.

Lui Araz îi plăcea carnea de vită, iar eczema a dispărut. Începuse, de asemenea, să se manifeste mult mai ameninţător faţă de oamenii care veneau la noi în vizită, iar după ce l-a muşcat pe curierul de la supermarket, am luat hotărârea de a nu mai invita pe nimeni în casă. Am avut mare noroc în privinţa curierului. Araz i-a dat o pupătură serioasă şi aproape i-a sfâşiat unul din muşchii gemeni, dar pentru că era imigrant ilegal din Eritreea, n-a vrut să meargă la spital, aşa că, după ce Rakefet i-a curăţat şi i-a pansat rana, i-am dat o mie de şekeli, în bancnote de câte două sute, şi i-am cerut iertare, iar curierul s-a străduit să zâmbească, ne-a spus în engleză că va fi bine, apoi a zbughit-o afară.

Eczema a revenit după trei luni. Veterinarul ne-a spus că, din câte se părea, corpul se obişnuise cu noua hrană, aşa încât trebuia schimbată din nou. Am încercat să-i dăm carne de porc, dar nu reuşea s-o digere. Medicul ne-a recomandat carne de cămilă, şi chiar mi-a dat numărul de telefon al unui beduin care vindea aşa ceva. Beduinul era însă suspicios. Nu avea autorizaţie de comercializare de la minister, aşa că ne întâlneam de fiecare dată în altă intersecţie, la câteva ore distanţă de oraş, către sud, şi îmi cerea tot mereu să-i plătesc cu bani gheaţă. Lui Araz îi plăcea foarte mult mirosul acestei cărni, iar când i-o găteam, stătea lângă mine în bucătărie şi lătra rugător spre tigaie. Lătratul lui era aproape uman, semănând cu glasul unei mame care-şi roagă copilul să coboare din copacul în care tocmai s-a urcat. Mie şi lui Rakefet ni se înmuiau inimile.

Odată, când l-am scos pe Araz în curte, l-a atacat pe bătrânul rus de la etajul al doilea. N-a reuşit să-l muşte, pentru că avea botniţă, dar a reuşit să sară pe el şi să-l trântească pe spate. Bătrânul s-a ales cu o lovitură serioasă la cap şi a fost dus la spital. Era inconştient când a ajuns ambulanţa, iar Rakefet i-a spus paramedicului că se împiedicase, deşi am intrat amândoi într-o stare depresivă din cauza întregii poveşti, ştiind foarte bine că, după ce bătrânul rus îşi va recăpăta cunoştinţa, va trebui să ne mutăm din nou. De fapt, eu am fost cel care a intrat în depresie din cauza asta, Rakefet se temea mai degrabă de faptul că ar fi putut să ni-l ia pe Araz. Am încercat să-i spun că poate chiar ar trebui să se întâmple asta, pentru că Araz e un suflet bun, dar n-ai ce să-i faci,

e un pericol pentru ceilalți, iar după ce am terminat de spus toate astea, Rakefet a început să plângă, a devenit dificilă și nici măcar nu mi-a mai dat voie s-o ating. După o vreme mi-a zis că, după părerea ei, eu vorbisem astfel pentru că îmi era pur și simplu mai ușor să scap de câine, din cauza tuturor dificultăților legate de hrană, și de faptul că nu puteam invita pe nimeni la noi acasă, și de faptul că nici noi nu puteam ieși, pentru că nu-l puteam lăsa singur, dar că prin atitudinea mea o dezamăgeam foarte tare, deoarece își dorise să creadă că eram un bărbat mult mai puternic și mult mai puțin egoist.

În săptămânile care au urmat acestei discuții, Rakefet n-a mai acceptat să facem dragoste și nu-mi mai vorbea decât atunci când era absolută nevoie. Am încercat să-i explic că problema n-are nimic de-a face cu egoismul. Că aș trece bucuros prin toate dificultățile, dacă aș ști că există o soluție, doar că Araz e un câine mult prea puternic și mult prea înspăimântător și că, indiferent cât de bine l-ar păzi, el va continua să rănească oameni, și era de datoria noastră să se gândim și la ceilalți. Rakefet m-a întrebat dacă ne-am eutanasia și propriul copil, în cazul în care s-ar dovedi a fi un pericol, iar când i-am atras atenția că Araz nu e un copil, că e câine și că trebuie să privească realitatea cum e ea, am scos la lumină o rană veche. Puțin mai târziu, în timp ce plângea în dormitor, Araz s-a apropiat de ea și a început să schelălăie, iar eu pur și simplu n-am rezistat și i-am cerut iertare. Nu că asta ar fi ajutat cu ceva.

După o lună, și-a făcut apariția fiul bătrânului rus, care a început să pună tot felul de întrebări. Tatăl lui murise la spital. Nu din cauza loviturii, ci din pricina unei infecții contractate acolo. Rusul ne-a întrebat tot felul de detalii legate de ceea ce se întâmplase, pentru că avea de gând să dea în judecată autoritățile. A zis că pe trupul tatălui său fuseseră descoperite leziuni profunde, provocate de gheare de animal, însă în raportul oferit de către medicii de pe ambulanță nu scria decât că tatăl lui căzuse, iar el dorea să știe dacă mai era ceva ce omiseserăm să povestim. Nu l-am invitat în casă, dar în timp ce povesteam cu el pe casa scării Araz a început să latre, iar fiul bătrânului rus a început să pună întrebări legate de câine și și-a exprimat dorința de a-l vedea. I-am spus că nu poate să intre în casă și că luaserăm câinele de curând, că îl primiserăm cu numai o săptămână înainte, ceea ce se întâmplase la mult timp după ce tatăl lui căzuse, dar el a insistat cu toate astea să-l vadă, iar când noi ne-am încăpățânat să nu-l lăsăm, ne-a

amenințat că se va întoarce însoțit de poliție. În aceeași seară, ne-am împachetat lucrurile și ne-am mutat pentru câteva zile la părinții lui Rakefet, undeva la țară. Eu m-am învârtit puțin prin oraș și am găsit un apartament în cartierul Florentin. Era micuț și gălăgios, dar proprietarul nu avea nici o problemă cu câinele. Între timp, eu și Rakefet am reînceput să dormim împreună. Se purta încă destul de rece față de mine, dar toată nebunia aia cu fiul bătrânului rus ne-a ajutat să ne apropiem din nou. Iar atunci a reapărut eczema lui Araz.

Cu vechiul nostru veterinar n-am mai putut lua legătura, deoarece se pare că era rezervist cu grade înalte în armată și că fusese ucis în timpul unei misiuni desfășurate în Siria, iar Rakefet n-a vrut să mergem la un alt medic, temându-se că ne va sugera să-l eutanasiem, prin urmare, în loc de carne de cămilă, am încercat să-i dăm pește, însă nici măcar nu s-a atins de mâncare, iar după două zile în care n-a pus nimic în gură, Rakefet a spus că trebuie neapărat să găsim altfel de carne, ori pur și simplu va muri de foame. Am umplut cu lapte un bol de plastic, iar Rakefet a dizolvat înăuntru câteva somnifere pe care i le dăduse mama ei mai demult, când călătoriserăm la New York, în luna de miere, am așezat apoi bolul în curtea blocului, după care ne-am întors în apartament și am ieșit pe terasă, stând la pândă. Câteva pisici s-au apropiat de bol și au mirosit laptele, dar, cu excepția uneia singure, maronie și foarte slabă, nici una nu s-a atins de ce era înăuntru. Rakefet mi-a zis că trebuie să cobor, să urmăresc pisica maronie și să mă asigur că nu ne scapă, dar pisica n-a plecat nicăieri, s-a întins pur și simplu lângă bolul cu lapte și n-a mai făcut nici o mișcare. Am coborât, iar când m-am apropiat de ea, s-a uitat la mine cu cei mai umani ochi din lume, iar privirea ei era tristă și plină de înțelegere, ca și cum ar fi știut ce urmează să se întâmple și ar fi acceptat deja asta, pentru că lumea e un loc de rahat. Când a adormit de tot, am luat-o în brațe, dar n-am urcat cu ea la Rakefet și la Araz. Îi simțeam respirația, așa că pur și simplu n-am putut. M-am așezat pe trepte și am început să plâng. După câteva minute, am simțit o mână atingându-mi umărul. Era Rakefet; nici măcar nu o auzisem apropiindu-se.

— Încetează, mi-a spus ea, las-o aici și hai sus. Găsim noi altceva.

Am hotărât să încercăm cu carne de porumbel. Pe Bulevardul Washington, la doi pași de casa noastră, erau mulți porumbei grași, pe care oamenilor din cartier le plăcea să-i îndoape cu mâncare tot timpul.

Am căutat pe internet modalităţi de a-i prinde. Am găsit o mulţime, dar toate erau destul de complicate. În cele din urmă mi-am cumpărat o praştie profesională, dintr-un magazin de echipament militar, din gara centrală. Mi-a luat câteva zile până când am învăţat cum s-o folosesc, dar într-o săptămână eram deja un adevărat expert.

După ce Araz a mâncat primul porumbel şi a părut să reacţioneze bine la noua hrană, Rakefet şi cu mine am băut două sticle de vin şi ne-am tras-o, ne-m tras-o cu pasiune, cum nu se mai întâmplase de foarte multă vreme. Ne era bine împreună, bine de tot. Şi simţeam că meritam din plin starea aceea de bine. Rakefet a sugerat că cel mai simplu ar fi să vânăm porumbeii dimineaţa, foarte devreme, când nu sunt încă oameni pe stradă, iar în felul ăsta vom evita şi întrebările incomode. De atunci, de două ori pe săptămână, îmi pun ceasul să sune la patru şi jumătate dimineaţa, ies când oraşul e încă adormit, presar firimituri de pâine şi mă ascund, la pândă, în tufişuri. Îmi plac la nebunie orele acelea ale dimineţii: când e suficient de răcoare încât să te trezeşti de-a binelea, dar nu suficient încât să îngheţi. Mă instalez în tufişuri, îmi pun căştile şi ascult muzică pe telefonul mobil. Ăsta e adevăratul meu moment de intimitate. Când sunt complet singur. Doar eu, cu gândurile mele, puţină muzică şi, din când în când, câte un porumbel care îmi intră în vizor. La început vânam doar câte doi, trei odată, dar acum sunt deja expert. E o plăcere să te întorci acasă, la nevastă, cu vânatul în traistă, asemenea unui bărbat preistoric. Rakefet a găsit pe internet o reţetă fabuloasă, franţuzească, cred, iar de atunci ne pregăteşte mereu porumbel în vin, umplut cu orez – cea mai gustoasă mâncare din lume. Lui Araz îi place la nebunie când mâncăm toţi trei acelaşi fel de mâncare. Uneori, doar de amuzament, mă aşez în patru labe lângă Araz, pe podeaua bucătăriei, şi aştept aşa, în timp ce Rakefet ne pregăteşte porumbeii.

— Ridică-te de acolo! râde ea mereu. Ridică-te, să nu cred cumva din greşeală că m-am măritat cu un câine.

Dar eu, în loc să-i răspund, rămân în patru labe şi încep să schelălăi, şi imediat, Araz se apropie de mine îngrijorat şi se porneşte să-mi lingă faţa, plin de iubire.

Mucegai

Bărbatul cel slab a căzut pe podeaua cafenelei. Burta îl durea mai tare decât și-ar fi putut imagina vreodată că poate durea burta, iar o serie de spasme involuntare îi scuturau întreg corpul. Cu siguranță așa te simți în clipele dinaintea morții, se gândea el, dar era imposibil ca acesta să fie sfârșitul. Sunt mult prea tânăr și e mult prea stânjenitor să mori așa, îmbrăcat în pantaloni scurți și încălțat cu Crocs, pe podeaua unei cafenele care a fost cândva la modă, dar al cărei farmec a dispărut deja de mult. Și-a deschis gura, încercând să strige după ajutor, dar nu avea suficient aer pentru asta. Povestea asta nu e despre el.

Chelnerița care s-a apropiat de bărbatul cel slab se numea Galia. Nu-și imaginase vreodată că va ajunge chelneriță. Visase mereu să lucreze cu copii de vârstă preșcolară. Dar o astfel de meserie nu aduce bani, în timp ce munca într-un bar, da. Nu mulți, dar îndeajuns încât să acopere chiria și să mai rămână cu ceva pe lângă. Anul acela începuse să studieze psihopedagogie specială, la Colegiul Beit Berl, iar în zilele în care avea cursuri, lucra la cafenea în schimbul de după-amiază. Nici măcar un câine nu călca seara în cafenea, așa că bacșișurile pe care le făcea în schimbul de după-amiază însumau mai puțin de jumătate din cele pe care le făcea dimineața, dar studiile erau foarte importante pentru ea.

— Te simți bine? l-a întrebat ea pe bărbatul întins pe podea.

Știa că nu se simte bine, dar l-a întrebat totuși. Povestea asta nu e nici despre ea.

— Mor, i-a zis bărbatul, mor, cheamă o ambulanță.

— N-are rost, a spus într-o doară un bărbat negricios și chel, care stătea la bar, citind editorialul economic, durează o oră până ajunge ambulanța. Din cauza reducerilor bugetare, ambulanțele lucrează în regim de weekend.

Iar în timp ce rostea aceste cuvinte, s-a ridicat şi l-a întors pe spate pe bărbatul cel slab.

— Îl duc eu la urgenţe, a zis el, am maşina chiar aici, afară.

Se oferise pentru că era un om bun şi voia ca femeia să observe asta. Abia divorţase, iar ceva din felul flegmatic de a fi al chelneriţei i se părea foarte atrăgător. Era mai în vârstă decât ea cu cel puţin zece ani, dar încă îşi putea imagina că ar putea fi împreună. Dar povestea asta nu e nici despre el.

Drumul spre spital era aglomerat. Slăbănogul, care stătea întins pe bancheta din spate a maşinii, se tânguia cu voce stinsă, salivând pe tapiseria Alfa Romeoului cel nou. Când a divorţat, prietenii negriciosului cel chel i-au spus că trebuia să-şi schimbe Mitsubishi-ul de familie cu altceva, mai potrivit pentru un burlac. Fetele îşi dau seama de o grămadă de lucruri despre tine, în funcţie de maşina pe care o conduci. Mitsubishi-ul spune: divorţat devastat, caută o scorpie care să ia locul ticăloasei anterioare. O Alfa sport, în schimb, spune mai degrabă: tip atrăgător şi tânăr în spirit, în căutare de aventură. Până şi slăbănogul scuturat de convulsii de pe bancheta din spate era un fel de aventură. Negriciosul se gândea, acum sunt ca o ambulanţă. N-am sirenă, dar aş putea claxona maşinile din faţă, să mă lase să trec. Aş putea să trec pe roşu, ca în filme. În timp ce se gândea la asta – o dubiţă Renault albă i-a lovit una dintre portierele maşinii. Şoferul era ultraortodox. Şi nu-şi pusese centura de siguranţă. A murit pe loc în urma impactului. Dar povestea asta nu e nici despre el.

Cine fusese responsabil pentru accident? Bărbatul negricios, care accelerase, ignorând indicatorul pe care scria STOP? Şoferul dubei, care nu-şi pusese centura de siguranţă şi care conducea cu o viteză peste limita admisă? Nu există decât un singur responsabil pentru acest accident. De ce am inventat toate aceste personaje? De ce am ucis un purtător de kippa care nu-mi greşise cu nimic? De ce i-am provocat durere unui bărbat slab, care nici măcar nu trăieşte? De ce am distrus familia unui tip negricios şi chel? Faptul că inventezi ceva nu te exonerează de vină şi, spre deosebire de viaţa reală, în care poţi ridica din umeri şi poţi îndrepta degetul spre Dumnezeu, aici nu există scuze. Aici tu eşti Dumnezeu. Dacă personajul tău eşuează, atunci tu eşti responsabil pentru asta. Dacă i se întâmplă ceva rău, asta este doar pentru că i-ai dorit răul. Ai vrut să-l vezi înecat în propriul sânge.

Soția mea intră în cameră și întreabă: „Scrii?“ Adică vrea să întrebe ceva. Altceva. Văd asta pe fața ei. Dar nici nu vrea să mă deranjeze. Nu vrea, dar m-a deranjat deja. Îi răspund că da, dar nu are nici o importanță. Nu-mi iese povestea. Nici măcar nu e o poveste deocamdată. E doar o iritație. Un fir de mucegai sub unghie. Ea încuviințează, ca și cum ar înțelege despre ce vorbesc. Nu înțelege. Asta nu înseamnă că nu mă iubește. Poți iubi și fără să înțelegi.

Chipsuri

Prima fată pe care am sărutat-o pe gură se numea Vered, adică „trandafir“. A fost un sărut lung, iar dacă ar fi fost după mine, ar fi putut să țină la nesfârșit, sau cel puțin până când am fi îmbătrânit, ne-am fi cocârjat și am fi murit, însă Vered i-a pus capăt mult prea devreme. Amândoi am tăcut câteva clipe, după care i-am spus:

— Mulțumesc.

Ea mi-a răspuns:

— Ești varză! Știai?

Iar după încă un moment de tăcere, a adăugat:

— „Mulțumescul“ ăsta al tău e moartea pasiunii. Adică tocmai ne-am sărutat. Nu-i ca și cum aș fi vreo mătușă care ți-a adus un cadou.

I-am zis:

— Nu te supăra, ți-am mulțumit doar.

Iar ea mi-a spus:

— Taci odată! Bine?

Așa că am tăcut. Nu voiam s-o înfurii tocmai pe ea, prima fată care m-a sărutat pe gură. Voiam să-i fac numai bine, dar nu știam cum. După asta, nici ea n-a mai zis nimic, s-a uitat doar puțin la mine, mi-a desfăcut șlițul pantalonilor și a început să mi-o sugă. Așa, pur și simplu, din senin, în mijlocul holului din apartamentul părinților ei, care nu erau în momentul acela acasă. N-am zis nimic. Deja înțelesesem că nu știam cum să mă port în astfel de momente și încercam să fac cât mai puțin. După ce mi-a supt-o, ne-am tras-o pe canapeaua din sufragerie, acoperită cu o folie de plastic. După orgasm, am mai așteptat câteva minute, apoi ne-am tras-o din nou. Mi-a zis că e bine, că ea nu termină niciodată, dar că îi place oricum. Apoi mi-a spus că-i e sete, așa că m-am dus în bucătărie și am umplut un pahar cu apă pentru amândoi.

— E prima dată când ești cu o fată, nu-i așa? m-a întrebat ea, în timp

ce-mi mângâia fața.

Am încuviințat, dând din cap.

— Super, mi-a zis ea, acel „mulțumesc“ a fost pur și simplu… ca și cum… peste o secundă te-aș fi dat pur și simplu afară. Dar pentru că este prima ta dată – e super.

— Mama spune mereu că „mulțumesc“ e singurul cuvânt care nu poate răni niciodată, am zis eu.

— Atunci să ți-o sugă mă-ta, mi-a răspuns Vered, zâmbind, iar eu m-am gândit: ce zi! Primul sărut. Prima dată când am parte de sex oral. Primul futai. Totul în aceeași după-amiază și într-un mod oarecum miraculos. Aveam nouăsprezece ani, eram soldat, și deja destul de copt pentru primul sărut, poate chiar și pentru primul *blow job*, dar mă simțeam norocos. Pentru că, deși durase atât de mult, iată că se întâmplase în cele din urmă, și asta cu o fată frumoasă, cu o fată cu nume de floare.

Vered mi-a spus că are prieten. Nu mi-a povestit asta înainte să ne sărutăm, pentru că un sărut nu-i mare lucru, poți s-o faci și dacă ai prieten, și nu mi-a spus nici în timp ce mi-o sugea, dar asta mai ales pentru că avea penisul meu în gură. În orice caz, în momentul în care mi-a spus, mi-a mai zis și că speră să nu mă simt jignit sau mai știu eu ce, pentru că îi par puțin cam sensibil și ciudat. I-am spus că sunt surprins, dar nicidecum jignit. Ba chiar din contră, faptul că are prieten și că s-a culcat totuși cu mine e chiar puțin flatant. Ea a râs și a spus:

— „Flatant“ e un cuvânt mare. Am prieten, dar e un ratat, pe când tu… de când ne-am sărutat, mi-am dat seama că erai virgin, și n-ai ce să-i faci, pentru că virginii au ceva cu totul special.

Mi-a povestit că, atunci când era mică, părinții o trimiteau într-o tabără de vară, iar acolo, seara, după ce luau cina, îngrijitorii aruncau în aer pungi uriașe de chipsuri, iar ei, copiii, trebuiau să le prindă cu gurile, înainte de a cădea.

— Înțelegi tu, a spus ea, în timp ce-mi mângâia cele cinci fire de păr care-mi răsăriseră pe piept, erau destule chipsuri pentru toată lumea, și cu toții știam asta, dar nu există nici o altă senzație care să se compare cu cea pe care o simți în momentul în care rupi punga și mănânci primul din ea.

— Iar acum, că sunt deja început, am spus pe un ton stins, nu mai am nici o valoare?

— Nu exagera, mi-a zis Vered, să zicem doar că valorezi ceva mai puțin.

Am întrebat-o când se întorc părinții ei și mi-a răspuns că peste cel puțin o oră și jumătate. Am întrebat-o apoi dacă ar fi de acord să mai facem o dată dragoste, iar ea mi-a tras o palmă. Nu cu putere, dar destul de tare încât să doară, și mi-a zis:

— Să nu mai folosești „a fi de acord“, spune și tu „vrei“, fătălăule. Iar după câteva clipe, a adăugat: Ești ca o cămilă, hm? Îți imaginezi că, după ce pleci de aici, acolo afară te-așteaptă un deșert, în care cine știe când vei mai da de apă.

Apoi mi-a luat penisul în mână și mi-a zis:

— Nu-ți face griji. Afară nu te așteaptă deșertul. Toată lumea și-o trage acolo și cu toții vor continua s-o facă. Și urâții, și proștii, și ratații, absolut toți. Chiar și tu o vei face.

După ce ne-am mai pus-o o dată, m-a condus la ușă, iar în timp ce-o deschidea, mi-a spus:

— Dacă ne întâlnim întâmplător la restaurant, sau la cinema, sau la mall, iar eu sunt cu prietenul meu, nu te preface că nu mă cunoști, bine? Urăsc lucrul ăsta. Salută-mă, pur și simplu, ca pe cineva pe care-l cunoști din tabăra de cercetași, bine?

Am întrebat-o dacă ne mai putem întâlni o dată, iar ea mi-a mângâiat obrazul și mi-a spus să nu mă simt jignit, dar pur și simplu nu poate, din cauza lui Asi și tot restul. Așa mi-am dat seama că pe prietenul ei îl chema Asi. Nu-mi propusesem să plâng, dar am izbucnit în lacrimi, iar ea mi-a spus:

— Tu ești din altă lume, zău așa. În viața mea n-am mai întâlnit un ciudat ca tine.

I-am zis că plâng de fericire, dar nu m-a crezut.

— Nu-i deșert acolo, afară, mi-a spus, vei vedea, o să ți-o tragi până nu mai poți.

N-am mai întâlnit-o niciodată de atunci. Nici la cinema. Nici la restaurant. Nici la mall. Dar dacă, întâmplător, citește povestea asta, aș vrea să-i mai spun o dată mulțumesc.

Tabula rasa

VACĂ TRISTĂ

A. avea un vis recurent. Îl visa aproape în fiecare noapte, dar dimineața, când Goodman sau vreo altă instructoare îl trezeau și-l întrebau dacă își aduce aminte ce a visat, se grăbea să răspundă că nu. Și asta nu pentru că ar fi fost înfricoșător sau stânjenitor, era un vis banal, în care stătea pe o culme înverzită, lângă un șevalet, pictând în acuarele peisajul pastoral care se întindea la picioarele lui. Peisajul din vis îți tăia pur și simplu respirația, și cum A. fusese instituționalizat de pe vremea când era bebeluș, părea că acea culme înverzită era un produs al imaginației sale sau poate un loc real, văzut în vreo carte sau în vreun film, în timpul orelor de curs. Singurul lucru care făcea ca visul să nu fie unul perfect plăcut era o vacă uriașă, cu privire umană, care păștea mereu lângă șevaletul lui A. Era ceva enervant și nelalocul lui la vaca asta: saliva scurgându-i-se din gură, privirea tristă pe care i-o arunca lui A. și petele negre de pe spinarea ei, care păreau mai degrabă o hartă a lumii. De fiecare dată când îl visa, visul trezea înăuntrul lui A. aceleași sentimente – o liniște care se transforma în frustrare, care se transforma întotdeauna în furie și care se transforma apoi repede în compasiune. În vis nu rănea niciodată vaca, nici măcar o singură dată, dar mereu și-ar fi dorit s-o facă. Își aducea aminte că în vis căuta o piatră sau o armă, își amintea că voia s-o omoare, și cu toate astea, în cele din urmă, i se făcea milă de ea. Nu reușea niciodată să termine peisajul pe care încerca să-l picteze în vis. Mereu se trezea prea devreme, gâfâind și transpirat, după care îi era greu să adoarmă la loc.

A. nu împărtășise nimănui visul acesta. Voia ca pe lumea asta să existe un lucru numai al lui. Cu toate institutoarele care i se învârteau în jur și camerele de luat vederi instalate pretutindeni, era aproape

imposibil să păstreze ceva numai pentru el, iar pajiștea cu vaca aceea tristă reprezentau pentru A. singurele lucruri care puteau accede la statutul de secret. Un alt motiv – nu mai puțin important – pentru care nu voia să spună nimănui despre vis era faptul că nu-i plăcea deloc de Goodman, iar faptul că-i ascundea existența acestui vis secret era un fel de mică, dar semnificativă răzbunare.

GOODMAN

De ce, dintre toți oamenii din lume, A. îl ura tocmai pe acela care-l ajutase cel mai mult pe lumea aceasta? De ce-i voia A. răul tocmai omului care-l luase sub aripa lui, după ce părinții îl părăsiseră, și care își dedicase întreaga viață lui și copiilor care-i împărtășeau soarta? Răspunsul era unul simplu și cât se poate de clar: dacă există în lumea asta ceva mai enervant decât să depinzi de cineva, acela e să depinzi de un om care-ți amintește lucrul acesta în fiecare clipă. Iar Goodman era exact așa: un tip care jignea, care controla și judeca, și fiecare propoziție pe care o rostea și fiecare gest pe care-l făcea aveau un mesaj clar – soarta voastră e în mâinile mele, iar fără mine ați fi fost deja morți cu toții.

Copiii din orfelinat erau de naționalități diferite, vorbeau limbi diferite și comunicau foarte puțin, însă cu toții împărtășeau o trăsătură biografică esențială: cu toții fuseseră abandonați în sala de nașteri de către propriii părinți, în clipa în care aflaseră că nou-născuții lor sufereau de o boală genetică. Și boala asta genetică avea un nume latinesc lung, dar toată lumea îi spunea „bătrânețe“, pentru că îi făcea pe bebelușii care sufereau de ea să îmbătrânească de zece ori mai repede decât copiii obișnuiți. Dar tot boala îi ajuta și să se dezvolte și să învețe mult mai repede decât oamenii obișnuiți, astfel că, la vârsta de doi ani, A. avea deja cunoștințe de matematică, istorie și fizică la nivel de liceu, cunoștea pe dinafară mai multe compoziții muzicale clasice, iar picturile și desenele lui erau atât de bune, încât, conform spuselor lui Goodman, ar fi putut fi expuse în orice galerie și orice muzeu din lumea de afară. Dar, așa cum se întâmplă cu toate bolile, avantajele erau umbrite de dezavantaje. Orfanii din această instituție știau că cei mai mulți dintre ei nu vor atinge vârsta de zece ani, că vor muri din pricina

unor afecțiuni cauzate de „bătrânețe“: cancer, atac cerebral, diverse afecțiuni cardiace; știau că ceasul lor biologic va continua să ticăie cu o viteză ametitoare, până când inimile lor uzate vor înceta să bată. De-a lungul anilor, le auziseră pe îngrijitoare spunându-le iar și iar poveștile triste ale copilăriilor lor, povești spuse pe același ton indiferent pe care li se citea seara, înainte de culcare: cum mamele lor știuseră, din momentul în care ieșiseră din pântecele lor, că se îndreptau vertiginos către o moarte cumplită, și cum deciseseră astfel să-i abandoneze. Ce părinte și-ar dori să se atașeze de un copil cu zilele numărate, de parcă ar fi o cutie de lapte cu termen foarte scurt de garanție?

În timpul meselor festive de sărbători, când era puțin băut, lui Goodman îi plăcea să le spună copiilor o poveste despre cum, pe vremea când era un tânăr obstetrician, a îngrijit pentru prima dată o mamă care și-a abandonat nou-născutul bolnav de „bătrânețe“, despre cum îl adoptase și cum, în decurs de numai trei ani, îl învățase tot ceea ce unui alt copil i-ar fi luat cel puțin doisprezece ani să învețe. Lui Goodman îi plăcea să le spună pe un ton afectat de emoție cum copilul se dezvoltase sub ochii lui cu o viteză uluitoare, amintind de filmările acelea date pe repede înainte, despre dezvoltarea plantelor, care încolțesc, înmuguresc, se dezvoltă, înfloresc și pârguiesc – totul în mai puțin de un minut. Odată cu copilul, într-un ritm la fel de accelerat, povestea Goodman, în mintea lui a început să se contureze planul de a-i ajuta pe toți bebelușii abandonați și lăsați să înfrunte singuri enormele provocări ale bolii. Centrul pe care l-a deschis în Elveția a adunat toți copiii bolnavi și nedoriți și a pregătit pentru fiecare dintre ei câte un program individual de studiu, menit să-i instruiască, în cel mai scurt timp posibil, pentru a se întoarce în lume, să-și trăiască în mod independent scurta și înspăimântătoarea existență. De fiecare dată când își spunea povestea, Goddman ajungea la final cu ochii în lacrimi, iar orfanii se ridicau în picioare, aplaudându-l și ovaționându-l, și A. se ridica și el în picioare și bătea din palme, însă din gura lui nu ieșea nici un sunet.

NADIA

Pentru a putea ieși în lume, Goddman îi cerea fiecărui orfan să

treacă printr-un examen al „înzestrării pentru viață“. Examenul acesta, care se organiza în fiecare lună, urma îndeaproape programa de studiu a fiecărui elev în parte, iar cei care-l promovau cu notă maximă treceau la proba interviului personal. Se zvonea că, în cadrul acestui interviu, Goodman ar pune întrebări dintre cele mai grele, că i-ar ataca fără întrerupere, i-ar umili și chiar i-ar lovi. Dar dacă reușeau să treacă și de etapa interviului, puteau ieși pe porțile orfelinatului echipați cu un act de identitate, cu o scrisoare de recomandare care le atesta pregătirea profesională, cu o mie de franci elvețieni în buzunar și un bilet de tren spre unul din marile orașe aglomerate.

Lucrul pe care A. și-l dorea cel mai mult era să plece de la orfelinat. Mai mult decât să sărute o femeie, mai mult decât să asculte un concert desăvârșit, în interpretarea unor îngeri, și mai mult decât să creeze o pictură perfectă – mai mult decât toate astea, A. își dorea să treacă examenul „înzestrării pentru viață“ și interviul care-i urma și să-și trăiască puținul de viață care-i rămăsese pe o culme înverzită, sub cerul albastru, printre oameni, și nu doar printre orfani și instructori.

De nouăsprezece ori a picat A. examenul lunar. În toată această perioadă, se săturase să vadă ieșind pe porțile orfelinatului și plecând pentru totdeauna nu puțini copii, parte din ei mai tineri decât el, parte din ei mai puțin inteligenți și mai puțin motivați. Dar la examenul următor, cel din luna aprilie, îi promisese lui N. că va promova. N. era cu patru luni mai tânără decât el. Și ea studiase artele plastice, ceea ce-i oferise lui A. prilejul de a o întâlni aproape zilnic. Dintre cele patru limbi oficiale vorbite în Elveția, la orfelinat învățau germana, franceza și italiana. Pentru că prima limbă a lui A. fusese germana, iar prima limbă a lui N. fusese franceza, comunicarea dintre ei era oarecum limitată, însă asta nu-l împiedica pe A. să-i facă zilnic câte un mic dar: un pescăruș origami pictat, o floare adevărată, furată din vaza din sala de mese, un desen care înfățișa o creatură înaripată ce semăna cu N., zburând pe deasupra unui gard din sârmă ghimpată.

N. se încăpățâna să-i spună lui A. pe numele pe care i-l scorniseră, Albert. El, la rândul său, o numea Nadia, după numele unei gimnaste romînce triste și agile, pe care o văzuse odată într-un film vechi, difuzat pe un canal sportiv. În conformitate cu regulile centrului, orfanii primeau nume complete și acte de identitate abia în ziua în care părăseau pentru totdeauna instituția, iar până atunci le era absolut

interzis să-şi atribuie vreun nume sau vreo poreclă, cu excepţia iniţialei primite în ziua în care fuseseră aduşi în centru. A. ştia că, atunci când el şi Nadia vor pleca din orfelinat, vor primi nume complet diferite şi că toată lumea li se va adresa folosind acele nume noi, dar, pentru el, ea va rămâne mereu „Nadia“.

SPONSORUL MISTERIOS

Instituţia era întreţinută din donaţii, şi în spatele fiecărui orfan se afla un sponsor personal, a cărui identitate era păstrată secretă. Sponsorul era cel care oferea iniţiala de identificare a fiecărui orfan, viitorul său nume, planul de studii şi destinaţia de pe biletul de tren pe care-l primeau în ziua în care părăseau orfelinatul. De vreme ce Nadia era vorbitoare de limba franceză, iar A. vorbea germana, presupuseseră că biletele lor de tren îi vor duce spre destinaţii diferite din Elveţia, aşa încât puseseră la cale un plan: primul dintre ei care va ajunge în gară, va scrijeli pe banca situată în cel mai nordic punct numele oraşului în care a fost trimis, iar în momentul în care va ajunge în oraşul respectiv, va merge la intrarea gării centrale dimineaţă după dimineaţă, la ora şapte fix, şi nu va înceta să facă asta până când nu se vor reuni. Dar înainte de asta aveau de trecut examenul. Sponsorul misterios al Nadiei îşi dorea ca ea să devină medic, era cât se poate de limpede, judecând după programul ei privat de studii. La ultimul examen picase testul de anatomie, dar îi promisese lui A. că data viitoare avea să fie pregătită. Viitorul pe care-l pregătise pentru A. donatorul său misterios era mult mai puţin evident. Pe lângă orele de arte plastice, programul lui particular de studii punea accent pe dobândirea de competenţe sociale şi lingvistice, iar A. învăţa, printre altele, să scrie eseuri şi să compună discursuri bine argumentate, destinate prezentării publice. Oare sponsorul lui A. îşi dorea ca el să devină un artist de renume? Poate. Indiferent ce şi-ar fi propus, părea că ceruse ca A. să-şi lase o barbă deasă şi neîngrijită, potrivită unei figuri boeme, deoarece, spre deosebire de ceilalţi orfani, A. nu primise niciodată un set de instrumente pentru bărbierit, iar în momentul în care încercase, în timpul unei conversaţii cu Goodman, să abordeze acest subiect, fusese întrerupt cu o propoziţie laconică, prin care i se transmitea că ar fi fost

mai bine să se concentreze asupra examenului care-l aştepta, în loc „să se ocupe de prostii“. A. credea că sponsorul lui voia ca el să-şi lase barbă pentru simplul fapt că el însuşi avea, la rândul lui, barbă. Odată, prin fereastra de sticlă a sălii de sport, îl zărise pe Goodman stând de vorbă cu un om în vârstă, cu o barbă albă, lungă. A. tocmai terminase o tură de alergare în jurul sălii şi îl văzuse cât se poate de clar pe Goodman arătând către el, şi pe bătrân urmărindu-l cu o privire serioasă şi încuviinţând printr-o mişcare a capului. Ce l-ar fi putut determina pe bărbatul acela bătrân să investească atât de mulţi bani în educaţia unui copil orfan ca A.? Mărinimia? Generozitatea? Poate dorinţa de a-şi spăla păcatele? Şi de ce a ales să investească tocmai într-un copil care suferea de o boală genetică, şi nu într-un copil genial, care cu ajutorul lui ar fi putut să-şi dezvolte talentele ieşite din comun şi să aducă un beneficiu întregii omeniri? A. se întreba dacă el însuşi ar fi făcut acelaşi lucru pentru un copil bolnav, în cazul în care s-ar fi născut sănătos şi bogat. Cine ştie. Poate că există un univers în care A. însuşi stă alături de Goodman şi arată către un copil orfan, poate chiar către Nadia, în timp ce Goodman îi şopteşte la ureche informaţii despre evoluţia ei, despre pasiunile pe care le are, despre şansele de a lua examenul şi de a-şi trăi restul vieţii în lumea sălbatică şi nesigură care-i înconjura pretutindeni?

EXAMENUL

Timpul alocat pentru examenul scris era de patru ore. A. încheiase celelalte probe chiar în ultima clipă, iar la două dintre ele nici măcar nu apucase să termine de răspuns la toate întrebările. De data aceasta însă a încheiat cu douăzeci şi cinci de minute mai devreme, punând creionul jos. Profesoara l-a întrebat dacă doreşte să predea lucrarea, dar A. a răspuns că nu. Erau mult prea multe în joc de data aceasta. Şi-a recitit cu atenţie răspunsurile, şi-a corectat greşelile de punctuaţie şi a rescris câteva cuvinte care i se păreau ilizibile. Când a expirat timpul, a fost sigur că făcuse o lucrare perfectă. Şi, într-adevăr, din cei şapte candidaţi înscrişi la examenul din aprilie, doar el şi Nadia au trecut la etapa următoare, interviul.

A întâlnit-o exact în momentul în care ieşea din biroul lui Goodman.

Nu-i putea povesti nimic, pentru că era însoțită de instructoarea ei personală, dar fața ei radioasă spunea totul. Acum A. nu mai trebuia decât să treacă de interviul cu Goodman – și amândoi aveau să plece. Era interesant de văzut care din ei va ajunge primul în gara centrală; care din ei va scrijeli pe bancă numele orașului scris pe biletul de tren. Și dacă nu va fi nici o bancă în gară? Pe A. l-a cuprins deodată groaza. Visul lui nu era doar să plece să de la orfelinat, ci și să trăiască acolo, în lume, împreună cu Nadia. Și dacă, din pricina unei mici scăpări în planul lor, se vor rata unul pe altul? Pentru că nici unul nu va ști noul nume al celuilalt și, dacă nu vor reuși să-și transmită numele orașului spre care se îndrepta unul din ei, era posibil să nu se mai întâlnească niciodată.

— La ce te gândești? l-a întrebat Goodman.

— La viața mea. La viitorul care mă așteaptă acolo, afară, a răspuns A. în șoaptă, după care a adăugat repede, pe un ton plin de recunoștință, și la cât de mult datorez acestei instituții, și cu precădere dumneavoastră, care m-ați ajutat să ajung până în acest punct.

— Vorbești ca și cum ți-ai fi încheiat deja socotelile aici și mi-ai flutura o batistă albă de la fereastra trenului, a zis Goodman, cu fața schimonosită de un zâmbet urât. Pentru cineva care a dat examenul de nouăsprezece ori, atitudinea asta a ta pare puțin cam arogantă, nu crezi?

— Lucrarea mea a fost excelentă de data aceasta, a bâiguit A., sunt sigur de asta.

— Ești sigur, l-a întrerupt Goodman, dar eu, din păcate, nu sunt chiar atât de sigur.

— De data aceasta toate răspunsurile mele au fost corecte, a insistat A.

— Aaaa, a șuierat Goodman, de asta nu mă îndoiesc nici eu. Dar examenul nu înseamnă doar răspunsuri corecte scrise pe o foaie de hârtie. Dincolo de răspunsul la întrebare există deopotrivă intenție și caracter, iar în ceea ce privește aceste două chestiuni, mă tem că încă ai foarte multe de învățat.

A. stătea în fața lui, șocat. Căuta cu fervoare în mintea lui un argument care să-l facă pe Goodman să-și schimbe părerea, dar singurele cuvinte care i-au ieșit din gură au fost:

— Te urăsc!

— În regulă, a încuviințat Goodman, după care a apăsat imediat

butonul interfonului și a cerut să fie chemată instructoarea personală a lui A., să-l conducă înapoi în dormitorul lui. E bine că mă urăști. Face parte din procesul de dezvoltare. Eu nu fac ceea ce fac pentru a fi iubit.

— Te urăsc, a repetat A., simțind cum clocotea furia înăuntrul lui, poate îți închipui că ești un om bun, dar de fapt ești arogant și rău. În fiecare seară, când merg la culcare și închid ochii, îmi imaginez cum mă trezesc dimineața și descopăr că ai murit.

— E foarte bine, a continuat Goodman, toate pedepsele pe care ți le aplic eu, toată ura pe care o simți față de mine, toate sunt parte dintr-un plan care te pregătește pentru ceva cu adevărat măreț. Pe când afecțiunea sau gratitudinea nu fac nicidecum parte dintr-un astfel de plan.

EVADAREA

A fost nevoie de patru oameni de ordine pentru a-l îndepărta pe A. de Goodman. De pe urma scurtei și violentei confruntări cu ei, A. s-a ales cu o vânătaie uriașă pe frunte și cu două falange rupte la mâna stângă, dar nici pe departe doar cu atât. S-a mai ales și cu legitimația unuia dintre oamenii de ordine, pe care reușise să i-o smulgă de pe uniformă în timp ce se luptau și pe care o ascunsese în buzunar, fără ca nimeni să observe.

În noaptea aceea, A. s-a prefăcut că merge la culcare, dar la exact ora unu, s-a dat jos din pat și a început să se îndrepte cu pași silențioși spre ieșirea din aripa de clădire care găzduia dormitoarele orfanilor. Cu ajutorul legitimației furate, știa, va reuși să iasă din clădire. Lângă aripa care adăpostea dormitoarele se găsea o alta, în care se aflau camerele de oaspeți, unde orfanilor le era interzis să intre, iar imediat după aceasta era poarta principală. A. nu mai trecuse niciodată de poarta aceea, dar avea încredere că legitimația gardianului va reuși s-o deschidă până și pe aceasta. Iar dacă nu va reuși, se va cățăra și va sări pe deasupra ei, sau va săpa pe dedesubtul ei, sau va ieși pur și simplu prin ea, va face orice va fi nevoie pentru a pleca de acolo.

A. și-a continuat drumul pe coridorul care făcea legătura cu aripa de clădire ce adăpostea camerele de oaspeți. Aici erau cazați sponsorii misterioși atunci când veneau în vizitele lor periodice, pentru a primi

informații la zi legate de evoluția potejaților lor. A. își imaginase întotdeauna aripa aceasta ca pe un fel de hotel, cu o sală mare de mese, cu candelabre atârnând din tavan, dar în realitate arăta complet diferit. Holul principal semăna cu cel al unei clădiri de birouri, iar fiecare ușă dădea spre o cameră care semăna cu o scenă de teatru: o sală semăna cu un buncăr militar, o alta semăna cu o sală de clasă din școala primară, iar o alta avea în centrul ei o piscină, în mijlocul căreia plutea un cadavru dezbrăcat. A. și-a luminat drumul cu ajutorul unei lanterne vechi, pe care o luase din camera amenajată astfel încât să pară un buncăr, și a îndreptat fasciculul de lumină către fața cadavrului. Aceasta fusese transformată într-o masă de sânge și carne, dar A. a recunoscut-o imediat: a sărit în apă și a strâns în brațe trupul gol al Nadiei. Se simțea zdrobit. Devastat. Terminat. Evadarea aceasta ar fi trebuit să-l ducă afară, la o viață mai bună, iar acum, într-o singură clipă, întreaga lui dorință pierise. Fără Nadia, nu-și mai dorea absolut nimic. A auzit pe cineva trăgând apa la toaletă și a ridicat capul. Din vestiarul bărbaților a ieșit un individ atletic, roșcat, îmbrăcat în costum de baie. L-a observat imediat pe A. în piscină și a început să strige în franceză, iar în numai câteva secunde, în cameră au intrat patru gardieni. Bărbatul atletic și roșcat le-a spus ceva pe un ton gutural, arătând spre A. și spre cadavru. Gardienii s-au aruncat în apă, încercând să-i despartă pe A. și pe Nadia, dar A. s-a opus. Ultimul lucru pe care și-l amintea era mirosul de clor și de sânge, apoi întuneric.

FURIE ȘI FAPTE BUNE

A. s-a trezit legat de scaun. Se afla în prima cameră de oaspeți pe care o văzuse, buncărul militar prăfuit, din care luase lanterna. Lângă el se afla Goodman.

— Cineva a ucis-o pe N., i-a zis el lui Goodman cu voce gâtuită.

— Știu, a încuviințat Goodman.

— Cred că a fost un tip roșcat, scund… a șuierat A.

— E în regulă, a spus Goodman, îi aparținea.

— Nu e în regulă, s-a tânguit A., a fost ucisă! Trebuie să chemi poliția…

— Pentru a putea fi ucis, trebuie să fii mai întâi om, a zis Goodman

pe un ton didactic, iar N. nu era om.

— Ea… ce? Cum îndrăzneşti??? a izbucnit A. N. a fost un om minunat, o femeie bună…

— N. a fost o clonă, l-a întrerupt Goodman, era o clonă a lui Natalie Loreaux, soţia omului care a comandat-o, adică Philippe, bărbatul scund şi roşcat pe care l-ai văzut.

A. şi-a deschis gura, să spună ceva, dar părea că aerul refuză să-i intre în plămâni. Camera se învârtea în jurul lui, iar dacă nu ar fi fost legat de scaun, cu siguranţă s-ar fi prăbuşit.

— Nu ai pentru ce să-ţi faci griji, a zis Goodman, aşezându-şi o mână pe umărul lui, într-un gest menit să-l liniştească. Natalie Loreaux cea adevărată este încă în viaţă şi îşi aşteaptă nerăbdătoare soţul, care în curând se va întoarce acasă, după o scurtă călătorie de afaceri în Elveţia. Iar acum, după ce Philippe şi-a vărsat întreaga furie asupra clonei ei, va întâmpina în prag un soţ mult mai iubitor şi mult mai liniştit. Şi nu pot decât să presupun că, la întoarcerea acasă, Philippe va reuşi să aprecieze ceva mai mult calităţile lui Natalie, pentru că amândoi ştim, şi tu, şi eu, că este înzestrată din plin cu aşa ceva.

— Dar a ucis-o… a bâiguit A.

— Nu, l-a corectat Goodman, a distrus o clonă.

— Era om… a insistat A.

— Arăta ca un om, l-a corectat Goodman, exact aşa cum şi tu arăţi ca un om.

— Dar sunt om! a urlat A., m-am născut bolnav de bătrâneţe şi am fost abandonat de mama… dar privirea batjocoritoare din ochii lui Goodman l-a împiedicat să-şi încheie fraza. Şi eu sunt clonă? a întrebat A. cu lacrimi în ochi. Şi pe mine m-a comandat o persoană apropiată care mă urăşte?…

— Pe tine? a zis Goodman zâmbind. Cu tine e ceva mai complicat.

— Complicat? a bâiguit A., iar Goodman a ridicat o oglindă mică de pe scaun şi a aşezat-o în faţa lui.

În oglindă, A. a văzut că barba lui deasă dispăruse cu totul, iar din ea nu mai rămăsese decât o mustăcioară fină, chiar sub nas, iar părul îi era pieptănat cu cărare pe-o parte, într-un mod ciudat şi urât. Acum, în timp ce se privea în oglindă, A. şi-a dat seama pentru prima dată că era îmbrăcat într-o uniformă militară maronie.

— Iată, dragul meu, numele tău e Adolf, i-a spus Goodman, iar

stăpânii tăi trebuie să sosească dintr-o clipă în alta.

TABULA RASA

Bătrânul cu barba albă i-a aruncat lui A. o privire cercetătoare.

— Puteți să vă apropiați de el, domnule Klein, a zis Goodman. E legat, nu poate să vă facă nici un rău.

— Trebuie să recunosc că seamănă izbitor, a spus bătrânul cu voce tremurătoare.

— Nu seamănă cu el, domnule, l-a corectat Goodman, este chiar el. Adolf Hitler sută la sută. Nu doar trupește, ci și pe dinăuntru: aceeași minte, același temperament, aceleași talente. Vreau să vă arăt ceva.

Goodman a scos din geanta lui de piele o tabletă, pe care a pus-o în fața bătrânului. A. nu putea să vadă imaginile, dar putea să-și audă vocea venind dinspre ea. Se auzea urlându-i lui Goodman că-l urăște și că-i dorește moartea.

— Ați văzut? a întrebat Goodman mândru. Ați observat mișcările mâinilor? Ați văzut cum…

Acum A. se auzea spunând lucruri pe care nu le rostise niciodată, un discurs despre o Germanie puternică, despre o Germanie care nu va îngenunchea niciodată în fața nimănui. Goodman a oprit filmul.

— Vedeți? l-a întrebat el pe bătrân, este el, întocmai. I-am luat mintea tabula rasa și am pus totul acolo. Din clipa în care a tras pentru prima dată aer în piept, am început să-l pregătim pentru momentul acesta.

Goodman a scos din geantă o armă de foc și un cuțit și le-a așezat pe amândouă în fața bătrânului.

— Nu știam pe care dintre ele o veți prefera, a zis, ridicând din umeri. Între timp, cu voia dumneavoastră, eu aștept afară, în fața ușii.

SOLUȚIA FINALĂ

Bătrânul a îndreptat arma spre fruntea lui A.

— Toată viața am așteptat clipa asta, a spus el. Încă din ghetou, când mi-am pierdut părinții și frații, am jurat că voi supraviețui și voi răzbuna viețile curmate ale celor dragi mie.

— Trage odată, l-a zorit A., asta oricum nu schimbă cu nimic lucrurile. Nu mai am nici un motiv să trăiesc pe lumea asta.

— Dar nu așa ar fi trebuit să decurgă lucrurile, a zis furios bătrânul, tu ar fi trebuit să plângi acum, să mă implori să-ți cruț viața.

A. a închis ochii și a șoptit:

— Sunt Albert.

Mâna bătrânului a început să tremure.

— Ești Hitler, s-a tânguit el, ești un diavol viclean care chiar și acum, în ultimele lui clipe, continuă să încerce să înșele…

— Sunt Albert, a șoptit din nou pentru sine A., cu ochii închiși.

Se imagina pe el și pe Nadia pe culmea aceea înverzită, stând unul lângă celălalt în fața a două șevalete gemene și pictând un apus roșu ca sângele. Sunetul puștii armate venea către el de foarte departe. Nadia și-a ridicat privirea de pe șevalet.

— Vezi? a întrebat ea, cu zâmbetul acela uriaș pe buze, Nu ți-am zis eu că în cele din urmă vom fi împreună?

Acasă

Totul a început cu puțin înainte ca Hillel să împlinească doi ani. Yochai încerca să-l lase pe micul Hillel la grădiniță, iar acesta din urmă striga „Acasă! Acasă!“, în timp ce se zvârcolea pe podeaua rece și continua fără întrerupere: „Acasă! Acasă!“

Educatoarea îi spunea să-l ignore, să-l lase și să plece pur și simplu, iar Yochai, care încă din copilărie făcuse întotdeauna ceea ce-i spusese educatoarea, își lua rucsacul și pleca.

La grădiniță, urletele continuau, așa cum continuau și în casele prietenilor și ale bunicilor. Acolo nu erau educatoare care să intervină, iar Yochai ceda imediat, îl lua pe micul Hillel în brațe, îl ducea înapoi la mașină și se întorcea cu el acasă. Uneori, câte o bunică le atrăgea atenția că nici măcar nu terminaseră de mâncat chifteluțele pe care le pregătise sau nici măcar nu apucaseră s-o vadă pe mătușa care urma să vină în vizită și care trebuia să ajungă în doar câteva minute, dar Yochai nu făcea decât să ridice din umeri în timp ce cobora treptele, spunând: „Dacă i te împotrivești, nu faci decât să înrăutățești lucrurile“, după care dispărea. Undeva adânc în sufletul lui, știa că era la fel ca la grădiniță, după un minut, două, Hillel avea să se liniștească, dar ceva din țipetele acelea se potrivea perfect dorințelor sale. Și nu că acasă la ei ar fi fost grozav; două camere și jumătate, în orașul vechi, undeva în partea de nord a localității, genul de apartament care, dacă ar fi apărut într-un anunț la rubrica imobiliare, ar fi fost însoțit de cuvintele „necesită îmbunătățiri“. Ceea ce nu-l împiedica însă pe proprietar să ceară o chirie de o mie opt sute de dolari pe lună. Și să-i și primească. Poate datorită amplasării, care era cu adevărat bună. Apartamentul era situat central, dar într-o zonă foarte liniștită. Asta cu excepția nopților în care vecina din clădirea de vizavi începea să țipe. Ferestrele dormitorului vecinei erau chiar în fața dormitorului lor, iar în momentul în care

începea să țipe, devenea imposibil să mai adormi.

„Fă-mă bucăți!“ striga. „Rupe-mă-n bucăți, trage-mi-o până mă lași lată!“

— Ce fel de om ar spune astfel de lucruri? se întreba Hodia în șoaptă. Pare mai degrabă un dezaxat care bate măr pe cineva, nu o femeie care face dragoste.

— Dar poate nu face dragoste? încerca Yochai să-i ia apărarea. Poate că cineva chiar i-o trage până o lasă lată.

Vocea ei chiar nu suna ca vocea cuiva care face dragoste, sunetele pe care le scotea părând mai curând gemete sălbatice de durere și plăcere, care trezeau pe toată lumea din ambele clădiri, deși nici unul dintre vecini nu vorbea cu ea despre lucrul acesta. Era ca și cum țipetele acelea ar fi fost ca un fel de pogrom care înfricoșa toată strada, silindu-i pe toți să rămână în casele lor în tăcere, până când furia se stingea și trecea pericolul. Yochai și-ar fi dorit foarte mult să discute cu cineva despre asta, dar îi era rușine. Din câte se părea, tuturor le era rușine. Rușinea lui Yochai era alimentată de un lucru cât se poate de clar, și anume de faptul că el și Hodia nu aveau absolut nici un motiv să țipe așa. Așa că, de fiecare dată când femeia aceea începea să țipe, el simțea că era un protest la adresa vieții lor sexuale, mult mai puțin creative. Și nu era că n-ar fi încercat să învețe câte ceva de la vecină. Chiar își dorea să i-o tragă iubitei lui Hodia până ar fi lăsat-o lată, dar cumva, nu se știe cum, la ei totul era mult mai domestic și mai controlat.

— Numai animalele se împerechează așa, spusese odată Hodia despre vecină, iar câteva zile mai târziu, în timp ce ea și Yochai făceau dragoste, acesta din urmă a încercat să-și imagineze că ar fi un urs, sau un tigru, sau un câine, dar, în afară de faptul că a mușcat-o de ceafă, ceea ce a înfuriat-o teribil pe Hodia, absolut nimic nu s-a schimbat.

Și Hillel se trezea din pricina țipetelor vecinei. Yochai știa, deoarece îl văzuse stând în picioare în pătuț și ascultând cu atenție. Dar, deși îl trezeau, Hillel nu plângea niciodată din pricina lor, doar stătea nemișcat și asculta fascinat. Iar după ce totul se termina, se întindea înapoi în pătuț, gângurea ceva de neînțeles și adormea la loc.

Asta se întâmpla într-o zi ploioasă de iarnă, în timp ce se întorceau de la grădiniță. În clipa în care Yochai a deschis ușa, Hillel a zbughit-o pe lângă el direct în salon și a început să privească în jur: s-a uitat la

cutia plină ochi cu jucării de plastic și jucării electronice pe jumătate stricate; s-a uitat la tablourile îngrozitoare pe care le primiseră în dar de la fratele cel mic al Hodiei și pe care se simțiseră datori să le atârne pe pereți; s-a uitat la covorul obosit și deșirat de pe podeaua bucătăriei, care părea singurul supraviețuitor al unui holocaust al covoarelor, după care s-a aruncat pe podeaua rece și a început să țipe: „Acasă! Acasă!“ La început, Yochai a încercat să-i vorbească. Să-i explice că erau deja acasă și că totul e în regulă. Dar n-a mers. Asta și pentru că Hillel nu-l asculta, și pentru că undeva adânc în sufletul lui Yochai nu spunea adevărul. Apartamentul acela trist nu era tocmai o casă, iar a spune că totul e în regulă – și asta era destul de nepotrivit situației. Așa că, foarte curând, Yochai s-a trezit luând copilul în brațe, punându-l în mașină, așezându-l în scaunul lui special și pornind la drum.

— Acasă! Acasă! continua să strige Hillel, iar Yochai încerca să-i zâmbească în oglinda retrovizoare și să-i spună:

— Tati caută, tati caută.

Au mers până la Herzelyia, fără a găsi pe drum nimic care să semene măcar cu o casă, și nu s-au întors decât atunci când Hillel a obosit de la atâta țipat și a adormit. Când au ajuns, s-a întâmplat un mic miracol, iar Yochai a găsit un loc de parcare chiar în fața clădirii, și în clipa în care îl ridica pe Hillel cu atenție din scaun, așezându-i capul pe umărul lui, i-a observat pe vecina din clădirea de vizavi și pe bărbatul care i-o trăgea până o lăsa lată, stând pe trotuar și privindu-l. Amândoi aveau în mâini pungi de plastic pline de cumpărături.

— Ce dulceață! a șoptit vecina, lăsând pungile pe trotuar. S-a aplecat puțin în față, ca să-l mângâie pe Hillel, dar s-a oprit în mijlocul gestului.

— E în regulă, i-a spus Yochai cu un zâmbet, poți să-l atingi, nu se trezește. Doarme profund.

Vecina a mângâiat părul creț al lui Hillel, iar băiețelul s-a înfiorat ușor. Era prima dată când Yochai o vedea de aproape, și nu doar ca pe o umbră mișcătoare, de la balcon. Era scundă, avea un ten urât și zâmbea tot timpul.

— E cel mai mic copil al vostru? a întrebat bărbatul care i-o trăgea până o lăsa lată și care era aproape chel și cu cel puțin douăzeci de ani mai bătrân decât ea.

— E singurul nostru copil, a răspuns Yochai, deocamdată.

Bărbatul care i-o trăgea până o lăsa lată i-a povestit că el avea patru, de la o femeie care acum nu mai vorbește cu el, și că cel mai mare dintre ei e deja în armată.

— Nu există pe lumea asta lucru mai bun decât copiii, a zis el, trecându-și mâna prin puținul păr care-i mai rămăsese.

Vecina și tatăl de patru copii au plecat, iar Yochai a rămas cu Hillel în brațe, privind de afară lumina aprinsă din salonul propriei case. Știa că Hodia se întorsese deja de la școală și că în mod sigur își făcea griji. Abia acum își dădea seama că, atunci când plecase cu Hillel, uitase să-și ia telefonul mobil. Cu siguranță încercase să ia legătura cu ei. Când vor intra în casă, va fi supărată, dar îi va trece imediat și va începe să plângă, povestindu-le cât te frică i-a fost că li s-ar fi putut întâmpla ceva rău. Chiar nu fusese înțelept din partea lui să-l ia astfel pe Hillel, fără s-o prevină. Și el ar fi fost foarte îngrijorat, dacă ar s-ar fi aflat în locul ei. Yochai l-a ridicat cu grijă pe Hillel, care alunecase puțin mai jos de umărul său, și s-a apropiat de intrarea în bloc. Aerul avea mirosul acela plăcut, de după ploaie, iar corpul lui Hillel, lipit de trupul lui, se simțea asemenea unei sticle pline cu apă caldă. A mai inspirat de câteva ori aerul răcoros și parfumat care învăluia strada întunecată, după care și-a continuat drumul spre casa scărilor.

Pineapple Crush

Primul fum îți colorează lumea întreagă. Păstrează-l pentru seara – și apoi toate porcăriile care rulează pe ecranul televizorului tău îți vor părea deodată uluitoare. Fumează-l la amiază, înainte să te urci pe bicicletă, și totul se va transforma într-o aventură. Dacă-l tragi dimineața, imediat după ce te trezești, înainte chiar să-ți bei cafeaua – îți va da puterea să te târăști jos din pat sau să te culci la loc încă vreo câteva ore.

Primul fum pe care-l tragi în viața ta e ca un prieten din copilărie, ca prima iubire, ca o reclamă la viață. Pentru că e altfel decât viața, pentru că este ceva ce, dacă aș fi putut, aș fi readus de mult în magazine. Reclama asta nu pune nici o presiune, totul e frumos, totul curge, totul are gust, totul e perfect. După prima, vor veni altele, care să te ajute să îmblânzești realitatea, să faci ziua ceva mai suportabilă, însă nu vor mai fi niciodată ca prima experiență.

Eu îl trag întotdeauna pe primul seara, la apus. *After-schoolul* la care lucrez se află la mai puțin de un kilometru de mare, închid la ora cinci, când mama lui Raviv, dintr-a doua, ajunge, mereu transpirată din cap până-n picioare și ultima, să-și ia mucosul de acolo. Asta îmi lasă îndeajuns de mult timp pentru comisioane, dacă am de făcut vreunul, pentru o cafea scurtă pe Ben Yehuda sau în Yarkon, după care mă plimb pe promenadă. Acolo aștept cu nerăbdare ca soarele să sărute marea, la fel cum un copil își așteaptă sărutul de noapte bună, așa cum un adolescent neîndemânatic și plin de coșuri își așteaptă primul sărut franțuzesc în noaptea balului, așa cum un bătrân acoperit de riduri își așteaptă sărutarea umedă pe obraz de la nepoata sa. Iar în clipa în care soarele începe să se scufunde în mare, îmi scot *jointul* din pachetul de Noblesse și îl aprind.

Fumez în liniște. Încerc de fiecare dată, încerc să trăiesc momentul,

să simt briza atingându-mi faţa, să mă bucur de culorile cerului şi de modul în care marea se unduieşte în lumina roşiatică a soarelui. Încerc, dar nu prea reuşesc, pentru că, imediat după primul fum, încep să-mi treacă prin cap tot felul de gânduri despre cum a fost o greşeală s-o numesc pe Romi dintr-a-ntâia „pişăcioasă“, pentru că nemernica mică îi va spune scorpiei de mă-sa despre asta, iar aia va merge ață la directoare. Mă mai gândesc şi la cum se face că învăţătoarea aia înaltă şi slabă de la clasa a doua e mereu mult mai drăguţă cu mine decât toate celelalte, aşa că mă întreb dacă nu cumva, cine ştie, poate ieşi ceva de-aici. Şi mă mai gândesc şi la bogătanul de frate-meu, care o bate zi de zi la cap pe mama să nu-mi mai plătească chiria, de parcă ar fi problema lui. Mereu încerc să alung toate gândurile astea, să nu-mi irosesc pe ele cele mai bune momente ale zilei, iar uneori chiar reuşesc. Dar chiar şi când nu reuşesc, cred că atunci când prin minte îţi trec gânduri rele despre fratele tău, e preferabil să fii fumat.

Viaţa e ca o măsuţă joasă şi urâtă, pe care foştii chiriaşi ţi-au lăsat-o în sufragerie. În cea mai mare parte a timpului o vezi, ştii că e acolo, dar uneori se poate întâmpla să uiţi de ea şi te trezeşti lovindu-te la fluierul piciorului sau la genunchi, şi te doare. Şi aproape întotdeauna îţi rămâne un semn. Când fumezi, masa nu dispare. Numai moartea poate face lucrurile să dispară. Dar o ţigară bună poate să mai şlefuiască puţin colţurile, le mai poate rotunji. Iar atunci când te loveşti, doare mai puţin.

După ce termin de fumat, mă urc pe bicicletă şi fac o tură scurtă prin oraş. Mă uit la oameni. Şi dacă văd pe cineva cu adevărat interesant, care e aproape întotdeauna de sex feminin, încep s-o urmăresc şi să-mi imaginez o poveste despre ea: cea la care urla prin telefon femeia pe care am urmărit-o ultima dată era sora ei mai mică, ce-i făcea mereu ochi dulci soţului ei, în timpul meselor pe care le luau împreună vinerea seara, îngheţata pe care a cumpărat-o de la cofetărie era pentru răsfăţatul de fiu-său, iar oprirea la farmacie era pentru a-şi cumpăra pilulele care-o împiedicau să mai facă un puşti răsfăţat. După asta, dacă vremea e bună, mă tolănesc pe o bancă de pe bulevardul Ben Gurion, îmi aprind o ţigară obişnuită şi rămân acolo până trece efectul *jointului*. După ce dispare complet, sar din nou pe bicicletă. Şi mă întorc acasă. La televizor, la Tinder, la jocurile de calculator şi la muzica *trance*.

Sunt deja aproape patru ani de când îmi fumez primul joint la apusul soarelui. Au fost câteva care m-au convins să le aprind mai devreme.

Dar poți să le numeri pe degete. Iar o personalitate atât de ușor de impresionat și dependentă ca mine poate fi mândră de lucrul ăsta. Peste o mie de *jointuri* pe plaja Frishman, la apusul soarelui. Peste o mie de *jointuri* neîntrerupte de nimic, până când a apărut ea, cu acel „Scuze“. „Scuze.“ Atât de blând și de cald, încât înainte să mă întorc spre ea decisesem deja că era urâtă, pentru că frumoasele nu au nevoie de atâta blândețe, oamenii le împlinesc oricum toate dorințele.

Era mai mare decât mine, în jur de patruzeci de ani. Cămașă albă, fustă neagră. Părul castaniu, adunat la spate. Privire inteligentă. Tenul strălucitor, câteva riduri, mai ales sub ochi, dar care nu o făceau decât să pară mai sexy.

Am vrut să întreb dacă o pot ajuta cu ceva, dar, din cauza *jointului*, n-am reușit să scot decât un fel de „Ce-i?“, ușor cam agresiv. Asta îmi imaginez eu, că am fost cam agresiv, pentru că ea a dat un pas în spate și a spus:

— Îmi cer scuze. Nu are importanță.

Mi-am dres gâtul și am zis:

— Nu, nu, e în regulă. Spune-mi. Ce voiai să mă întrebi?

Mi-a zâmbit timid și mi-a spus aproape în șoaptă:

— Voiam să te întreb dacă aia e iarbă.

Nu părea genul care să oprească lumea pe stradă și să întrebe așa ceva, și nici nu părea a fi polițistă. Așa că am încuviințat, dând din cap.

— Îmi dai și mie puțin? m-a întrebat ea, întinzând două degete spre mine. Mâna îi tremura.

I-am dat. A încercat să tragă din țigară și să-mi mulțumească în același timp. Și totul a sfârșit într-o bâlbâială. Am zâmbit amândoi. Ea a renunțat la „mulțumesc“, a mai tras o dată lung din țigară și a ținut fumul în plămâni, asemenea cuiva care-și ține respirația înainte de a se cufunda în apă. De ani de zile nu mai văzusem pe cineva care să fumeze așa, ca un copil. Voia să-mi dea înapoi *jointul*, dar i-am făcut semn să-l mai țină. După încă vreo câteva fumuri, a încercat din nou să mi-l dea, iar de data asta l-am luat.

— Uau! a zis, n-am mai fumat de atât de mulți ani, încât am și uitat cât e de plăcut.

Aș fi vrut să-i spun și eu ceva inteligent, dar tot ce-am găsit potrivit de spus a fost că-i marfă bună. Ea a încuviințat și mi-a mulțumit. I-am răspuns că n-are pentru ce, după care a plecat.

Și asta a fost tot. Povestea ar fi trebuit să se încheie acolo. Dar, așa cum am mai spus, când sunt fumat urmăresc oameni, mai ales femei, așa că am urmărit-o și pe ea. A mers pe jos până la Ben Yehuda, acolo și-a cumpărat un suc de mango Island, despre care reclama spune că are gustul unei vacanțe în China, ceea ce mie îmi produce mereu o asociație neplăcută, ducându-mă cu gândul la rahatul de cămilă. De la Ben Yehuda a luat un taxi. Am urmărit taxiul de pe bicicletă și am văzut-o coborând și apoi intrând într-unul din holurile Turnurilor Akirov, dar nu înainte de a-l saluta pe paznicul de la ușă. Patruzeci de ani, cămașă albă, călcată, Turnurile Akirov, nu tocmai genul de persoană cu care te-ai aștepta să tragi un *joint* pe plajă.

Pe drum spre casă, mi-am spus că ar fi trebuit să mă dau la ea. Să-i cer numărul de telefon. Creierul meu lacom continua să mă certe pentru faptul că nu încercasem să profit de situație, să obțin vreun avantaj, dar inima-mi spunea cât se poate de limpede că nu ar fi fost deloc frumos din partea mea. Îmi ceruse un *joint*, asta își dorea, și sigur că m-aș fi putut da la ea, dar faptul că atunci când o femeie îmi zâmbește pe stradă, iar eu îi zâmbesc la rândul meu, fără a încerca să ajung mai departe, spune totuși ceva bun despre mine. Poate și despre ea, având în vedere faptul că ea a reușit să scoată la lumină partea asta din mine.

În ziua care a urmat celei în care am fumat cu Akirov, plec de la serviciu devreme. Mama lui Raviv a venit să-l ia încă de la patru și un sfert, pentru că aveau programare la medicul specialist. În cele treizeci de secunde în care își îmbracă puștiul mucos și pătat, așezându-i ghiozdanul în spate, reușește să repete de cinci ori „medic specialist“. Doar că nici măcar o dată nu spune în ce domeniu e specialist. Poate în muci.

Îmi iau bicicleta și ajung pe plajă mai devreme decât de obicei. Mă așez pe o bancă și privesc trecătorii, așteptând apusul soarelui. Nu e prea multă mișcare în jur. Tot felul de turiști, îmbrăcați în tricouri și treninguri, mirându-se că în februarie aici nu e ger. Tot felul de israelieni vorbind la telefoanele mobile sau grăbindu-se spre cine știe ce loc, fără să observe măcar că se află atât de aproape de mare. Când prima rază a soarelui atinge valurile, nu-mi aprind țigara. În loc să dau foc *jointului*, mai aștept trei, patru minute, fără să știu măcar de ce.

În timp ce fumez, mă uit la apa mării, încerc să trăiesc clipa, să

experimentez frumusețea, dar, ca de obicei, nu reușesc. Gândurile îmi zboară prin cap în toate direcțiile. Mi-l imaginez pe Raviv la medicul specialist. Poate suferă de o boală terminală. Bietul copil! Toți copiii de la *afterschool* râd de el. La fel și eu. L-am poreclit Mucosul și-l imit ștergându-și nasul cu mâneca. Îmi jur că nu voi mai face asta, iar gândurile mi se îndreaptă din nou către ea. La Akirov. Undeva în adâncul meu sperasem că va veni și astăzi; oricum este și așa destul de ciudat ca o femeie să vină la tine și să-ți ceară așa, din senin, să fumați împreună, în mijlocul promenadei, darămite să se întâmple asta două zile la rând? Termin de fumat, dar rămân acolo până când soarele dispare complet. Nu e frumos din partea mea s-o numesc Akirov. Și ce dacă locuiește acolo? E vreun stigmat? E ca și cum l-ai numi pe un arab „Arab“ sau pe un rus „Rus“. În ciuda faptului că îmi ridic problema asta, continui oricum să mă comport așa. Începe să mi se facă frig. La prânz era cald, așa că nu-mi luasem cu mine un hanorac.

Mă ridic și fac un pas spre bicicletă, când o văd apropiindu-se. Încă nu mă vede, cel puțin așa cred. Mă întorc cu spatele la ea și încep să scotocesc prin buzunare. De cele mai multe ori, îmi pregătesc un singur *joint* dinainte. Dar astăzi am două, pentru că-i promisesem unul lui Yuri, rusul din echipa de gardieni care păzește porțile școlii. Cum n-a mai reușit să ajungă la serviciu, am rămas cu *jointul* în pachet. Îl scot și-l aprind, ca și cum ar fi cel mai firesc lucru din lume, ca și cum n-aș fi deja praf de la cealaltă țigară, trag repede două fumuri cu spatele la ea, în timp ce ea se apropie, apoi mă întorc. E acolo, foarte aproape, la zece pași distanță, dar nu mă observă. Vorbește cu cineva la telefon. Nu e o conversație plăcută. Îmi dau seama imediat. Am avut destule conversații de genul ăsta, ca să le recunosc pe loc. Închide telefonul exact în clipa în care trece pe lângă mine. Cred că plânge. Merg în spatele ei. Repede. Dar nu alerg. Nu vreau să par disperat. Când ajung în dreptul ei, spun „Scuze“, dar cu accent american. Ca bătrânii evrei americani, care îți spun mereu „Scuze“ în ebraică, iar când te oprești să vezi ce vor, încep să-ți vorbească în engleză. Ea ridică privirea. Nu mă recunoaște.

— Ai pierdut asta, îi spun și îi întind *jointul* aprins.

Ea intră în joc. Zâmbește și-l ia. În timp ce stă în fața mea, îi văd ochii și sunt sigur că a plâns.

— Uau! îmi zice, mi-ai ieșit în cale exact la momentul potrivit. Ca

un înger.

— De ce ca unul? o întreb eu. Chiar sunt înger. Dumnezeu m-a trimis pe promenadă.

— Îngerul ierbii? întreabă ea zâmbind şi suflând un norişor de fum.

— Îngerul care îndeplineşte dorinţe, îi răspund.

— Cu cinci minute în urmă, pe aici a trecut o fetiţă care-şi dorea o acadea, iar înaintea ei, un orb care-şi dorea să vadă. Ce pot eu să fac dacă din cauza ta am ajuns fumător de iarbă?

Reuşesc s-o fac să râdă. Adică efectul ierbii şi umorul meu reuşesc s-o facă să râdă. E fericită Akirov, şi eu sunt fericit împreună cu ea, pentru o clipă mă simt util umanităţii.

După ce terminăm de fumat, ea îmi mulţumeşte şi mă întreabă în ce direcţie merg, iar eu îmi dau seama că în timp ce am fumat, am mers împreună, îndepărtându-mă tot mai mult de bicicletă. Pentru o secundă, îmi trece prin minte s-o mint, dar apoi hotărăsc să-i spun adevărul. Îi mărturisesc că am bicicleta legată undeva în apropierea locului în care ne-am întâlnit şi că în timp ce am fumat şi am stat de vorbă, nici nu mi-am dat seama că ne-am îndepărtat atât de mult.

— Vii aici în fiecare zi? mă întreabă ea.

Încuviinţez.

— Şi tu?

— N-am de ales, răspunde ea, ridicând din umeri şi indicând spre sud, către Beth el Ghibor. Lucrez acolo.

Îi spun că vin pe promenadă direct de la serviciu, pentru a-mi fuma primul *joint*, la apus. O femeie mi-a spus odată că vederea apusului soarelui îţi deschide pur şi simplu inima, dar inima mea e închisă de foarte mult timp, aşa că vin în fiecare zi aici, în încercarea de a o deschide.

— Dar astăzi ai întârziat, îmi spune Akirov şi aruncă o privire spre ceasul de pe telefonul mobil.

— Astăzi am întârziat, recunosc eu, şi ce noroc! Altfel nu ne-am fi întâlnit.

— Iar dacă aş veni din nou mâine, la apusul soarelui, ai fi de acord să împarţi un nou *joint* cu mine? mă întreabă ea.

Aştept o secundă şi o privesc în ochi. Poate e ceva acolo, poate încearcă să se dea la mine. Dar observ că nu. O interesează doar iarba. Chiar şi când am oprit-o azi, nu m-a recunoscut decât după *joint*.

— Sigur, îi răspund, batem palma. Adevărul e că-i mai plăcut să fumezi cu cineva decât singur.

Sunt deja cinci zile de când eu şi Akirov fumăm împreună la apusul soarelui. Cinci zile, şi încă nu ştiu mai nimic despre ea. Ştiu că e vegetariană, dar că uneori mănâncă sushi, mai ştiu că vorbeşte bine engleza şi franceza, pentru că o turistă franţuzoaică enervantă ne-a abordat alaltăieri, iar ea i-a explicat într-o franceză fluentă cum se poate ajunge în port. Mai ştiu şi că e căsătorită, chiar dacă nu poartă verighetă, deoarece mi-a zis deja, în timpul uneia dintre primele noastre întâlniri, că soţul ei nu-i dă voie să fumeze iarbă, pentru că e ilegal şi pentru că-ţi face varză memoria pe termen scurt.

— Şi tu ce spui despre asta? am întrebat-o.

Voiam să vad dacă reuşesc să scot de la ea ceva nasol despre soţul ei.

— Eu n-am nici o problemă cu faptul că e ilegal, a zis ea, ridicând din umeri, iar faptul că-ţi face varză memoria pe termen scurt… pe bune? De parcă aş avea amintiri atât de frumoase pe care aş vrea să le păstrez în memoria de scurtă durată şi pe care m-aş teme că le-aş putea pierde.

Bun, asta a fost aproape o plângere. Cu toate astea, părea că ceva o apasă. Ceva despre care nu vorbeşte nici măcar când fumează, iar lucrul ăsta îmi indică faptul că e o femeie puternică. Puternică şi care nu aruncă vina în toate direcţiile. Asta – şi întâmplarea de ieri, cu poliţistul ăla fascist.

Adevărul este că aceea a fost prima dată în viaţa mea când am fost abordat de un poliţist în timp ce fumam, iar ăsta care a venit la noi era unul care chiar îţi inspira frică. Scund, dar musculos, cu gâtul gros cât un stâlp de înaltă tensiune şi cu o cămaşă strâmtă pe piept, cu mâneci scurte. Mi-a îndesat legitimaţia sub nas şi m-a întrebat, pe un ton agresiv, ce anume fumez. Akirov, fără să-şi piardă cumpătul, mi-a luat ţigara din gură, a tras un fum şi, în timp ce i-l sufla drept în faţă, i-a răspuns Marlboro Light, după care a aruncat *jointul* peste balustradă, pe nisipul de pe plajă, apoi a scos din buzunar un pachet de Marlboro Light, şi-a aprins o ţigară şi a întins pachetul spre poliţist:

— Vrei?

— Ce-ţi imaginezi? a urlat el, îndepărtând mâna ei întinsă. Mă crezi

retardat?

— Prefer să nu răspund, i-a răspuns ea cu un zâmbet drăgăstos, pentru că eu sunt un cetățean care respectă legea și știu că insultarea unui om al legii reprezintă o contravenție.

— Actele de identitate! a urlat polițistul. Arată-mi imediat actul de identitate!

Akirov și-a scos din portmoneu carnetul de șofer, dându-i-l polițistului împreună cu o carte de vizită.

— Păstreaz-o, a zis ea, sunt avocată. Iar tu, judecând după mutra pe care o ai, vei avea nevoie de asistență juridică mai devreme sau mai târziu, pentru că e doar o chestiune de timp până îți vei ieși din pepeni și vei bate măr un palestinian.

— Știu eu firma voastră, a zis polițistul, aruncând pe trotuar cartea de vizită, sunteți în stare să-i apărați până și pe cei mai mari nenorociți, dacă au suficienți bani.

— Așa e, a încuviințat Akirov, urmărind cu privirea cartea de vizită aruncată pe jos, dar uneori acceptăm să apărăm ticăloși și pro bono.

Avocatul n-a răspuns. S-a apropiat de balustradă și a privit în jos, către nisipul plin de gunoaie. Se vedea pe fața lui că se întreba dacă să coboare sau nu, în încercarea de a descoperi chiștocul nostru printre mucurile de țigară aruncate pe plajă.

— Nu renunța, a zis Akirov, dacă îl cauți cu atenție, îl găsești în cel mult o oră. Și apoi, dacă-l duci la criminaliști, poate vor reuși chiar să-mi izoleze amprentele, după care poți să te duci la superiorul tău și să-i spui că vrei să deschizi un dosar de cercetare pentru un chiștoc de *joint*. Poate că nu-i chiar ca un dosar de crimă, dar totuși…

— Ticăloaso! i-a aruncat polițistul, iar Akirov a continuat imediat:

— Pe de altă parte, un om al legii care insultă un avocat – ei bine, asta reprezintă o infracțiune ceva mai serioasă, iar în timp ce rostea aceste cuvinte, mi-a făcut cu ochiul.

— Hai, fuga de-aici! ne-a aruncat polițistul.

Eu făcusem deja un pas către bicicletă, dar Akirov m-a luat de mână și m-a oprit.

— Fugi tu de-aici, Popeye! i-a zis ea, înainte să-ți iau datele de identificare și să te reclam la Interne.

Polițistul ne-a aruncat o privire plină de ură, iar instinctele îmi spuneau să mă fac mic, dar palma lui Akirov, care era înfășurată în jurul

mâinii mele, îmi spunea să rămân pe loc. Avea palma umedă, și așa mi-am dat seama că era stresată. Dar nimic altceva nu-i trăda starea. Polițistul a mai spus ceva printre dinți, după care și-a luat tălpășița, iar când se afla deja destul de departe, s-a aplecat și a ridicat cartea de vizită.

— Tembelul, a zis ea încet, am risipit din cauza lui jumătate din țigară. Apoi, cu un gest de expertă, a rupt o bucată din cartea de vizită și a rulat-o, sub forma unui filtru. Mai ai marfă pentru una? a întrebat.

Și aproape i-am răspuns că nu, dar că locuiesc aproape și că putem da o fugă până acasă la mine, doar că ceva din ea m-a împiedicat să mint. Așa că am mai rulat una chiar acolo, pe banca de pe promenadă. Cu o bucată din cartea ei de vizită transformată în filtru și cu celelalte două treimi din ea, pe care scria Iris Kaisman, Avocat, în buzunarul meu.

Vinerea seara sunt acasă la mama. Vine și Hagai, fratele meu mai mare, cu fiica lui, Noami. Încă din clipa în care intră pe ușă, îmi dau seama că sunt la un pas de ceartă. Nici nu e greu să te cerți cu fratele meu. Face parte din rândul oamenilor care sunt siguri că le știu pe toate. E așa de când s-a născut, iar tonele de bani pe care le-a făcut în industria *high-tech* n-au făcut decât să înrăutățească situația. Nici măcar lovitura pe care a primit-o în urmă cu doi ani, când Sandy, mama lui Noami, a murit de cancer, n-a reușit să-l vindece de asta. Noami are deja șaptesprezece ani, e frumoasă, înaltă, exact ca mama ei, și, chiar dacă poartă aparat dentar, nu arată și nu se poartă nici măcar o clipă ca o fetiță. În timpul cinei ne povestește despre nu știu ce specie de meduză pitică nemuritoare. Meduza asta se dezvoltă, se împerechează, apoi devine din nou pui, iar ciclul ăsta se repetă la nesfârșit.

— Nu va muri niciodată, povestește Noami, iar entuziasmul și aparatul dentar o fac să scuipe ușor pe mine și pe Hagai. Gândiți-vă la asta, dacă am reuși să-i studiem structura genetică, poate am putea fi capabili să trăim și noi pentru totdeauna.

— Adevărul e că, îi spun eu zâmbind, mie mi se par suficienți și șaizeci, șaptezeci de ani.

Fratele meu ne informează imediat că Noami plănuiește ca peste un an să plece la Stanford, să studieze biologia, iar mama zice imediat:

— Minunat! O să-i faci praf pe toți!

— Ce-i minunat? sare Hagai. I-am zis să facă mai întâi armata, ca

toată lumea, iar după ce termină cu asta, îi plătesc orice şcoală vrea.

— Asta nu se înscrie în opțiunile mele, se împotrivește Noami, n-am ce căuta acolo.

— Cum adică n-ai ce căuta acolo? se înfierbântă Hagai. Vorbim despre serviciul militar, nu despre vreun nou magazin Zara. Nimeni nu face armata pentru că ar fi sau nu în trend. Crezi că eu am ce căuta la fisc? Nu, şi cu toate astea îmi plătesc taxele lună de lună. Nu-i aşa?

Hagai îmi aruncă o privire, aşteptându-se să intervin în discuție de partea lui. Nu pentru că ar fi fost mereu fratele cel bun, căruia îi datorez asta. Nicidecum. Ci pentru că el are pur şi simplu dreptate.

— Nu se va întâmpla nimic dacă nu faci armata, îi spun eu lui Noami, lumea va avea mult mai mult de câştigat dacă cercetezi meduze decât dacă vei pregăti cafea pentru cine ştie ce ofițer în călduri vreme de doi ani.

— Sigur că da, ascultă-l pe unchiul tău, a şuierat Hagai printre dinți, un om care a ajuns cu adevărat departe în viață.

După masă, Hagai şi Noami pleacă, iar mama îmi mai pregăteşte o bucată de prăjitură şi mă întreabă dacă e totul bine şi dacă ies cu vreo fată, iar eu îi răspund că totul e bine, că cei de la şcoală sunt mulțumiți de mine şi că mă întâlnesc cu o avocată. Nu o mint pe mama aproape niciodată. Ea e singura care trebuie să mă ia aşa cum sunt, aşa că nu e nevoie, dar minciuna asta nu e pentru ea. E pentru mine. Pentru cele câteva clipe în care îmi imaginez că trăiesc o cu totul altă viață. În care mă încălzesc nopțile lângă trupul unei femei care nu e „divorțată, în căutarea unei relații fără complicații“, aşa cum am găsit pe un site de profil. Când ajung la uşă, mama îmi spune din nou:

— Ştii că Hagai nu crede ce spune.

Iar în timp ce mă îmbrățişează, îmi îndeasă câteva bancnote în buzunarul blugilor. De fiecare dată când Hagai mă vorbeşte de rău, îmi dă câte două mii. Obiceiul ei a început să-mi dea senzația că parcă mi-aş fi făcut o slujbă din asta.

De la ea iau un taxi până la bomba de lângă casă, îmi cumpăr o sticlă de whisky ieftin, pe care etiopianul cu părul decolorat de la casă mi-o prezintă ca fiind venită direct din Scoția, deşi eticheta e în limba rusă. Odată ajuns acasă, dau pe gât jumătate de sticlă. Apoi apare o tipă subțirică, de patruzeci şi şase de ani, pe care am cunoscut-o pe Tinder. Înainte să ne-o tragem, îmi zice că e important pentru ea să fie cinstită şi

să-mi spună că e bolnavă de cancer și că e probabil într-o fază terminală.

— Gata. Am spus-o. Dacă te sperie, nu e nevoie s-o facem.

— Cum adică să mă sperie? o întreb eu, iar când ajunge la orgasm urlă atât de tare, încât vecinul meu de la etajul al doilea coboară și bate la ușă. După asta fumăm împreună o țigară, una obișnuită, iar ea ia un taxi spre casă.

De obicei, duminicile sunt zilele pe care le urăsc cel mai tare. Dar asta nu dintotdeauna, ci doar de când am început să lucrez. Înainte să mă angajez la *afterschool*, timp de cinci ani n-am făcut nimic, iar în perioada aceea uram toate zilele, fără excepție. Adevărul e că, în cea mai mare parte a timpului, nici măcar nu le puteam distinge între ele. Când mă trezeam la amiază, mă uitam la ceas și mă întrebam dacă îmi mai rămăsese oare ceva hașiș, sau iarbă, sau bani, sau unde îmi lăsasem telefonul mobil ori cheile. Aproape niciodată nu mă întrebam ce zi era, iar cu excepția zilelor de vineri, când mergeam la mama, tot restul săptămânii părea un șir neîntrerupt de somn-trezire-mâncare-rahat-televizor și câte o partidă de sex, din când în când. Serviciul mi-a rezolvat problema asta. A pus o limită între zile. Zilele de luni începeau cu ora de *darbouka* și cu profesoara cea drăguță, cu piercing în limbă, zilele de miercuri însemnau chiftele în sos tomat la cantină, mâncare pe care copiii o urau, dar care mie îmi aducea mereu aminte de bunica Geula. Și zilele de joi, când jucam fotbal în curte, iar copiii mă priveau de parcă aș fi fost Ronaldo, și nu doar un adult obosit, cu mintea unui copil de șapte ani. Și mai erau și zilele căcăcioase de duminică, cu programul seminazist impus de Maor, proprietarul *afterschool*-ului, înainte să dispară din viețile noastre pentru încă o săptămână. Și astea îmi cădeau întotdeauna prost după liniștea zilelor de sâmbătă. Doar că de data asta, pentru prima oară de când am început să lucrez, am așteptat să vină ziua de duminică. Am așteptat apusul, promenada, fumatul cu Akirov. Și asta nu cu nerăbdarea și speranța că aș putea spune ceva care s-o facă să vină acasă la mine. Ci chiar cu dor. Dor față de o femeie pe care nici n-o cunoșteam. Iar asta era emoționant, dar și umilitor în același timp. Pentru că dorul ăsta nu făcea decât să scoată în evidență cât de insipidă era viața mea. Dar Akirov n-a apărut duminică. Am așteptat-o până s-a lăsat întunericul, poate chiar până mai târziu. N-

a venit nici luni, nici marți. În timp ce-mi fumam *jointul* singur, încercam să mă conving că nu era decât o femeie cu care fumasem de câteva ori pe promenadă, că nu-mi era logodnică și nici nu-i donasem vreun rinichi sau ceva. Dar asta nu m-a ajutat cu nimic.

Miercuri, după ce copiii își termină de măcelărit chiftelele călduțe, îmi dau seama că Raviv nu e nicăieri. Nu-i număr niciodată, deși Maor spune că trebuie s-o facem la fiecare oră. Dar când cineva lipsește, de obicei îmi dau seama imediat, iar când îl întreb pe Yuri, el spune că a văzut câțiva copii mergând în spatele sălii de sport. Nu au voie să iasă din clasă fără permisiune și, până când ajung la sală, mă gândesc la ce pedeapsă îi voi da lui Raviv, după care mi se face milă de el și renunț la pedeapsă. În spatele sălii de sport, în groapa cu nisip pentru sărituri în lungime, îl văd pe Raviv plângând, iar nu departe de el, pe Liam, cel mai rău copil din grupă, cu fața îngropată în nisip, în timp ce un grăsan roșcat, pe care nu-l cunosc decât după față, îi cară pumni în spate. Pumni de copil: mai multă furie decât pricepere. Și fără să știu cum s-a ajuns în această situație, în inima mea sunt de partea roșcatului. Îmi e de ajuns să aud cum îi vorbește Liam tatălui său atunci când vine să-l ia, ca să simt că mi-aș dori eu însumi să-i trag un pumn. Copilul ăsta nu vorbește, doar dă ordine, și face asta în modul cel mai de rahat posibil. Fiecare a doua propoziție pe care o rostește este despre cum îi va spune el mamei, sau învățătoarei, sau directoarei. Roșcatul continuă să-l tăbăcească, iar eu știu că primul lucru pe care trebuie să-l fac acum este să fug la ei și să-i despart. Faptul că au dispărut din clasă e vina mea, iar acum chiar voi da de necaz, mai ales că mama lui Liam face parte din consiliul părinților, însă în timp ce-l privesc pe roșcat căpăcindu-l bine, o voce dinăuntrul meu îmi spune să mai aștept puțin, până când va reuși să-i dea o lovitură zdravănă. Săptămâna asta n-a fost una bună. N-a fost bună deloc. Cu toată așteptarea aceea stânjenitoare a sosirii lui Akirov. N-am încercat să duc acasă nici măcar o fată. Iar bătaia copiilor e toată distracția din săptămâna asta plictisitoare, așa că nu strică nimănui câteva clipe de distracție. În timp ce mă gândesc la asta, roșcatul se ridică de pe spinarea lui Liam, dar exact în clipa în care îmi imaginez că totul s-a terminat, dă un pas în spate, apoi lovește cu piciorul capul lui Liam, iar în timp ce încep să alerg către ei, îmi dau seama că Raviv m-a observat. M-a văzut urmărindu-i în tot acest timp, fără să intervin în nici

un fel. Parcurg în alergare cei câțiva pași care mă despart de copilul roșcat, atât din cauză că sunt stresat, cât și pentru că vreau să-l păcălesc pe Raviv, care ar putea crede ulterior că s-a înșelat, că nu e posibil ca eu să fi stat și deoparte, fără să fi intervenit, dar și să fi alergat atât de repede, totul în același timp. Când ajung lângă roșcat, îl smucesc nu foarte tare, dar îndeajuns cât să-l îndepărtez de Liam, și încep să strig la el:

— Ce faci? Ești nebun?

Apoi mă aplec să verific în ce stare se află Liam, iar în tot timpul ăsta îl văd cu coada ochiului pe Raviv, urmărindu-mă. Lui Liam îi curge un firicel de sânge din buza superioară și pare inconștient. Roșcatul stă în picioare lângă el și se smiorcăie. Spune că Liam a trișat la nu știu ce joc, iar când i-a cerut să-i dea înapoi cardurile, Liam i-a răspuns că ochii lui au culoare de caca și că tatăl lui e șomer. Din felul în care o spune, îmi dau seama că roșcatul nici măcar nu știe ce înseamnă cuvântul „șomer“. Încerc să vorbesc cu Liam și să-l trezesc cu blândețe, dar el nu reacționează, iar asta începe să mă streseze cu adevărat. Îi spun roșcatului panicat să nu se miște și fug la cișmea, să aduc puțină apă, să-i ud obrajii lui Liam, iar când mă întorc, îl aud de la depărtare pe Liam urlând:

— Ai terminat-o cu școala asta, ratatule! Mama mea va avea grijă de asta.

Liam stă în șezut pe pământ, ținându-și fața în mâini, iar roșcatul, care stă în picioare lângă el, tremură tot și aproape izbucnește în lacrimi. Yuri își face apariția pe neașteptate. Am lăsat copiii singuri în clasă, iar unul dintre ei mi-a găsit bricheta în rucsac și a dat foc pe hol unei fotografii a lui Ben Gurion. Yuri îmi expune întreaga întâmplare ca și cum tocmai ar fi salvat un bebeluș dintr-o casă în flăcări. Stropesc fața lui Liam cu apă. Acum pare că se simte bine, iar sângerarea parcă s-a oprit. Roșcatul continuă să plângă, dar nu-i acord atenție. Toată atenția mea e îndreptată către Raviv, care nu mă scapă nici o clipă din ochi, nici măcar după ce ne întoarcem în clasă. Îi telefonez tatălui lui Liam, care e topograf și lucrează în cea mai mare parte a timpului de acasă, iar el ajunge la școală în cinci minute. Liam urlă la el că s-a mișcat prea încet și-l amenință că-l va pârî mamei, după care îi povestește despre roșcat. Își împănează povestea cu tot felul de minciuni, spune că roșcatul l-a lovit în cap cu o piatră, dar nu intervin. Atâta timp cât nu se

leagă de mine, prefer să-mi țin gura. Apoi apare mama gemenelor înalte și sprâncenate. Are accent argentinian, iar gemenele le-a făcut prin inseminare *in vitro* și, judecând după felul în care arată, probabil a folosit sperma unui Neanderthal. În cele din urmă, eu și Raviv rămânem singuri. Îi dau iPhone-ul meu să se joace, deși nu fac niciodată asta, iar în timp ce el anihilează specii întregi dintr-un joc pe care l-am descărcat cu numai câteva zile în urmă, încerc să discut cu el despre cele întâmplate.

— Nu e bine că tu și Liam ați plecat din clasă fără permisiune, îi spun, dar cu multă blândețe, ca o mamă bună, pentru a nu-l face să se simtă criticat, dar și pentru a-l face să înțeleagă că ceva nu e în regulă.

— N-o să-i spun mamei tale, îi zic eu, dar vreau să-mi promiți că nu mai faci niciodată asta.

Iar el, fără să ridice măcar ochii din telefon, îmi răspunde:

— Te-am văzut.

— Ce-ai văzut? îl întreb, ca și cum n-aș fi înțeles despre ce vorbesc.

— Te-am văzut, zice din nou, te-am văzut în timp ce Gavri îl bătea pe Liam. Zâmbeai.

— Nu-i adevărat, îi spun eu, n-am zâmbit. Am alergat. Am alergat cât de repede am putut, ca să-i despart.

Dar Raviv nu mai e cu mine, e complet cufundat în joc. Trage cu lasere în tot ce mișcă. Când ajunge mama lui, nu-i atrag atenția că a întârziat, așa cum fac de obicei, ci îi spun doar:

— Ce copil drăgălaș aveți. O minunăție.

Exact lângă el, ca să audă.

În cele cinci minute cât îmi ia să ajung la promenadă, am deja două apeluri pierdute și un mesaj SMS de la Maor. Mesajul e gol, nu are nici un conținut. Ticălosului i-a fost mult prea lene să scrie ceva, dar a vrut să văd mesajul și să-l sun înapoi. Mă întreb dacă să fumez întâi și abia apoi să-l sun, sau dacă să-l sun înainte, și abia apoi să fumez. Argumentul meu pro fumat este acela că va mai îndulci conversația cu Maori, va împacheta neplăcerea într-o peliculă de spumă și folie cu bule de aer. Dar va trebui să fiu prompt și prezent în interacțiunea cu el. Va trebui să răspund repede, poate chiar să inventez pe loc o minciună sau două. Optez pentru cea de-a doua variantă și decid să-l sun treaz. Maor urlă în receptor. Îmi spune că a fost sunat de mama lui Liam, care l-a

amenințat că va convoca toți părinții și va face tot ce-i stă în putere pentru a-l face să-și piardă licența de funcționare. Îi mai înșirase o listă de nereguli înregistrate pe parcursul anului și-l amenințase că va face totul public, inclusiv faptul că mâncarea de prânz era uneori servită rece. Maor îmi spune că dacă își pune în aplicare amenințările, toată povestea îl va costa aproximativ două sute de mii de șekeli, iar singurul vinovat sunt eu. Copilul ei nu va veni mâine, are comoție cerebrală, iar Maor vrea ca eu să-i fac o vizită, înainte de a merge dimineață la serviciu, să-i duc ceva dulce sau o jucărie micuță și s-o conving pe mamă să-și retragă plângerile. Toată conversația cu el e o nebunie. Repetă fiecare lucru de zece ori, iar eu mă plâng că nu sunt vinovat de nimic. Înainte să închidă telefonul, mă amenință din nou. Îmi spune că dacă într-adevăr îi vor retrage licența de funcționare pentru un an, mă va da în judecată, iar eu îi spun să se liniștească, pentru că mă duc dimineață la ei acasă, s-o pup în fund pe mamă, așa cum se cuvine. Până termin convorbirea, se duce naibii și apusul. Stau și mă holbez la întuneric, treaz luminat. În clipa în care soarele se scufundă în mare, nu mai rămâne nimic din locul ăsta, doar câțiva turiști urâți și o muzică de doi bani, de la restaurantele de pe plajă. Iar mâine va trebui să-mi pun ceasul să sune și să mă trezesc devreme, ca să am timp să cumpăr un cadou pentru copilul pe care-l urăsc cel mai mult în lumea asta. Săptămâna asta a început prost și a continuat din ce în ce mai rău.

— Credeam că pleci după ce apune soarele, o aud spunând și îi simt – sau îmi imaginez că simt – respirația pe pielea gâtului meu.

— Apus, răsărit, te aștept încontinuu de duminică, îi răspund eu zâmbind, după care mă înfurii imediat pe mine însumi, pentru că în loc să spun ceva pozitiv, reușesc să par și plângăcios, și utimul preș, totul într-o singură propoziție.

— Îmi pare rău, zice Akirov, așezându-se lângă mine, am avut o săptămână de coșmar la serviciu. Și nu doar la serviciu, ci și acasă.

Aș vrea s-o întreb ce s-a întâmplat, dar îmi dau seama că nu vrea să vorbească despre asta, pentru că n-ar face decât să mai adauge câteva grame de neplăcere întâlnirii noastre, așa că în loc să sap după informații, scot *jointul*. După ce trag primul fum i-l întind ei, iar ea trage din țigară ca o narcomană.

— De cinci zile mă gândesc la momentul ăsta, zice ea zâmbind, după care îmi dă țigara înapoi.

Eu n-o iau.

— Fumează, îi spun, fumeaz-o pe toată.

Ea ezită preț de o clipă, după care continuă să fumeze.

— O săptămână grea? o întreb.

Ea încuviințează, strâmbând din nas. Nu-mi dau seama dacă îi curge nasul sau dacă se abține să nu izbucnească în lacrimi.

— Nici eu n-am avut o săptămână prea bună, îi spun, e nesănătos pentru amândoi să nu ne întâlnim o perioadă atât de lungă. Ne face praf karma.

— Ascultă, îmi zice ea zâmbind, vreau să-ți cer o favoare…

În timp ce rostește aceste cuvinte scotocește prin geantă, iar eu încerc să ghicesc ce ar vrea să-mi ceară.

— Vreau să te angajez, îmi spune, scoțându-și portmoneul din geantă.

— Pe post de…? întreb eu zâmbind. De gardă de corp? De bonă pentru copil? De bucătar?

— N-am copii, zice ea, oftând. Nu mă prea omor după mâncare și mă pricep destul de bine să-mi port de grijă singură. Vreau să te angajez să continui să faci exact ce faci acum: să vii în fiecare seară pe promenadă și, dacă întârzii un pic, să mă aștepți. Nu mult. Maximum o oră. Și apoi să fumezi cu mine.

În timp ce vorbește, numără bancnotele pe care le-a scos din portmoneu.

— Uite, zice, întinzându-mi un pumn de bancnote de o sută, ai aici două mii. Două mii, pentru trei săptămâni. Ce zici?

— Ce zic? repet întrebarea ei ca să câștig timp. Zic că voi veni aici în fiecare zi, la apusul soarelui și că să fumez împreună cu tine e mult mai frumos decât să fumez singur, așa că e drăguț din partea ta că vrei să mă plătești pentru faptul că stau puțin cu tine, atunci când ai timp pentru asta, câte un sfert de oră petrecut într-un mod atât de plăcut, pe promenadă, dar să primesc bani pentru că stau de vorbă cu un prieten…

— Dar tocmai asta e, spune ea, că noi nu suntem prieteni. Iar peste trei săptămâni voi dispărea de aici și nu mă vei mai vedea niciodată. Aceste trei săptămâni vor fi cele mai dificile din viața mea. Iar țigara asta pe care o împărțim amândoi mă va ajuta să trec mai ușor prin ele.

Mâna în care ținea bancnotele era încă întinsă spre mine.

— Dacă vrei, îi spun eu, pot să-ți cumpăr iarbă de banii ăștia. La cât

de puțin fumezi tu, îți ajunge o lună.

— Dar eu nu vreau să-mi cumperi, zice, eu vreau să fumez cu tine. Nu pot să duc acasă iarbă. I-am promis soțului meu că nu mai cumpăr.

— I-ai promis că nu mai fumezi, o corectez eu.

— Știu, zice ea și izbucnește în lacrimi, dar cu tine e altfel. Chiar dacă află, e ca și cum te-aș fi întâlnit pe stradă, iar tu fumai, așa că am fumat și eu, nu e ca și cum aș fi cumpărat…

Iau banii. Nu vreau să o văd plângând.

— Bine, *boss*, ne-am înțeles, îi spun, făcându-i cu ochiul. Dar ăștia două mii acoperă doar drogurile, sexul și rock'n'roll-ul sunt extra.

Ea râde acum, iar râsetul și plânsul se amestecă pe fața ei. Nu știu prin ce trece, dar pare o adevărată dramă și, chiar dacă nu e nimic între noi, îmi doresc cu adevărat s-o ajut.

— Nu am decât o singură condiție, adaug în timp ce îndes banii în buzunar, vreau să-mi spui de ce vei dispărea peste trei săptămâni. Când ai spus asta și felul în care ai spus-o mi-au lăsat impresia că nu e vorba despre ceva plăcut. Iar în calitate de… angajat al tău, am dreptul să știu.

— Îți voi spune, zice ea și își trece palma peste față, îți promit. Dar nu astăzi.

Deșteptătorul de pe telefonul mobil mă trezește la ora unsprezece. Mă spăl pe dinți, mă bărbieresc și pregătesc un *joint* pentru seară. Totul în mare viteză. Trebuie să apuc să cumpăr ceva pentru Liam și să trec pe la el pe acasă, și toate într-o oră și jumătate doar. Norocul meu că locuiește la doi pași de școală. Mama lui mă întâmpină la ușă îmbrăcată într-un trening roz și cu o mutră acră.

— Am venit să văd cum se mai simte Liam, îi spun și mă străduiesc să pară că-mi pasă.

— Păcat că nu te-ai ocupat de asta ieri, înainte să fie bătut cu brutalitate, îmi răspunde cu vocea ei guturală și hârâită. Încă nu reușesc să înțeleg cum este posibil ca un copil să lipsească din clasă timp de aproape o oră, fără ca nimeni să observe asta.

Primul meu impuls e să-i spun că e mai ușor să ai grijă de copii educați, care-i respectă pe ceilalți, decât de copii care mint și aleargă încontinuu dintr-o parte în alta, dar îmi amintesc discuția cu Maor, așa că, în loc de asta, îi explic răbdător că ieri unul dintre copii a adus o brichetă la școală și că a încercat să dea foc unor fotografii de pe

coridor, iar pentru că am fost ocupat cu acest incident, mi-a luat ceva timp să-mi dau seama că Liam lipsea.

— Vreau să știți, stimată doamnă Rosner, că n-am dormit toată noaptea, gândindu-mă la cele întâmplate; a fost o scăpare teribilă, pentru care vreau să-mi cer scuze personal.

— Nu de la mine trebuie să-ți ceri scuze, zice ea pe un ton un pic mai puțin furios, nu eu sunt cea care a fost bătută până și-a pierdut cunoștința și nu eu îndur acum dureri în tot corpul. Lui Liam ar trebui să-i ceri scuze.

Mă duce la rahatul ăla mic, care stă întins în patul din dormitorul părinților, urmărind la televizor un serial japonez de desene animate, în care o echipă de extratereștri și una de roboți se înfruntă într-un meci de fotbal. Cu excepția unei mici umflături la buză, pare în perfectă regulă.

— Liam, îi spune mama pe un ton didactic, ai vizitatori.

— Nu acum, zice el, fără a-și desprinde ochii de la ecran, sunt în mijlocul acțiunii.

— Ți-a adus un cadou, încearcă mama să-l îmbuneze. Space Lego.

— Urăsc Lego, zice Liam.

— Hei, Liam, intervin eu, am venit să văd cum te simți.

— Am treabă, îmi zice el, fără să-și ia ochii de la ecran. Ți-au dat bon fiscal pentru Lego, să-l pot schimba?

Când mă conduce la ușă, mama lui Liam îmi mulțumește pentru vizită, după care îmi spune că urmează să vină a doua zi la școală, la o întâlnire cu directoarea și cu Maor, și că nu are de gând să treacă ceea ce s-a întâmplat cu vederea.

— Liam are trei frați mai mari, îmi spune ea cu patos, iar eu, ca părinte, n-am mai avut de-a face cu un incident atât de grav: un copil de șapte ani atacat cu pietre și bețe, fără ca nimeni să intervină.

Îmi dau seama că ultimul lucru pe care ar trebui să-l fac ar fi s-o contrazic, așa că mă grăbesc să-i dau dreptate. Îi spun că, dacă aș fi părinte, aș fi la fel de indignat ca ea.

— Aveți un copil minunat, doamnă Rozner, îi spun înainte să ne luăm la revedere, și, slavă Domnului, bine că a ieșit întreg din toată povestea asta. Iar asta e tot ce contează cu adevărat.

Când ajung pe casa scărilor, îi scriu un sms lui Maor, prin care îi spun că am fost și că mama e încă supărată, dar că, până la ședința de mâine, probabil se va mai calma. El nu-mi răspunde, iar ăsta e semn

bun. De fiecare dată când Maor îmi scrie sau îmi telefonează, e de rău.

La serviciu, ziua decurge bine, deşi atmosfera e tensionată. Fiecare părinte care vine să-şi ia copilul are câte ceva de spus: că e îngrijorat, că ceea ce s-a întâmplat nu e deloc în regulă. Nimeni nu mă învinuieşte, cu toţii se referă la programul de *afterschool* şi la şcoală. Mama gemenelor zice că în Portland, la numărul ăsta de copii, sunt angajaţi cel puţin doi supraveghetori, iar tatăl lui Noya, care e ofiţer în marină şi care vine mereu îmbrăcat în uniformă când o ia pe fetiţă, e de părere că toate problemele încep cu educaţia de acasă. Eu mă declar de acord cu toată lumea, încerc să par spăsit. Ştiu deja că la întâlnirea pe care o va găzdui Maor mâine vor fi grămezi de ţipete şi de acuzaţii, dar, după cum cunosc eu şcoala, nu se va întâmpla absolut nimic serios. L-au exmatriculat pe roşcat pentru câteva zile, iar dacă părinţii lui sunt slabi sau fraieri, l-ar putea exmatricula de tot, dar se pare că eu voi rămâne, asta dacă Raviv nu vorbeşte.

Raviv şi cu mine rămânem ultimii, ca de obicei. Îi spun că am descărcat un *update* la jocul care-i place şi-l întreb dacă vrea să se joace. El zâmbeşte şi întinde mâna după iPhone-ul meu. Înainte să i-l dau îi spun că-mi place faptul că se joacă, dar că lucrul ăsta trebuie să rămână secret, pentru că dacă le va povesti celorlalţi copii, îmi vor cere şi ei telefonul, iar eu nu-l pot da tuturor. Raviv se gândeşte puţin, după care încuviinţează dând din cap. În timp ce se joacă, îl întreb dacă se pricepe la păstrat secrete. Nu-mi răspunde. Nu ştiu dacă face asta din cauza întrebării sau din cauză că este prea absorbit de joc. După câteva secunde, telefonul meu scoate un sunet fericit, semn că a trecut la un nivel superior.

— Bravo! îi spun. Te pricepi de minune.

— De ce zâmbeai când Liam era bătut? mă întreabă, fără să ridice privirea de la ecranul telefonului.

Acum este rândul meu să rămân puţin pe gânduri. Intuiţia îmi spune să scornesc o minciună. Intuiţia îmi spune mereu să scornesc o minciună. Dar, la fel cum am făcut şi cu Akirov, o ignor.

— Am făcut-o pentru că nu-mi place deloc de el, îi spun în cele din urmă. De multe ori a făcut lucruri rele, pentru care am crezut că merită pedepsit, dar de fiecare dată a ieşit cumva basma curată, iar când l-am văzut pe Gavri lovindu-l, deşi n-ar trebui să spun asta, m-am bucurat.

Raviv îşi desprinde privirea de la ecranul telefonului şi mă priveşte

cu ochii lui mari – jocul continuă în gol și aud cum personajul lui este eliminat, dar pare că asta nu-l interesează câtuși de puțin.

— Ce a făcut? mă întreabă Raviv. Pentru ce lucruri credeai că merită pedepsit?

— Multe, îi răspund eu, dar cel mai tare mă supără faptul că-i umilește pe copiii mai slabi.

Raviv își șterge nasul cu dosul palmei, fără să-și ia ochii de la mine, și spune:

— Dar nu doar el îi umilește pe copiii mai slabi.

Deși n-o zice, amândoi știm că se referă la mine.

— Ai dreptate, încuviințez eu, iar asta e îngrozitor.

— Și atunci de ce o faci? mă întreabă.

Nu pare câtuși de puțin furios, ci doar curios.

— Nu știu, îi răspund, ridicând din umeri, poate pentru că în cea mai mare a timpului mă simt eu însumi slab, iar atunci când umilesc pe cineva, mă simt ceva mai puternic.

Raviv dă din cap. Pare că mă înțelege.

Pe promenadă e frig și bate un vânt îngrozitor. Cerul e deja negru și arată ca și cum în curând va izbucni o furtună. Îmi strâng mai bine geaca pe lângă corp și o aștept pe Akirov. E prima mea zi ca angajat al ei. Întârzie, dar nu foarte mult. Poartă o căciulă de lână. De obicei nu-mi plac tipele care poartă căciuli, mi se pare mereu că seamănă cu niște personaje din serialele pentru copii, dar ei îi stă chiar bine. Îi scoate în evidență verdele ochilor. Vântul bate mult prea tare ca să ne putem aprinde *jointul*, așa că-i propun să găsim o scară de bloc. În timp ce fumăm împreună în scara de bloc decrepită a unei clădiri de pe Yarkon, începe să plouă, iar eu mă gândesc la bicicleta pe care am lăsat-o pe alee.

— Ce zi urâtă, zic eu, iar ea dă din cap în semn că da, ca și cum și ei i s-ar uda acum ceva lăsat în ploaie.

Îi povestesc despre ce mi s-a întâmplat peste zi. Toată povestea este despre Liam și mama lui. Mă întreabă dacă îmi iubesc slujba. Tac preț de câteva secunde, niciodată nu mi s-a mai pus întrebarea aceasta. Nu știu dacă aș putea folosi chiar verbul „a iubi“, îi răspund în cele din urmă, dar cu siguranță o prefer unei slujbe în care aș avea de-a face cu adulți. Poți să iei o îmbucătură din sandviciul unui copil și poți să-l

gâdili. Cu adulții e mai complicat. Ea scoate din geantă un sandvici învelit în hârtie.

— Vrei? mă întreabă, l-am pregătit de dimineață. Ăsta e cu ton.

Îi spun că nu mi-e foame și o întreb dacă n-o pot gâdila în schimb. Ea zâmbește.

— Crezi că vei fi concediat? mă întreabă, după care mușcă direct din sandvici.

— Nu știu, îi răspund, voi afla după întâlnirea de mâine a lui Maor.

— Mie mi-e foarte greu cu copiii, zice ea. Nu pentru că nu mi-ar plăcea, dar pur și simplu nu știu cum să mă port cu ei. Din ziua în care ne-am cunoscut, Oded vorbește încontinuu despre copii, iar eu nu fac decât să încerc să trag de timp.

O întreb dacă Oded e soțul ei și îi atrag atenția că până acum, când s-a referit la el, l-a numit doar „soțul meu“ și că acum e prima oară când îi spune pe nume.

— Poate pentru că în perioada asta sunt ceva mai puțin sigură că e soțul meu.

— Cum adică? o întreb.

— E complicat, zice ea, după care adaugă: Crezi că va mai ploua mult?

Îi aduc aminte că mi-a promis că-mi spune de ce va dispărea, iar ea încuviințează și mă asigură că-și va ține promisiunea, dar nu azi.

— Sper ca lucrurile să meargă bine mâine, să nu fii concediat, îmi zice, iar cu o clipă înainte să iasă în ploaie, îmi dă un sărut pe obraz și îmi urează un sfârșit de săptămână plăcut. Rămân singur în casa scărilor, mă gândesc la Raviv, la întâlnirea de mâine, la Oded, soțul ei, care e deja mai puțin soț al ei, și la sărutul pe care mi l-a dat, un sărut prietenesc, cu miros de ton. Ploaia de afară se întețește, iar când mă satur de așteptat, ies.

A doua zi mă trezesc abia la ora patru. În zilele în care nu lucrez, nu-mi pun ceasul să sune. Când deschid telefonul, văd un mesaj de la mama, care îmi spune că vom lua cina doar noi doi diseară, pentru că fratele meu a plecat în weekend într-o excursie cu o femeie pe care a cunoscut-o la serviciu. La finalul mesajului adăugase trei semne de exclamare, ca o puștoiacă de șaisprezece ani. Visează la ziua în care fratele meu se va recăsători. Într-un fel sau altul, a reușit să se convingă

că toată amărăciunea și toată furia pe care Hagai o varsă încontinuu asupra noastră își are rădăcinile în singurătate și că în momentul în care va găsi o femeie capabilă să-l suporte, se va transforma într-un prinț. Sub sms-ul ei se mai află unul fără text, de la Maor. Încerc să-i dau telefon, dar mobilul lui e închis, așa că-i trimit un mesaj.

Mama pregătește o cină mai bogată decât de obicei – patru feluri de mâncare și o prăjitură cu foi, pe care a pregătit-o după o rețetă luată de pe internet. E fericită pentru Hagai, iar fericirea ei e contagioasă. Beau mult vin și povestim despre tata, dar poveşti vesele și poveşti de dor. Mama îmi spune că mereu a sperat să trăiască îndeajuns de mult încât să-și vadă nepoții și că deși e deja bunică, visul ei e să mă vadă și pe mine tată. Apoi mă întreabă ce mai face prietena mea, avocata, iar eu îi răspund că e bine și că lui Iris chiar îi plac copiii, dar că, la fel ca mine, se teme că n-ar ști cum să se poarte cu ei.

— Eu nu mă grăbesc nicăieri, zice mama zâmbind, te-am așteptat deja atât de mult, încât nu mă deranjează să mai aștept puțin.

Sâmbătă plouă toată ziua. Stau învelit în plapumă, fumez *joint* după *joint* tot ce mi-a mai rămas din iarba de rahat pe care mi-a vândut-o Avri în urmă cu o lună și mă uit la filme horror. Maor mă sună după-amiaza. Îmi spune că întâlnirea n-a mers deloc bine.

— I-ai spus lui Rozner că nu știu ce copil a adus de acasă o brichetă și că a făcut tâmpenii la școală și de aceea nu ți-ai dat seama că Liam a dispărut, îmi aruncă el. De ce? A vorbit despre asta la întâlnire, iar directoarea s-a luat de Yuri și a început să facă cercetări. Copilul a zis că bricheta era a ta, iar Yuri i-a spus directoarei că el a stins focul. Pe scurt, ai fost prins cu minciuna.

Tace o clipă, așteptând ca eu să spun ceva în apărarea mea. Și eu tac, nu am ce să spun și nici nu am putere să mă apăr.

— Rozner și directoarea au luat foc, iar în afară de asta, a ieșit la iveală faptul că Gavri, roșcatul bătăuș… bunicu-său e nu știu ce mă-sa prin Ministerul Ecucației, așa că nu poate fi exmatriculat, iar Rozner, care a venit încinsă de tot la ședință, vrea sânge. Ca să n-o mai lungesc, i-am spus că vei zbura. Așa că mâine să nu mai vii. Sună-mă la începutul lui martie, să-ți las la secretariat un cec cu salariul pentru februarie. Și, omule, data viitoare când mai minți – folosește-ți capul. Salutare.

Maor îmi închide telefonul în nas, dar n-am nici o problemă cu asta.

Oricum n-aveam nimic de spus la despărțirea de slujba asta, nu e ca și cum ai simți nevoia să ții un toast în momentul în care ești pus pe liber. Mâine, îmi spun, voi merge să-mi caut alt serviciu. Poate ca barman. Mi se potrivește mult mai bine programul de noapte, iar alcoolul gratis e la fel de bun precum chiftelele în sos tomat. E umilitor să fii concediat, asta e clar. Nu e niciodată plăcut ca cineva să-ți spună că nu ești suficient de bun. Dar slujba asta, plătită cu două mii opt sute de șekeli pe lună, n-ar fi fost oricum una pe care s-o păstrez prea mult timp. Mă întreb dacă vreunul dintre copii îmi va simți lipsa duminică.

La trei dimineața, Avri îmi dă mesaj „Treaz?“, de parcă i-aș fi partener. Îmi spune la telefon că un prieten de-ai lui a sosit noaptea asta din Amsterdam și a adus cu el ceva bun de tot.

— Marfă a-ntâia, îmi zice plin de entuziasm, chiar acum a căcat-o. Vrei să-ți aduc și ție ceva?

La patru e deja la mine, iar eu iau ce mi-a mai rămas din cele două mii de la Akirov și cumpăr opt grame. Avri îmi zice că mărfii i se spune *pineapple crush* și că numele vine de la faptul că, dacă fumezi îndeajuns de mult, ești în stare să te îndrăgostești și de un ananas. După discursul lui însuflețit, fumăm amândoi un *joint*, iar eu nu mă îndrăgostesc de nimic, doar zbor departe, departe de tot, printre gânduri: mintea îmi zboară la Raviv, la ticălosul de Liam, la mama lui Liam, îmbrăcată în treningul ei roz, care cu siguranță nu l-a născut pe Liam, ci l-a căcat, exact la fel cum prietenul lui Avri a căcat pentru noi *pineapple crush*, după care mă mai gândesc puțin la Raviv, dar mai ales la Akirov și la Oded, soțul care e mai puțin soț al ei, și la cum e ea, în momentul ăsta, singura rază de lumină din viața mea, dar și la cum m-a asigurat că va dispărea. Marfa e așa de puternică, încât nici măcar nu-mi dau seama când pleacă Avri și la câtăva vreme după ce mașina de gunoi termină curățenia pe strada noastră, adorm.

Mă trezesc exact la timp pentru a mai apuca să-mi fac un duș, să rulez o țigară și să ajung pe promenadă. Ploaia și vântul au încetat, iar în seara asta pare că va fi în sfârșit un apus adevărat. Când ajung la bancă, Akirov e deja acolo. A plecat de la serviciu mai repede astăzi. Prima întrebare pe care mi-o pune e despre Maor și despre întâlnirea de vineri, iar eu îi răspund că am fost concediat și că poate e mai bine așa.

— Acum ai rămas singura mea angajatoare, îi spun, în timp ce scot

jointul din pachetul de Noblesse, iar din cauza asta am început să tratez afacerea cât se poate de serios: Uite ce apus ți-am pregătit astăzi!

Apusul e cu adevărat frumos, iar Akirov tace, ca și cum ar căuta un răspuns potrivit, dar nu reușește să-l găsească. Îi mai spun că nu doar apusul e premium în seara asta, ci și marfa, și îi povestesc despre Avri și despre *pineapple crush*, dar sar peste partea cu rahatul. Adevărul e că sunt douăzeci de ani de când fumez, dar n-am avut niciodată marfă așa de bună. După câteva fumuri, zbori pur și simplu. Rămânem pe bancă și după ce apune soarele, iar eu îi aduc aminte că a promis să-mi spună din ce motiv va dispărea. Mă privește cu ochii ei verzi și inteligenți. E praf, dar continuă să mă privească. Zâmbește trist și-mi spune că și ea are de gând să renunțe la locul ei de muncă, și pentru ea lucrurile se vor sfârși rău. Firma ei reprezintă în fața legii mai multe familii care au legătură cu lumea crimei organizate, iar în privința uneia dintre ele s-a ajuns la mult mai mult de atât, așa încât firma îi ajuta să facă operațiuni de spălare a banilor. E vorba despre milioane și de multe persoane implicate. Nu și ea. Ea descoperise totul din întâmplare, iar ca o proastă, denunțase totul la poliție. Când făcuse asta, nu-și dăduse seama de amploarea afacerii. Crezuse că operațiunea de spălare a banilor era una singulară, în care era implicat doar unul dintre parteneri. Dar când a ieșit la iveală faptul că afacerea era una cât se poate de serioasă, era deja prea târziu, nu mai avea de ales. Acum e martor oficial al statului. Merge la serviciu ca și cum nu s-ar fi întâmplat nimic, ascultă și adună informații, iar peste puțin timp, când toată povestea va sări în aer, ea nu va mai fi aici, o vor plasa într-un program special pentru protecția martorilor, îi vor da o identitate falsă și o vor trimite în străinătate. Nici măcar ea nu știe unde anume.

— Oded mi-a spus ieri că nu vine cu mine, îmi zice pe un ton care vrea să pară liniștit, e foarte legat de familia lui și nu vrea să plece.

— Vin eu cu tine, îi spun și o iau de mână, vin cu tine oriunde te-ai duce. Iubesc surprizele.

— Treaba e cu adevărat serioasă, zice ea râzând.

— Așa e, îi răspund eu, dar, fără legătură cu asta, aș fi fericit să vin. Ești singura mea angajatoare aici, iar după ce vei pleca, se va termina și cu asta, iar un loc nou, un nou început ar putea să mi se potrivească de minune. Imaginează-ți că ne trimit pe o insulă tropicală. În fiecare dimineață mă cațăr într-un copac, îți culeg și-ți sparg o nucă de cocos.

— Tu eşti chiar entuziasmat, zice ea, continuând să râdă, păcat că nu putem face schimb de locuri.

— Dar eu nu vreau să fac schimb de locuri, îi spun şi simt cum mi se pune un nod în gât, te doresc.

Ea îşi muşcă buza de jos şi dă din cap, dar nu ca şi cum ar spune, „da, ştiu“, ci mai curând „da, şi eu te doresc“. Şi urmează acel moment lung, în care lumea întreagă se dă la o parte, lăsându-ne loc să ne sărutăm. Dar eu sunt prea fumat ca s-o sărut pur şi simplu. Creierul meu e prea ocupat să-şi imagineze cum am fi amândoi împreună, într-un alt loc, cu nume diferite.

Clipa asta se termină mult mai repede decât mi-aş fi imaginat. Ea se ridică în picioare, îmi trimite un zâmbet ciudat, apoi îmi spune că a venit în seara asta să-şi ia la revedere, pentru că planurile s-au schimbat; o vor lua de acasă în seara asta, la ora zece, iar până atunci trebuie să-şi ia la revedere şi de la soţul ei şi de la sora ei, care nu ştie încă nimic despre toate astea. Mă ridic şi eu, încă încerc să-mi dau seama cum de am lăsat momentul să-mi scape, în timp ce ea mă îmbrăţişează ca şi cum nu s-ar întâmpla nimic, o îmbrăţişare ca între americani, spunându-mi că sunt un om deosebit, adică exact ce spun toate fetele care nu vor să se culce cu mine.

— Să nu spui nimănui despre asta, bine? îmi zice în timp ce încearcă să oprească un taxi. Nici măcar după ce totul va fi făcut public. Îmi promiţi? Nu mi-ar face decât rău. La fel şi ţie.

Mă grăbesc să încuviinţez, iar într-o secundă, ea a dispărut deja.

Pe drum spre casă, pe bicicletă, efectul ţigării e încă foarte puternic, şi toate farurile maşinilor, şi toate luminile, şi toate claxoanele se amestecă în capul meu, ca pe un ring de dans uriaş. Tot oraşul din jurul meu pare fericit, mult prea fericit. Mi se face foame şi mă opresc pe strada Nordau, la standul tipului cu falafel yemenit. Mâine, Akirov va începe o viaţă nouă într-un loc îndepărtat, fără soţul ei şi cu un alt nume. Mi se pare ca începutul, sau poate ca sfârşitul unei poveşti. Cred că îi va fi bine acolo, oriunde s-ar afla locul acela, chiar dacă nu va fi cu mine. Altcineva îi va culege nucile de cocos în locul meu. Sau poate că şi le va culege singură. Oriunde ar trimite-o – sper că e un loc cu mult soare. De fiecare dată când îi întindeam *jointul*, iar mâinile noastre se atingeau, degetele ei erau reci.

Evoluţia unei despărţiri

La început am fost o celulă. Apoi o amibă, apoi un peşte, iar după o perioadă lungă şi frustrantă, ne-am transformat în şopârlă. În perioada aceea, ne aducem aminte, pământul era moale şi instabil sub picioarele noastre, aşa că ne-am căţărat în copaci. Acolo sus, printre crengi, ne simţeam în siguranţă. La un moment dat ne-am dat din nou jos pe pământ şi am început să mergem în două picioare şi să vorbim, iar din clipa în care am început să vorbim, pur şi simplu nu ne-am mai putut opri. După asta ne-am uitat o grămadă la televizor, asta a fost o perioadă fantastică. Râdeam, de cele mai multe ori în situaţii nepotrivite. Oamenii ne priveau şi întrebau „Ce-i aşa de amuzant?“, dar nici măcar nu ne oboseam să le răspundem, atât de puţin ne păsa. Ne-am promis c-o să ne găsim o slujbă care să ne placă, iar când asta n-a mers, am căutat o slujbă pe care să n-o urâm şi ne-am simţit norocoşi, apoi nenorocoşi, apoi iar norocoşi. Şi deodată părinţii noştri erau pe moarte. După care au murit. Şi, cu o secundă înainte să plece, le-am strâns mâinile tare de tot şi le-am spus că-i iertăm pentru tot. Dar pentru absolut tot! Vocea noastră era gâtuită când am rostit aceste cuvinte, pentru că nu ştiam dacă spunem adevărul şi ne temeam ca nu cumva ei să-şi dea seama de asta. Şi la mai puţin de un an după ce s-a întâmplat asta, ni s-a născut un copil, şi el se căţăra în copaci şi se simţea în siguranţă acolo, printre crengi, şi el a coborât la un moment dat de acolo şi s-a dus la universitate. Şi atunci am rămas singuri şi a început să ni se facă frig. Dar nu ca atunci, demult de tot, când ne ascundeam în peşteri şi ne uitam la dinozauri cum mor îngheţaţi, dar destul de frig totuşi. Apoi ne-am înscris la un curs de actorie, deoarece prietenii noştri ne-au spus că ne-ar face bine. Am primit nişte exerciţii de improvizaţie, şi în primul dintre ele ne-am otrăvit unul pe celălalt, iar în următorul ne-am înşelat unul pe celălalt, pentru ca în cel de-al treilea, instructorul,

care vorbea engleza cu un accent pronunțat, să ne spună „OK, acum faceți schimb de parteneri“. Și deodată, în numai o secundă, nu mai eram noi, eram doar eu. Iar femeia care era acum noua mea parteneră mi-a spus:

— Hai să facem un exercițiu de improvizație, în care tu ești un bebeluș pe care-l nasc, pe care-l alăptez și pe care-l protejez de toate relele.

Și eu am răspuns:

— Sigur. De ce nu?

Și chiar în clipa în care ea mă aducea pe lume, mă alăpta și mă proteja de toate relele, a expirat timpul, iar instructorul cu accent bizar ne-a întrebat dacă exercițiul ne-a actualizat amintiri din prima perioadă a vieții, și eu i-am răspuns că nu, deoarece nu voiam să-i mărturisesc că exercițiul îmi adusese în conștiință amintiri vechi de milioane de ani, de dinainte să fi ieșit din apa primordială. Mai târziu, acasă, ne-am certat dintr-un motiv neînsemnat, și a fost cea mai puternică ceartă pe care am avut-o de când am fost creați și până în prezent. Am urlat, și am plâns, și am spart obiecte despre care, dacă ne-ar fi întrebat cineva cu o zi înainte, i-am fi spus că sunt indestructibile. Așa că ne-am luat lucrurile și le-am pus în valize, iar ceea ce nu a încăput în valize am înghesuit în sacoșe de plastic de la supermarket și am târât totul după noi, ca niște oameni ai străzii, către casa prietenului nostru, un tip atât de sănătos, care ne-a întins un cearșaf pe canapeaua plușată din salon. Și prietenul ne-a spus că poate totul pare acum sfârșitul lumii, dar că până mâine vor dispărea și umilința, și furia, iar lucrurile vor părea cu totul altfel. Iar eu i-am spus că nu, pentru că ceva s-a rupt acolo, ceva a fost zdrobit și nu mai poate fi vindecat sau reparat. Prietenul și-a aprins o țigară lungă și subțire și a zis:

— OK, cum spui tu. Dar, fără nici o legătură, spune-mi de ce vorbești tot mereu la plural?

Iar în loc să-i răspund, am privit în jurul meu și am observat că sunt absolut, dar absolut singur.

Cuprins

Prima dată înainte de ultima dată când am fost tras cu tunul
Haide, zboară odată
O floare cu inimă de aur
Tod
Concentrat auto
Noaptea
Ferestre
Luăm mâine casa de marcat
GooDeed
Tort sfărâmicios
Piure cu tata
Șopârla arctică
Scara
Yad Vashem
Zi de naștere tot anul
Alergii
Mucegai
Chipsuri
Tabula rasa
Acasă
Pineapple Crush
Evoluția unei despărțiri